

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Nye Samling af Syngespil, opførte paa den Kongelige Danske Skueplads.; [Hvert Stykke har særsk. Paginering og Signatur]

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Kjøbenhavn : trykt paa S. Sønnichsens Bekostning, hos L. N. Svarres Efterleverke, 1787

Fysiske størrelse | Physical extent:

1 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

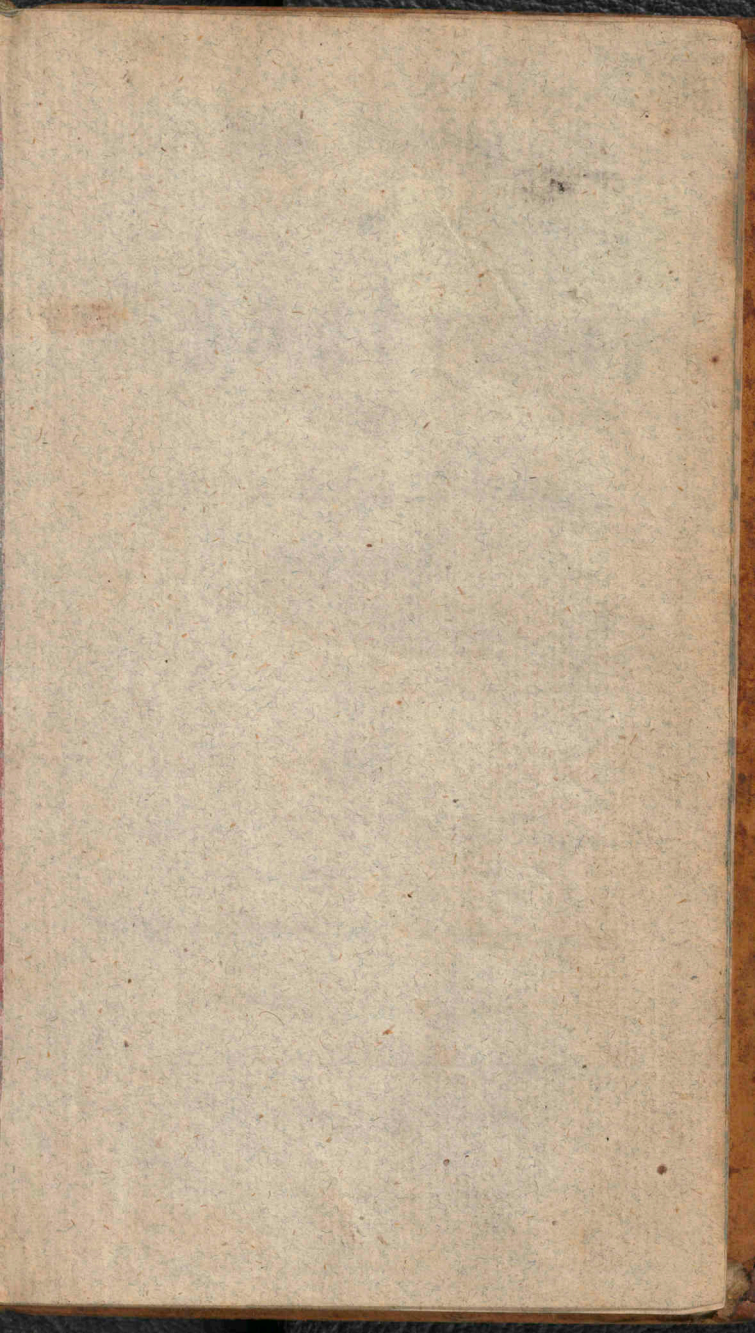
UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

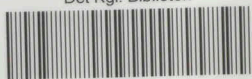
P. F. SUHM.

55-3

Det Kgl. Bibliotek

130025955121

Nye Samling
af
Sungespil,

opførte
paa den Kongelige Danske
Skueplads.

Første Deel.

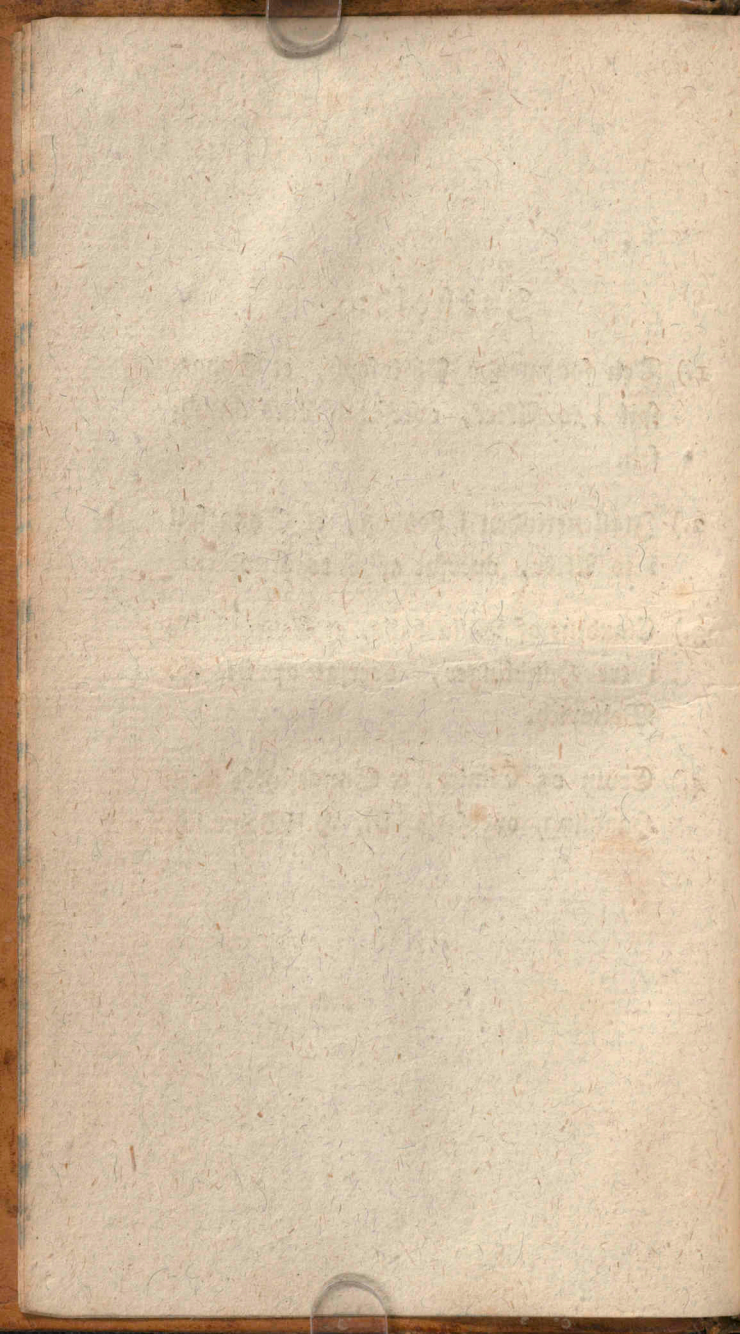
Kjøbenhavn, 1787.

Trykt paa S. Sønnichsens Bekostning,
hos L. N. Svares Efterleverste.

Indhold:

- 1.) Den sværmende Philosoph, et Synge-
spil i to Akter, oversat af Lars Knud-
sen.
- 2.) Italienerinden i London, et Synge-
spil i to Akter, oversat af Lars Knudsen.
- 3.) Claudine af Villa bella, et Syngestykke
i tre Handlinger, oversat af N. H.
Weinwich.
- 4.) Ervin og Elmire, et Syngestykke i een
Handling, oversat af N. H. Weinwich.

Den sværmende
Philosoph.

Et

Syngespil i to Akter,

oversat af

Lars Knudsen.

Personerne

Petron,
Clarise,)
Cassandre,) hans Døttre.
Florian, Clarises Elsker.
Philamon,)
Leander,)
Parmenio,) Petrons Skolarer.
Phocion,)
Tuburgio,) foregivne Skolarer af Florian.
Macrobio,)
Florians Følge. (Stumme Personer.)

(Scenen er i Petrons Huus.)

Den sværmende Philosoph.

Første Akt.

(Theatret forestiller en Studerestue eller
Bibliothek.)

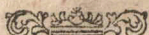
Første Scene.

Petron, Cassandre. (de sidde ved et Bord,
han skrivende, og hun, læsende i en Bog.)

Petrons Skolarer (sidde ved et andet
Bord og synes alle fordybede i Studer-
ringer.) Clarise (kommer til.)

Clarise. (til Petron.)

Her en ung og vakker Herre,
Rion af Ansigt, net i Klæder,
Spørger: om De det tilstedes,
Han Dem maa i Tale faae.

Petron og Cassandre.
(uden at see eller høre efter hende.)

Raa — Raa — Raab ei!

Clarise. (forundret)

Men, hvem raaber!

(for sig selv)

Vist, de løse sig til Raaber;
Snart forrykte blive maa.

Petron.

(visende Cassandre et Sted i Papiret.)

Hvad Udtrykke!

Cassandre.

Hoydestegne!

Petron.

Hvilke Magtsprog!

Cassandre.

Gaver egne!

Clarise.

Giv mig dog et Svar, jeg beder!
Skal han komme? Eller gaa?

Petron

Petron og Cassandre. (som før)
 Kaa — Kaa — Kaa ei!

Clarise.

(for sig selv)

Hvad Kaprise!

Jeg ham da det Svar vil give:
 Han i Morgen hørt kan blive,
 Vi derpaa da Ende har.

Petron.

(bliver Clarise vaer og reyser sig.)

Siig! Hvad vil du? Tael! Clarise!

Clarise.

Der en Herre lar forhøre
 Om han Dem sin Kuur maa giøre.
 Kun et Ja, et Nei, mig svar!

Petron.

Ja! ham hente!

(betænkende sig)

Nei! han vente!

Cassandre. (til Skolarerne.)

Ingen Roe her bliver mere,

(til Petron)

Lillad! hvem det end kan være,
At jeg Dem forlade maa.

Petron, Cassandre og Skolarerne.

Nei! det er for tungt at bære.
Gaaer der Een, saa kommer Flere,
Al Studering hindres saa.

tillige

Clarise. (for sig selv.)

Jeg det ei udholder mere,
Gale vil de sig studere,
Saadan Ende vil det faae.

(Clarise gaar.)

Anden Scene.

Petron, Cassandre, Skolarer.

Cassandre. (til Skolarerne.)

Vi ville, paa et bekvemmere Sted, fuldføre
vore Meditationer, som saa uheldigen ere afbrudte.
(til Petron) Jeg vil, ved mine aanderige Skialds
dredigte, udrive Verden af det barbariske Mærke,
som den er nedstunken udi.

Petron.

Petron.

Sandheden til Ere! Min Datter! Du er et overordentlig opløftet Genie. Skade er det! En uoprettelig Skade! at du har aldeles opofret dig til Poesien.

Cassandre.

Intet mindre! min kiereste Fader! jeg tilside-sætter ikke derfor Philosophien i mindste Maade. Poesien opmuntret mig, Philosophien forlyster mig. Jeg foretrækker den endog den første; thi den alle-ne er det, som er mægtig til at befæste Geisten i sit Herredømme over det Sandselige.

Petron.

Store og sieldene Talent! heldige Genie! O! Datter, uden Lige! mit Hjerte jubler af Belyst, naar jeg hører hendes Tale. Elskede Cassandre! lad os, uden Skræmt, samtale med hinanden. Indaander Philosophien dig en Bestemmelse, til at leve ene, eller indskyder den dig den Drift, ved en Medhielpers Forening, at formere Verden med filosofiske Udviklinger.

Cassandre.

Hvoraf ledes De paa denne Tanke?

Petron.

Det er Spørgsmaal, elskede Datter! som jeg gjør dig; forsikret om, at af Leander eller Pho-

cion, kunde, i behøvende Fald, din Attraa opfyldes.

Cassandre.

En saadan Attraa overlader jeg til de almindelige Skabninger, til Hoben af Kønnet; de allene kunde overgive sig til saa nedrige Forestillinger. Jeg har opløstet min Siæl til langt ædlere Formaaale, ved mine opnaaede Færdigheder, i at undertrykke de sandselige Fornemmelser med Foragt, har jeg, alt for langt, affondret mig fra den Tanke: at underkastes en Mand, som kunde gjøre mig til sin Slave. Nei! Philosophien er det, og med ingen uden denne, vil jeg forbinde mig.

Navnet af en Mand, allene
Skurrer Afsky for mit Ore,
Kan mig flau og effel gjøre,
Virker Skræk og Bæmmelse.

Og, end meer, den Sætning ene:
At jeg kunde Moder blive.
Saadan Tanke Rum at give,
Er mig imodstaaende.

(hun gaaer tillige med Skolarerne.)

Petron.

Petron.

(Efter hende, i det de gaa.)

Godt! godt! mit Barn! (til en af Skolarerne) Siig: at den Fremmede kan komme.

(Skolaren gaar.)

Tredie Scene.

Petron, derefter Florian.

Petron.

Hun driver det videre, end jeg forestilte mig. Nu faaer jeg dog at see, hvem denne er, som begjaerer at tale med mig. (vil gaae til Døren) Dog holdt! Jeg maa give mig en saadan Stilling, som er overensstemmende med Buldret af mit Rygte. (sætter sig ved Bordet og kaster adskillige Bøger op) Nu maa han komme, naar han lyster.

Florian.

(Kommer ind med mange Komplimenter.)

Min Herre! De vilde forunde mig den Frihed, at bevidne Dem min Hviagtelse. Mit Navn er: Florianus Belurdig. Jeg besiddor en anseelig Lykke i Verden. — Dersom jeg forstyrrer Dem, eller er Dem til Uleilighed, saa beder jeg Dem ydmygt, at De ville forlade mig.

A 5

Petron.

Petron.

(Som hele Tiden har været utaalmodig.)
 Meere end Bayen og Krummende nok! Jeg
 hader alt hvad, som er til Overflod. Jeg er en
 Philosoph, og lever uden Evang. Jeg bruger in-
 gen Ceremonier, og taaler heller ikke, at man bru-
 ger dem mod mig.

Florian.

Alt godt! Det er nok! (Han sætter Hatten
 paa, tager en Stoel, og sætter sig ved Enden
 af Bordet, læggende sig med begge Armene
 paa det, og aber Petron i alting efter.) Jeg
 vil da sige Dem, fort og godt, at jeg kommer her,
 angaaende en af de almindeligste Nødvendigheder i
 det menneskelige Liv.

Petron.

(Lader urolig, vil tale, men holder inde
 igien og nyser, der ties lidet.)

(for sig selv) Han behandler mig alt for li-
 gefrem. (høit) Men, min gode Herre! Saalen-
 ge jeg har levet paa Jorden, har jeg bestandigen
 bemærket, at naar nogen nyser, man da pleier, at
 lykønske dem.

Florian.

Det synes mig en overflødig Ceremonie. Jeg
 er, ligesom De, en Philosoph, og giver derfor li-
 gesaa-

gesaalidet Omsvøb. Men, lad os komme til mit
Erinde igien! De har en Datter.

Petron.

Jeg har tvende. Den ældre: Cassandre, eyer
særskildte Talenter, hun er sin Fader i alt fuld-
kommen lig. Clarise, den yngre, derimod, slæg-
ter efter Moderen, har ikke mindste Genie, og er
yderligen taabelig.

Florian.

Hende med de særskildte Talenter gaae vi for-
bi, og ville kun handle om den taabelige. Jeg
har seet hende, hun har indtaget mig, jeg elsker
hende, og har besluttet inden to Dage at ægte
hende.

Petron.

(for sig selv)

Hvilken Fripostighed! (høit) men, [i hvor-
dan hun er, saa maae De, i det mindste betragte,
at hun er en Datter af en stor Philosoph.

Florian.

Jeg har jo sagt Dem, at jeg er Philosoph, li-
gesaa —

Petron.

Men i den dybe, hemmelige, forborgne Phi-
losofi —

Florian.

Florian.

Det er min Hoved-Sag.

Petron.

(lidt munter)

Er det mueligt? Nu vel da! Lad os da snakkes lidt ved med hverandre i den Materie. Er, iblandt andet, en vis Afhandling om Fuglenes Tungemaal, ikke nogentid kommet Dem for Dine?

Florian.

Nei, saa sandt jeg fandser! Jeg driver ikke Tiden hen med saadant Slags Narreværk.

Petron.

(staaer fortørnet op)

Hvad siger De? Beed De da ikke, at Nattergalen med sit Cio! Cio! Cio! Stillidsen, med sit Giri! Giri! Giri! og Lærken med sin Tiresititi! udtrykker deres Attraaende og Samtale indbyrdes med hinanden. Og troer De ikke, at den Dødelige, som var i Stand til at forstaae dette Tungemaal, paa engang skulde opdage alle Naturens Hemmeligheder?

Florian.

(som er staaet op tilligemed Petron)

Ha! ha! ha! lad disse Sværmerier fare, og lader os heller tale om Clarise?

Petron.

Petron. (hid sig)

Swærmerier siger De? Hvad! Stig mig da!
Hvad tænker De vel om den Steen, hvormed man
kan gjøre sig usynlig? og naar den ikke kan tilveie-
bringes? Da med det høire Die af en Uls, Extrakt-
ten af visse Urter og Rødder —

Florian.

(afbryder ham med en stærk Latter)

Ha! ha! ha! hold dog op! jeg brister af
Latter, ha! ha! ha!

Petron.

(med Kold Foragt)

Ei! Idiot! Som De er! Og, endskiøndt
min Datter var nok saa dum, saa skal jeg være Dem
Mand for, at der aldrig skal blive Var af Dem og
hende. Himlen fri mig fra et saadant Samvittig-
hedsværk. Før skulde jeg see Jordens Klode
Folkeløs.

Slig Forening at samtykke

Jeg, som Philosoph, ei vover,
Mærker nøie! hvad den lover:

(Begge raa uvidende.)

Eders Børn, hvem kan det nægte?

Maatte Eder efterslægte

I Fadæse og Sottise;
 Disse frekke, næsevise,
 Ubled' Dumhed og Grimase,
 Disse, lutter Doømere.
 Forud seer jeg: Videnskaber,
 I et Seculum, sig taber
 Sproget fattigt, Tanker platte,
 Lave Sving, Udtrykke matte,
 Stamme-Fader til sliq Nase,
 Blev jeg den man bandede.
 (han gaaer)

Fjerde Scene.

Florian. (allene)

Hvilken græffelig Fantast! Han er jo næsten
 Daarekistegal. Clarise var alt for uhykselig der-
 som hun skulde forblive her længere, men det er
 dog vel, at jeg nu selv har seet og erfaret, hvori
 den Gamles Taabelighed bestaaer; jeg skal sikkert
 benytte mig af den. Kierlighed indskyder mig et
 Anslag, som skal ligesaa useilbarligen bringe mig i
 Besiddelse af Clarise, som det i sig selv er besyn-
 derligt.
 (han gaaer)

Femte

Femte Scene.

(Et andet Bærelse.)

Clarise. (med Sytøy eller Filee i Haanden, sætter sig ved et Bord) derefter Cassandre.

Clarise.

Bilde Lykken blid mig være,
 Selv mit Hierte Balget lære,

Jeg fornemmer

Frygt det klemmer,

Angestfuld det heftigt slaaer.

Cassandre. (Kommer ind)

Lor jeg fæste Troe til det Sagn, jeg nyeligen
 har hørt, at Du søler en Uttraae hos Dig, til at
 gifte Dig?

Clarise.

Jo, ganske gierne, kiere Søster?

Cassandre.

Jo, siger Du? Er det mueligt? Kan Du
 huse en saadan Tanke i Dit Bryst, og Dit Hierte
 oprøres ikke derved? og Du skielver ikke i et hvert
 af Dine Ledemod?

Clarise.

Men, hvad skrækkeligt er der da i Begjerskan-
 den,

den, som man skulde skiælte for, ved at tænke derpaa?

Cassandre.

O! Tie! Tie!

Clarise.

Saa siig Du det! Siig!

Cassandre.

Mægtige Himmel! Føler Du da slet ikke det modbydelige Indtryk, som allene det Navn: En Mand, virker paa Geisten? Indseer Du da ingen af de ubehagelige Følger?

Clarise.

Jeg seer ingen andre Følger, end at formere Verden med Esterkommere.

Cassandre.

Og paa saa lave Gienstande kan Du fæste Dine Tanker.

Clarise.

Hvad passer sig vel mere med min Alder?

Cassandre.

At efterligne mig, at opofre Dig aldeles til Studeringer, og forhverve Dig det berømmelige Navn af et lærd Fruentimmer.

Clarise.

Kjæreste Søster! Din Geist er maaskee stærk

nok til, at høve sig i det høie, hvad min angaaer, som jeg fornemmer at være af en grovere Dey, saa lader det ikke til, at den kan svinge sig over det Jordiske. Der er da intet andet for, end at enhver af os maae følge sin Tilbøielighed. Du kan stige med dine Tanker op imellem Stierne, og gotte dig med en opløstet Bellyst; jeg, derimod, som finder mine Vinger alt for svage til at vove saadan Flugt, vil lade mig nøie med en lav og almindelig Fornøielse.

Fruentimret, som studerer,
Verden kun til Spot opegger
Med Latin sig Skam indlegger,
Bar hun end Professorklog,
Ordrig, som en Glosebog,
Hun beles af hver og een.

Mens min Ungdoms Tid florerer,
Vil jeg munter, glad, den nyde,
Lee og kysse, spøge, synge,
See Smaaherrer om mig springe,
Sikkert! vil jeg ei fortryde
Jeg saa vel anvendte den.

Cassandre.

Tie! For Himlens Skyld! Jeg rødmet paa Dine Begne, og jeg føler mig næsten upasselig af Din Tale. For igien at opklare min Geist, maa jeg ile, at opmuntre den med en Tanke af Cartes eller Leibniz.

(hun gaaer)

Siette Scene.

Clarise. Florian.

Florian.

Endelig gik hun. — Tilbedelige Clarise! Jeg benytter mig af dette Dieblik, for at berette Dem, hvad jeg har foretaget mig.

Clarise.

Nu vel! Hvorledes forekommer min Fader Dem?

Florian.

Særdeles besynderlig. Jeg maa oprigtigen tilstaae, at jeg havde aldrig kundet forestille mig ham saaledes.

Clarise.

Ah, ja! Desværre! Den Grille af alle Tun-
gemaal at opfinde sig et, som kunde bruges over
hele Verden, og forstaaes endog af Dyrene. Den
bestan-

bestandige Grublen paa, at skaffe sig en Steen, som kan gjøre ham usynlig, og andre deslige Fantasier har forrykket hans Hjerne, han har undertiden liden eller ingen Sands mere. Han kan ikke tale noget Sammenhængende med nogen, undtagen om disse Sværmerier. Alle fremmede Sprog, siges der at han har glemt. —

Florian. (glad)

Hvad siger De, kan han slet ikke tale dem.

Clarise.

Naar han, for Skams Skyld skal nødes til at tale dem med Fremmede, saa er det kuns enkelte Talemaader, stumpeviis, stammende som en Skoledreng. Jeg forstaaer mig ikke derpaa, men dette veed jeg, at han undflyer som Pest, at tale andet, end sit Modersmaal, og det klinger undertiden underligt nok.

Florian.

Er det vist! min Allerkiereste? Saa meget desbedre! Jeg havde alt gjort mit Udkaft, men denne Underretning skal befordre det. Jeg maa strax hen til en af mine Venner, som er studert, han skal give mig nogle Talemaader opskreyne, for at forvilde ham desmere, og gjøre mig troværdig — men den lærde Søster? —

Clarise.

Min Søster veed slet intet, det er lutter Pral.
 For at søie sig efter ham, lærer hun noget udenad,
 af nogle Bøger, og ved at stille sig ham lig i alt,
 har hun vundet saa meget, at hun kan dreie ham,
 som hun vil. Altsaa, kiereste Florian! —

Florian.

Skal vores Kierlighed ikke tilintetgjøres. De
 skal, med alt dette, dog blive min.

Clarise.

Men min Fader —

Florian.

Frygt nu ikke mere. Jeg udbeder mig kun,
 at De vil tillade mig, at udføre mit Anslag.

Clarise.

Meer end gierne, naar det kun ikke skalde
 gjøre noget Skaar paa min eller Deres Vre.

Florian.

Det er alt nok. Lev vel! min Elskede!

(han vil gaae)

Clarise.

Et Dieblik! Stig mig! Hvor gaaer De hen?

Florian.

At sætte mit Indfald i Værk.

Clarise.

Clarise.

Men betænker De, hvilken Pine det vil blive mig, at svære saaledes imellem Haab og Frygt? Vil De komme snart igien?

Florian.

Til Pandt jeg Hiertet giver,
Lad Frygt Dem ei besvære,
Hos Dem jeg snart skal være,
Bort Baand ei opløst bliver,
Nu føier Haabet sig.

(for sig selv.)

Hvor farver stille Glæde
Med Rødt de Kinder smukke.

(høit)

Den Smil, de Længsels Sukke,
Ah! De fortrylder mig.
Den Smil er i Mildhed,
Som Solens den venne,
En Belyst, som denne
Jeg følt ikke har.

See! Jeg disse Hænder
 O, Kierlighed! svarer:
 At Ilden, jeg nærer
 Ei renere var.

Jeg beder Dem! Dyrebare Clarise! Ophold mig
 ikke længere! Bort Forsæt taaler ingen videre For-
 haling. Lad Deres Hierte være roligt; en liden
 Tid endnu! Og saa skal vi see os forenede for ævig.

(han iler hastigen bort)

Clarise. (efter ham)

O! hie dog! Han lader mig i den grueligste
 Uvisshed.

Bilde Lykken blid mig være,
 Selv mit Hierte Balget lære,
 Jeg fornemmer
 Frygt det klemmer
 Angestfuld, det heftig slaar.

(hun gaar)

Endende

Syvende Scene.

(Samme Studerestue som før.)

Petron, derefter Clarise.

Petron.

Hvor Verden dog maa være superlativisk dum? Jeg saae nu min Operation, at gisre mig usynlig, næsten tilendebragt, og seylede mig slet intet, uden det høire Die af en Ulv; Jeg skriver en Ben til om, at forskaffe mig samme; men den Dosmerpande, i hvor tydelige og klare mine Udtrykke end har været, saa sender han mig det venstre, i Stedet for det høire. O! barbariske Uvidenheds Mærke!

Clarise. (Kommer ind)

Der er et ungt Menneske der nede, som siger, at han er en Spi — Spi — nu veed jeg ikke selv, hvad det var — en Spire — Ja, en Spire af en stor og berømt Philosoph. — Vigen sagde mig, at han forlanger endeligen at tale med Dem.

Petron.

Det maa være en Discipel, en Skolar. Ja! Uden al Tvivl! Mit, sig vidt udstrækkende Nygte, har gjort mig ham bekiendt. Han kan komme.

Clarise.

(gaaer)

Petron. (for sig selv)

Formodentlig vuster han, at optages i deres
Tal, som nyde mine Underviisninger. Der seer
jeg ham.

Ottende Scene.

Petron. Florian. (forflæd som Skolar.)

Florian.

(stiaeler sig til, imellemstunder, at see paa
en liden Seddel, som han uformærkt
holder i Haanden.)

Salve! Tu Domine

Argatiphontidas

Tibi Salutem jam

Mittit per me.

(for sig selv)

Samling, hans Hierne

Stor ikke lover,

Derfor jeg gierne

Driftig mig vover.

(høit)

Pro illo accedo nunc

Ego ad Te.

Petron.

Petron.

(for sig selv) Den Karl kaster alt om sig med sin Latin. (høit) Aveto! — Discipulus tu benevenutus. — vær hilset! — Ita! — Ja! — mit Hierte! — Cor — ex — sub — svulmer op — ut videt te.

Florian.

(som alt imellem sticler sig til at see paa Seddelen.)

Tu loqueris Latinum?

Petron.

Ter — gierne — Domine! Det er min Siæles Føde, Latinum amo. De døde Sprog ere mig dog, quid trit — trit — quid forslidt; for ei at glemme mit Modermaal har jeg affholdt mig fra at tale dem. Loqvebis tantum Danicam. Jeg hører det vel saa gierne, qvam Romanam.

Florian.

(for sig selv) En erk-forrykt Pedant.

Petron.

Subfidamus in Commodo; og tal, quid placeat: Arabisk, grædsk, Chinesisk, Fransk, Hollandsk, Tydsk, Toskanssk og Malebarisk. (for sig selv) Den dumme Knegt, med hans Latin.

Florian. (seer paa Seddelen)

(sagte) Endnu en Stumpe eller to, for at

drille ham. (høit) Nosco, cognosco, cognoscis
Argatiphontidas?

Petron.

Intendo. Sit, cum Permissio. Jeg mindes
vel — Sed istum — talem, vel ad hominem, vel
quid Animalis — definitur — non scio — si —

Florian.

Philosophus est illustrissimus, perillustris-
simus, Illustrississimus.

Petron. (bestyrstset)

Ex profundo Reverentiam — ad suam Sapi-
entiam — & Largam — & illustrissimam — &
— men for deslettere at opnaae vores Scopum,
parlamus Lingvam maternam — Tal! sicut altras
gentes, Latinum — mærker jeg, — nos ligauere
Dentes — Lad os nu blive, mi Domine! Paa
denne Side af Fretum Balticum.

Florian.

Ja nok da! Lad os forklare Resten paa godt
Dansk. (lister Seddelen i Lommen) Denne store
Philosof har studeret sin Filosofi i Grækenland,
Astronomien i Egypten, Magien hos Chaldæerne,
og det, som er det fornemste, nemlig Rabalen —
hos Hebraikerne. Han har bragt med sig herhid,
Smelte-Digler, Potter, Kruffer, Fioler, Kolber,
Retorter, Planter, firesøddede Slanger, Insekter,
sal-

salpetrisk og alkalisk Salt, og brændbar Luft i en utrolig Mængde — med et Ord: min Herre! Det er en, sig særdeles udmærkende Philosoph, og den største Dokter.

Petron.

Jeg troer det. Jeg troer det.

Florian.

Nygtet har forskaffet Dem hans Kiendskab; Han nævner Dem aldrig, under andet Navn, end: Philosophiens Lygte, Lærdommens Katafalk, Visdommens Postey, og Videnskabernes Bøf a la Mode. Med et Ord: min Herre! Det er en, sig særdeles udmærkende Philosoph, og den største Dokter.

Petron. (glad)

Han kiender mig kun af Nygtet, og bærer mig med slige prægtige Navne?

Florian.

Han agter Dem saa høit, at, siden han endeligen skal reise herigiennem til sit Hiemme, saa har han foresadt sig, at opholde sig her hos Dem i tvende Dage. Dette var det, som jeg skulde melde Dem. Lev vel! Jeg er den Herold, som bestandigen, farende fremad, udraaber hans Ankomst.

Petron.

Petron.

Hvordan? De forlader mig dog ikke, før han kommer.

At sliq Philosoph mig giæster,
Er mig Glæde uden Ende,
Samt Discipelen at kiende,
Begge af mig æres maa.

Florian.

Æren ene bør min Mester
Hans Genie og Sialegaver.
Men Disciplen Forfald haver,
Andensteds han ventes paa.
(vil bort)

Petron.

(holder ham tilbage)

Jeg dog beder

Florian.

Deres Beden
Negter plat Umueligheden;
Skiont, for mig, saa smigrende.

Begge.

Begge.

Und mig! At jeg, som en Ære,
Maa beundre og erklære:

Mig, med Dem bekiendt, at see.

Florian.

(vil atter bort)

Petron. (holder ham)

Kun, et lidet, at tøve, behager!

Og min Datter, før bort De sig agter,

Jeg Dem beder: De først dog be-
tragter,

Hende ingen i Videnskab naaer.

Florian.

Jeg det Tilbud med Glæde antager.

(for sig selv)

Bist Clarise sig indfinde lader.

(høit)

Signer Datter, i alting sin Fader.

tillige

Petron.

Lig min Datter i alt er sin Fader.

Begge.

Begge.

Kar og fielden hun alt overgaaer.

Petron.

(gaaer hastigen bort.)

Tiende Scene.

Clarise. Florian.

Clarise.

(Kommer ind, uden at see Florian,
som holder sig affides)

Dage, Nætter, varigen,

Alf mig Arme sukkes hen.

Dg mit Hierte, Lindring meer

For sin Smerte, ikke seer.

Florian. (Kommer frem)

Samme haarde Kaar mig plager

Al min Noe forsvunden er.

Clarise.

(uden at kiende ham afbryder ham
med Bitterhed)

Er det smukt, Folk Uroe at giøre?

Lure, for, hvad tales, at høre?

Det uartigt, sandelig er.

(hun vil gaae)

Florian.

Florian.

(holder hende tilbage)

Det til Flugt Dem Marsag ei give,
Vær saa gunstig her at forblive,

(han giver sig tilkiende)

Ingen Fremmed hos sig De seer.

Clarise.

Hvad! Dem er det?

Florian.

Mig, useilbarlig!

Clarise.

Himmel!

Florian.

Elste!

Clarise.

Men — dog!

Florian.

Kun vaerlig!

Snart vort Onske skal gelinge.

Begge.

Jeg Dem her', vi os maa tvinge,
Vi forraadte ellers er.

Tiende

Tiende Scene.

Petron. Cassandre. De Forrige.
Petrons Skolarer.

Petron.

Glende hastig, vi os indfinde.

Cassandre. (til Florian)

De med det Budskab os sig forbinde.

Begge.

Argatiphontidas er saa nær.

Florian.

(til Petron, viseude paa Skolarerne)

Hvem ere disse?

Petron.

Haabfulde Lærde.

Denne bereist i alle Planeter,

Denne bekiendt al Verdens Poeter.

Men, ret opmærksom, her De betragte

Den, som Enhver for hypperst maa agte.

(pegende paa Cassandre.)

Nær sig Stiernen funkle De seer.

Florian.

Florian.

(ladende som han ikke mærker det)

Alf Fryd betagen, med Glædes Barme,

Saa rar en Perle, jeg maa omarme.

(han omfavner Clarise)

Petron og Cassandre.

Nei! Feil De tager. Den det ei er.

Petron.

(pegende paa Cassandre)

See hende der!

Cassandre. (skamfuld)

Her, De mig seer.

Florian. (til Cassandre.)

Jeg seer og hoit berømmer

Den Lærdoms Glands Dem, pryder,

Bid, i hvert Træk, frembyder;

Men hvordan det sig mager,

Natur, og Skionhed, drager

Mit Die her til sig.

(omfavner Clarise)

E

Cassan-

Cassandre. (forbittret)

Sandfærdigt! det ei somner,
 At Agt De hende skænker,
 Hun lavt og nedrigt tænker
 Og lever, Dyret lig.

Clarise. (til Florian)

De den Høilærde Vre
 Allene bør at yde,
 Latin vil hun Dem byde
 Autorer føre an.

(til Cassandre)

Men Søster! Elsket være,
 Kun Skionhed os forhverber,
 Os Bøger kun fordærber,
 Bed dem faaes ingen Mand.

Cassandre. (forbittret)

Den Ubluher, uden Mage,
 Jeg dog ei udholde kan.

Clarise. (Koldsindig)

Spodske Gloser at fordrage
 Staar mig heller ikke an.

Cassan-

Cassandre.

Dumme Fiante!

Clarise.

Lærde Gante!

Begge. (opbragte)

Tirr mig ei! Jeg raader dig.

Petron.

Stille! Intet det betyder.

Clarise.

Hvis min Brede ret udbryder?

Florian.

Er det værd, sig nær at tage?

Cassandre.

Holdt Moral mig ei tilbage?

Petron og Florian.

Holder op med dette Skrig.

Clarise.

Hun er jo utaalelig.

tillige

Cassandre.

Dumhed utilgivelig!

Petron. Clarise. Cassandre.
Florian. Skolarerne.

Hvor ofte Folk optændes,
For intet histre blive,
Saa vidt de Breden drive,
At det dem Skiændsel er.
Sagt — Sagte! Hvorfor skiændes?
Fornuftig! uden Iver
At flamres ikkun giber
Til Spot Anledninger.
(Florian gaaer bort, og de andre ind)

Anden Akt.

(Samme Studerestue, som i Første Akt.)

Første Scene.

Clarise. (allene)

Ru kan min Elsker dog ikke tøve ret længe, og dersom han troligen udfører det, han lovede, saa skal jeg endnu i denne Aften forløses af dette kiedsommelige Levnet, og for stedse kalde ham min.

Hør mig, Elskovs Gud! Du Søde!

Dig, medlidende, forbarme!

Lad mig skue, snart omarme

Ham, som er min Elskede.

Flyder Sukke! Ham i Møde!

Ham, som ene vandt mit Hierte

Siger ham: min Qual og Smerte,

Maler ham min Lidelse.

Siger: At, forladt, jeg døde,

Dølger ei min Langsels Smerte,

Beed han Dusket af mit Hierte

Løver han ei længere.

Anden Scene.

Petron. Clarise.

Petron.

(i dybe Tanker, uden at see hende)

Eftersom, at den store og berømmelige Argatiphontidas værdiger mig et Besøg, saa skal han, ikke allene forblive her i tvende Dage, men i tvende hele Maaneder. Dog, for alt, maa jeg søge, at blive skildt af med Clarise; thi Argatiphontidas maa ikke finde andet i mit Huus, end Lærdom og Videnskaber, desbedre vil det befalde ham her, og destomindre vil han modsætte sig, at forblive her. (han seer Clarise) See! Er Du der? Godt! Nu søgte jeg Dig egentlig. Hør mig! Clarise! Og lad mig tale med Dig. Da Du slet og aldeles ingen Tilgenegenhed viser til Videnskaber, saa maatte jeg gierne høre af Dig selv oprigtigen, hvortil Du egentligen finder Dig bestemt. Siig mig nu derfor Dine Tanker, klart og tydeligt!

Clarise.

Jeg maa tilstaae, min kære Fader! at jeg finder mig ikke bestemt til, at glimre iblant de lærde Fruentimmer, og jeg vil forklare Dem mine Tanker oprigtig og ligefrem: at jeg føler et Kald hos mig, til at forplante Verden.

Petron.

Petron.

Forønsket! min Datter! Forønsket! Dette stemmer forunderligen overeens med mine Hensigter. Jeg forlanger derfor intet ivrigere, end at Du vilde følge Dit Kald, jo før jo heller, og at Du kan forvisses om, at jeg meener det alvorligt, saa befaler jeg, at Du vælger Dig til Bistand Leander eller Phocion.

Clarise.

Til Lærer? eller til Brudgom?

Petron.

Til Brudgom.

Clarise.

Ingen, uden disse to?

Petron.

Nei! Ingen, uden disse to.

Clarise.

Hum!

Petron.

Nu! Hvad er der? Forklar Dig!

Clarise.

Skal jeg da tale frit med Dem, min Fader!
Saa maa jeg tilstaa, at jeg føler ikke den mindste Drift til at gifte mig.

(hun vil gaae)

E 4

Petron.

Petron.

Hvorledes det? Behag at bie lidt! Tillad!
min Jomfru Datter! Jeg siger: jeg vil. Udtryk-
feligen befaler jeg Dig! Du skal gifte Dig.

Clarise.

Jeg beder, min Fader! Forskaan mig!
(vil gaae)

Petron. (holder hende)

Jeg beder, min Datter! adlyd!

Clarise.

Jeg bær den største Hoiagtelse for de Herrer:
Leander og Phocion, men jeg forsikrer Dem, kære-
reste Fader! at jeg har, fuldt og fast besluttet:
hverken at ægte den ene eller den anden.

Petron.

Hun er saa god at forandre den Beslutning,
kæreste Datter! Thi jeg forsikrer hende, at hun
skal være saa artig, at gifte sig, og det med Lean-
der eller Phocion.

Clarise.

Aldrig giver jeg mit Minde,
Det, i Sandhed! aldrig skeer.

Petron.

Petron.

Raad dertil vi vel skal finde,
 Lydig jeg Dig snarlig seer.

Clarise.

Ei, saa snarlig.

Petron.

Paa min Tre!

Faders Bud følgagtig være,
 Skyldig Pligt Dig være skal.

Clarise.

Lydig alt, hvad De mig lære
 Men ei dette smukke Val.

Petron.

Smukt, og Stygt? Det saa skal være!

Clarise.

Nei, dog! Svar jeg

Petron.

Deraf leer jeg.

Begge.

Jeg tør vedde { det ei }
 at det } seer.

Clarise.

(gaaer.)

C 5

Tredie.

Tredie Scene.

Petron derefter Cassandre.

Petron.

Har man i Verden seet saa haardnakket og inspirert Fruentimmer, som denne Taabe.

Cassandre.

Hastig! Hastig! Kiæreste Fader! O! hvilket Folkeslag! hvilken Overrumpling!

Petron.

Hvad er paa Færde? Hvad er der?

Cassandre.

Den store Philosoph, som vi ventede, er ankommen i dette Dieblif.

Petron.

Argatiphontidas? Er han alt her? O! mangeløse Datter! Nu er Timen kommen, i hvilken Du kan indlegge Dig en uforglemmelig Ære, hos denne store Mand. Leg nu Din Betsalenhed for Dagen! lad Din Forstand glimre! opdag ham Dine Talenter, at jeg maa frydes ved at see Dit overordentlige Genie forsteene ham, og hvorledes han bliver borte i Beundring over Dig.

Cassan-

Cassandre.

Paa mit Genie, min Fader!

De sikkerlig kan lide:

Min Kundskabs Grandses Bide

Ei nogen fattede.

Jeg er en Peripatetik.

I Kiærlighed, en Platonik.

For mig, blant Astronomerne,

Selv Ptolome maa vige.

Som jeg, i Hoide, lige,

Kun Kopernik og Tyge sees,

Men langt maa Newton og Cartes

For mig tilbage staae.

Som jeg, hver Jordens Ende

Ei nogen har randsaget.

Faaer man, som snart skal hælde,

Dens femte Deel opdaget,

Jeg derfor takkes maa.

Petron. (urolig)

Hurtig! Hurtig! Man maa gaae, at und-
fange ham. Skynd Dig! bring alle Ting, som
behøves i sin Orden, og bereed Dig til det Dig
forestaaer. Jil! Jil dog!

Cassandre.

Cassandre.

(løber hastigen bort)

Petron. (vil til Døren)

Ei! da! Jeg glemte Stole! (han sætter Stolene tilrette) Hey! Holla! (raaber ud af Døren hvor Cassandre gik ud) Forræbninger! — Men Belansthændigheden udfordrer dog, at jeg maae gaae ham i Møde, ved Trappen — ah! nu er det alt forsiide. Der er han alt.

Fjerde Scene.

Petron. Florian.

(forklæd og under Navn af Argati, phontidas, støttende sig ved tvende af sine foregionne Skolarer, andre af hans Følge, som bære et meget stort Landkort, Globi, Kikkertter, en stor Bog, og andre Instrumenter, som høre til Videnskaberne, følge efter ham) derefter Clarise.

Florian. (til Petron.)

Saa stiv og svag, man falder
Paa hundrede Aars Alder,
En Olding favner Dem.

Petron.

Petron.

Med Lyst jeg Dem modtager
De, karest blandt Oldsager
Er mig høist angenem.

(han fører ham til en Stoel)

Jeg beder, De behager
Alt gjøre sig beqvem.

Florian.

Uo! sagte! sagte tager!
Jeg om er overalt.

Petron.

(for sig selv)

Eja! hvor han er vranten,

Florian.

Min Alder gjør mig skranken
Mit Hierte snart er kvalt.

(han hoster)

Petron.

(for sig selv)

Har han sig hid begivet,
Hos mig, at ende Livet,
Kom han derfor kun her?

Florian.

Florian. (hoster)

En liden Hoste gjør det,
At jeg tidt hestigt plages.

Petron.

Ret hestigt (kommer til at hoste med) Ja!
jeg hør det.

Jeg selv, iblandt umages.

Begge.

O! stemme Lungehoste!

Hvor haard og tung den er.

Petron.

Nu! Himlen være lovet! at De faae engang
Koe for den Hoste igien. Som jeg hører, saa har
De været forreist i de længstfraliggende Lande, og
har indsamlet de allernyeste Opdagelser?

Florian.

Det har jeg (til en af Skolarerne) Tu-
burgio! Ret os det store Landkort. (han brin-
ger ham det) Seer nøie til (han dreier og ven-
der Landkortet hurtigen, og peger, snart hist
og snart her, alt som han taler) Seer De!
herfra har jeg reist og hertil, imod Midnat. Der-
paa er jeg gaaet herhen, og siden derhen, saa dreie-
de jeg mig imod Middag, og siden høyre om, imod
Mor-

Morgen, saa venstre om, imod Aften, saa herom, og saa derom. De forstaaer mig vel.

Petron.

O ja! det falder strax i Minne (for sig selv) hvor han er hurtig i sin Geografi (høyt) men, med saa mange Reiser og Studeringer, og i saa høy en Alder af et heelt Sekulum, skulde man, trods Deres sneehvide Haar, ansee Dem for en meget ung Mand endnu, som Skiægget først ret begyndte at vove paa, naar man betragter Dem gandske nøye.

Florian.

Det troer jeg gierne. Jeg skal forklare Dem Marsagen. Diebliffet, i hvilket mine hundrede Aar ere udløbne, og i hvilket jeg skal blive ung paa ny, nærmer sig med stærke Skridt.

Petron.

Hvorledes? Hvad siger De? De bliver ung igjen?

Florian.

I Arabien har jeg seet Fuglen Phenix, og hørt den synge. Af denne Sang har jeg lært den store og ypperlige Kunst at gjøre mig ung igjen. Netop, i Dag, har jeg allerede taget den første Medicin til Forberedelsen.

Petron.

Petron.

Hvad hører jeg! O! underværdige Opdagelse!
(Springer fyrigen op) De forstaaer da Fuglenes
Tungemaal?

Florian.

Dem vil jeg ikke giøre nogen Hemmelighed
deraf. (til en af Skolarerne) Macrobio! (han
bringer ham en stor Bog) Her er et fuldstæn-
digt Lexicon, hvori De finder alle Fugles forskiellige
Tungemaal indbefattede.

Petron.

(Henrykt af Glæde, Kysser verelviis
adskillige Gange Bogen, og
Florian, som overleverer
ham den.)

O! lyksalige Dag! O! Himmel! Tak være
dig! Jeg kan ikke negte mig den Glæde, at kysse
baade den ene og den anden, utallige Gange. O!
hvilken Længsel føler jeg efter, at studere denne
Bog!

Clarise. (Kommer ind)

Florian.

Jeg skal meddele Dem al den Kundskab, jeg
selv besidder.

Clarise.

Clarise. (for sig selv)

Det maa ganske sikkert være min Florian, jeg maa betragte ham. (hun nærmer sig til Siden af Florian)

Petron.

(immer grublende i Bogen)

(for sig selv) Det var jo Fandens egne Kragefløer.

Clarise. (til Florian)

(sagte) Er det Dem selv.

Florian.

(ligeledes) Ja Deiligste! (han taler sagte med Clarise, og holder stedse Øie med Petron)

Petron.

(som tilforn, uden at see til dem)

Jeg er ikke i Stand til at forstaae en eneste Løddel af dette.

Clarise.

(som før) Hvorledes skal vi føre det ud?

Florian.

(lidet høiere, saa at Petron kan høre ham og tilegne sig Svaret)

Jeg skal nok underrette Dem.

D

Petron.

Petron.

Jeg vil være Dem uendelig forbunden. (pe-
gende paa et Sted i Bogen) For Exempel,
Dette: E-i! E-i! —

Florian. (seer i Bogen)

Eici! Eici! — Det er Spurrens Tungemaal.
(han vender sig til Clarise, som før, for at
tale med hende.)

Petron.

(stedse stirrende i Bogen)

Men hvad betyder det?

Florian. (til Clarise)

Deres Fader skal stadfæste det.

Petron.

Jeg forstaaer! Jeg forstaaer det. Og dette:
(pegende som før)

Florian. (seer i Bogen)

Eik! Eik! (vender sig til Clarise)

Petron.

Det vil sige:

Florian. (til Clarise)

Saa er os Flugten tienligst.

Petron.

O! ypperligt! O! fortreffeligt! Eici! Eici!
Deres Fader skal stadfæste det, Eik, Eik! Saa er

os Flugten tienligst. Nu! hvem er vel den, som kunde forestille sig dette? (Han bliver Clarise vaer) Hvad givr du der?

Clarise.

Forlad mig, min Fader! Jeg kunde umueligen tvinge min Nysgierrighed, da jeg hørte af min Søster —

Petron.

Bort! bort!

Clarise.

Jeg begynder at føle saa stor Lyst til at være i dette lærde Selskab.

Florian. (til Petron)

Hvem er det unge Fruentimmer?

Petron.

Min yngste Datter; men hun er en affagte Fiende af al Studering og Videnskab. Hendes Tilbøielighed drages allene af det Almindelige og Materielle.

Florian.

Eja! — Tillad mig! — Beed De vel, at jeg her opdager Træk, som tilkiendegiver en høj Geist.

Clarise. (uskyldigen)

Forstaaer De ogsaa at spaae, min Herre!

D 2

Petron.

Florian.

Ga, min Datter! (til Petron) Dersom De tillader mig at være ene med hende, en halv Time, saa skal jeg indprente hende saa stor en Lyst til Studeringer, som De aldrig ventede.

Petron.

Jh! hierteligen gierne, en heel Maaned la-
der jeg Dem være hos hende, om Himmelen vilde
lade dette lykkes. Bliv hos ham, Clarise! hör!
lær! og følg nøye alt, hvad han siger dig! (gaaer,
men vender strax tilbage) Jeg vil besørge, at
Deres Kammer bliver bragt i Stand. (for sig selv)
O! hvor fornøiet jeg er, over hans Ankomst!

(til Clarise)

Bliv! Clarise! vær lærvillig!

Følg til Punkt og Prikk hans Lære!

Jeg dig byder: ham at ære,

Som en Fader, sømmelig.

(han vil, at Clarise skal kysse Florian paa
Haanden)

Lad sig dog paa Haanden kysse!

(til Clarise)

Kys dem begge, med Æstime!

(Florian vægrer sig og kysser i det Sted Cla-
rises Haand)

Alt

Alt for god! (for sig selv) lykkelig
Tide!

Fryd! den Gamle skienker mig.
(Florian vil kysse Clarise paa Munden)

Intet! Intet! — for bevaagen
Kiare Ben! kan trodsig giøre.

(til Clarise)

Du ærbødigt dig opføre!

(til Florian)

Bort jeg gaaer da. Noe Dem 'giver.

(for sig selv)

Aldrig Glæden jeg beskriver

Denne Dag har bragt med sig.

(han gaaer)

Femte Scene.

Clarise, Florian, hans Følge.

Florian. (til sit Følge)

Gaaer kun nu, og haver alting paa rebe
Hænder, som jeg har sagt Jer, om et Dieblisk skal
jeg være hos Jer, bliver derfor samlede, og hol-
der Jer færdige. (de gaaer)

Hidindtil er det gaaet efter Dunst, elskvær-
digste Clarise! Jeg har givet Ordre, at Vognen

skal holde for Havedøren, før det dages. Nu nærmer sig det forønskede Dieblif. De skal alle skrive under som Vidner, til vores Ægteskab. Men jeg er særdeles bekymret over, at see Dem saa mismodig. Hvorfor saa dybt i Tanker?

Clarise.

Ah! Kiæreste Florian! Hvorledes kan jeg være rolig? Jeg frygter hvert Minut, at min Fader eller Søster kunde opdage Dem, og saa være jo alle vore Opfindelser forgiæves.

Florian.

Frygt ikke! Deiligste Clarise! Forlad sig kun paa mig! Lad af at foruroilige sig med unyttig Sorg og Tvivlsomhed. Jeg haaber, at vore Hjerter skal, inden saa Timer, være fuldkommen fornsiede.

Clarise.

Jeg vil da sætte min Tillid til Dem! Men kunde man ikke udfinde noget bedre Middel, i Stedet for at flygte?

Florian.

Nu vel! Jeg vil stræbe, at udfinde et anstændigere Middel. Vær nu alleneeste rolig, og overlad den øvrige Omfjorg til mig.

Siette

Siette Scene.

Petron. De Forrige.

Petron.

(bag ved dem, uden at bemærkes af dem)

Nysgierrigheden driver mig herhid igien, jeg
gad dog vidst hvad han var i Stand til at lære
hende.

Clarise.

Kan jeg da forlade mig paa at De mener det
oprigtigt.

Florian.

Jeg tilsvær Dem det her, ved denne deilige
Haand.

(han vil løsne Skiæget for at kysse
Clarises Haand, men kan ikke
strax faa det af.)

Clarise.

(tager fat i Skiæget for at hielpe ham)

Og jeg tilsvær Dem det ligeledes.

Petron.

(for sig selv)

Hva — Hva — Hvad betyder dette?

Florian.

(bliver Petron vaer, giver Clarise et
Tegn, at lade som de ikke mær-
kede ham.)

Ja, min Datter! jeg bliver ung igien paa ny,

det sværer jeg Dem til, saasnart Deres deilige Haand befrier min Hage fra dette hvide Skiæg. Men giem denne Hemmelighed vel, og erindre sig Deres Løfte.

Clarise.

Jeg skal gjøre og holde alt det, som jeg har lovet Dem.

Florian.

De har formodentlig hørt, at Fuglen Phenix opbrænder sig selv, for af sin Aske at blive fød paa ny igien; men det er lutter Sladder altsammen. Efterat den først har ædt af nogle visse Urter og Kryderier, saa rykker den ikkun sine gamle Fjære ud. Kort at sige, min kæreste Datter! Dersom De ikke vil være utaknemmelig, saa skal jeg deelagtiggjøre Dem i alle mine Hemmeligheder.

Petron.

(for sig selv) Nei! Nu kan jeg ikke længere tæmme mig. (høit) O! tillad mig! at jeg maa omfavne, og takke Dem for, hvad jeg nu har hørt; men torde jeg spørge Dem? Naar agter De, at foretage denne Forsyngelse?

Florian.

Tvende Timer efter Maanens Opkomst, og det endog i Deres og alles Overværelse. Derefter heroer det paa Omstændigheder, at jeg maaskee til-
ligemed

ligemed lader Dem see en Prøve paa, hvorledes
man kan giøre sig usynlig. Vær De vis paa, at,
i Morgen skal De høre, spørge og erfare, hvad
jeg er for en Mand.

Nei! De dybe Videnskaber

Ingen har, som jeg udgrundet,
Jeg til Himlen Maal har fundet,
Jeg forstaar mit Algebra.

Deraf seer jeg ganske klarlig
Man Dem skuffer useilbarlig,
Snaren er De langt ei fra.

(visende paa Clarise)

Brud De snart skal kalde hende
Af den, De endnu ei kiende;
Men Forsikring, jeg Dem giver,
At den Mand, hun skænket bliver
Kronen er af Mændene.

Dog, alt det er Bagateller,
Kiæk om Priis jeg strider heller
Med Socrates, Anaxagoras,
Diogenes og Pythagoras.

Lucullusser og Platoner,
 Demosthener, Ciceroner
 Ere for mig Peblinge.
 (han gaaer)

Syvende Scene.

Petron. Clarise.

Petron. (efter Florian.)

Det er jeg overtydet om. (til Clarise) Kæreste Clarise! Mit bedste Varn! Hold dig uafsladeligen til denne Mand, saa vil du, inden føie Tid, være langt videre i Kundskab end din Søster, og saa skal du ogsaa blive mig langt kæreere.

Clarise.

Ja, min Fader! under saadan en Læremester, studerer jeg med den hierteligste Fornøielse. Hans Maade at undervise paa, er mig saa meget behagelig, at jeg ønskede, at jeg kunde være hos ham, saa lang, som Dagen er.

Lydagtig skal jeg være,
 Hans Wiisdom at anhøre,
 Alt hvad han byder; giøre,
 Jeg munter villig er.

Mit

Mit Hiertes Lyst skal være,
Alt meer og meer at lære.
Med ham filosofere,
Jeg let og snarlig lær.

(for sig selv)

Hvor Tiden, ved hans Side
Med hastig Flugt skal flyde,
Ham Hiertet overgive,
Er alt, hvad jeg begiær.

Petron.

Godt! Godt, min Datter! Men Tiden nærmer sig; tvende Timer efter Maanens Opkomst, skal Forvandlingen gaa for sig. (Han seer ud af Vinduet) Den er alt oppe. Lad os opsøge din Søster, og mine Skolarer, at vi ikke forfeyle denne store Operation.

Clarise.

Jeg længes ret inderlig efter at see ham
ang.

Petron.

Og jeg ikke mindre; men, at giøre sig usynlig, som skal følge efter, det er det sidste Skridt i Konsten. O! lad os ile, min Datter! lad os ile.

Jeg

Jeg bliver ør i Indbildningen af Længsel. Kom
Clarise! Du skal skille ham ved Skiaget. Kom!
(De gaae)

Ottende Scene.

(En Have, med Græsbænke, det er Nat og
Maaneskin.)

Cassandre og Petrons Skolarer.

Cassandre.

Disse Timer, tavse, stille,
Hvori Lunas Straaler spille,
Sød Forfriskning byder mig.

Skolarerne.

(siddende paa Græsbænke)

Vi med Viisdom parres trygge,
I solvklare Lunas Skygge
Tænke rolig viselig.

Cassandre.

(for sig selv)

Hvad tilforn ufølt Fornemmen?
Hiertets Grandstning ukiendt Klem-
men?

Mig med et bemestrer sig.

Skola-

Skolarerne.

Vi med Viisdom parres trygge,
I solvklare Lunas Skygge,
Tænke rolig, viselig.

Niende Scene.

Petron. Clarise. De Forrige.

Petron.

Jeg søger allesteder,
Godt, at jeg finder Eder.

(til Cassandre)

Allt færdig, man mig melder,
Den store Mand, det gielder,
Nemlig: Argatiphontidas.
Mon jeg forstaaes af dig?

Cassandre.

Sligt Spørsmaal mig kan støde,
Lad os ham gaae i møde!

Petron.

Kun her i Haven blive,
Han vil sig hid begive.

Et

Et Hoved hvidt, skiont haarigt
 Du seer, snart hundredaarigt.
 Mens, Tertejn, uden Mage!
 Han ung igien sig gier.

Cassandre. Clarise. Skolarerne.
 O! hvilken fielden Gave,
 Maa denne Mand da have?
 Sligt Under saaes ei for.

Tiende Scene.

De Forrige. Florian og hans Følge.

Florian.

(Støttende sig paa sine Skolarer, to af
 hans Følge bære en liden Bænk,
 hvorpaa han sætter sig, og to an-
 dre bære et Bord med Skrivertøj,
 Papirer og Musikalier, som de sætte
 for ved ham)

Med egne Dine, Aigt paa nu giver,
 Min Ham jeg skyder, igien ung bliver,
 Deraf I skionne: hvad jeg formaar.

(til

(til Skolarerne)

Kommer, Skolarer! Færdige værer!

(til Clarise)

Din Haand mig freller (til de andre)

kommer! Besværer

Urternes Styrke! Sangen her, lærer

Hvad I bør vide. Syng, som der

staar!

(han leverer Partierne til Skolarerne, som deler dem igien ud til alle de andre)

Petron, Clarise, Cassandre.

(imellem dem selv)

Hvilket et Under her sig vil hænde!

Hvad skulde Konster maa han ei

kiende?

Alle. (til Florian)

Allt, hver at giøre, agtsom attraar.

Florian.

Vi os til Bærket da ville skynde!

Dog først, for alting, nødigt det

bliwer

At

Alt hver Nærstående underskriver
 Navnet og Standen, før vi begynde.
 Jeg til Forsikring mit Ord da giver,
 Alt, som vi ønske, Sagen da gaar.

Petron.

Alt hvad De fordre, jeg Dem til-
 staar.

(De skrive alle under paa et Papiir)

Clarise.

(Sagte til Florian)

Mit Hierte banker, frygter sig.

Florian.

(Sagte til Clarise)

Glaa Frygt af Tanker! Lid paa
 mig.

(høit)

Nu! lader Sangen høres!
 At Værket kan udføres;
 Til ung igien at gøres,
 Er Diebliffet nær.

Alle.

Alle. (undtagen Florian)

Pluto! Und ham Lon engang
For Kling, Kling, og for Klang, Klang!
Gjør ham ung, som Kanapa,
Bed din Kraft af Tapata.

Florian. (forvandles)

Eyffelig det fuldbragt er.

Petron. Clarise. Cassandre.

Hvad Underværk her sig er hændet!
Af Skrak mine Sandser forrykkes
Med blomstrende Ungdom han
smykkes,

Jeg troer ikke selv, hvad jeg seer.

Petron.

Lad see! Om os Frygt ei har blendet?

Florian.

Foel selv! og see! om Dem behager.

Petron.

(bestyrstet, Kiender ham igien)

O! Jeg bedragne! hvad jeg opdager!

E

Cassan-

Cassandre.

Hvad ny Forundring? Hvad er her
steet?

Petron.

O! Datter! Man mig her har be-
snæret,

Forraad, bespottet og mig vanæret.

(pegende paa Florian)

Denne Forfører, med os drev Spil.

Clarise.

(for sig selv)

Al Frygt jeg skælver, hvad skal jeg
svare?

Hvorledes ham dette aabenbare,

O! hvilket Uheld os møde vil!

Florian.

(for sig selv)

Al denne Handel snøe sig med Ære,

Saa let et Arbeid dog vil ei være,

Petron.

Petron.

(til Florian)

Strax mig Skriftet overgive,
Jeg dets Indhold vide maa.

Clarise.

(for sig selv)

Jeg veed ei, for Angst, at blive,
Maal og Måle mig forgaa.

Florian.

(leverer Petron et Papiir)

(for sig selv)

Vel tilfreds, jeg til Frygt ei fornem-
mer,
Naar kun Originalen jeg giemmer
Han Kopien gierne maa faae.

Petron. (læser)

„ Jeg Petron Forgabtriant “
„ Skal, herved, pligtig blive, “
„ Min Datter at bortgive, “
„ Clarise, nævnt Forgabtriant, “

„ Til Florian Belurdig “
 „ Med fleer', som underskrive, “
 „ Mit Navn her staar til Pandt. “

(forbittret til Florian)

Her' Florian Belurdig bedrog saa
 fiint og net?

Florian.

Nu skrevet bliver skrevet, det ændres
 ei saa let.

Petron. (til Florian)

Ha! Forrader! Du Morder! Be-
 sviger!

(til Clarise)

Løgner! Hykler! Du Hierte, som
 Tiger!

(til begge)

I! En Fader behandle saa slet?
 Hvor grusomt!

Alle.

Alle.

(undtagen Florian og Clarise)

Dristige Stykke!

Ei blues!

Ei grues!

Clarise.

(for sig selv)

Skamfuld, kan jeg Ord ei udtrykke,

Florian.

(for sig selv)

Brylluppet os her spaaer ei Lykke.

Cassandre.

Kan man saadan Skiæmsel besmykke?

Kalder vor Tids Mode det Net?

Clarise og Florian.

(til Petron)

Elste Fader! Os tilgive!

Vi vor Feil tilstaa med Smerte.

Luk ei for os Deres Hierte!

Lad Sig røres af vor Nød!

Petron.

Petron.

(for sig selv)

Hvilket Udtryk! Hvilken Tone!
Kort deraf, jeg bliver blod.

Clarise og Florian.

Lad sig dog igien forsonne!
Saa er alles Skiabne sod.

Petron.

(for sig selv)

Modstand vil unyttig blive,
Jeg dog, Ja, tilsidst maa give.

(til Clarise og Florian.)

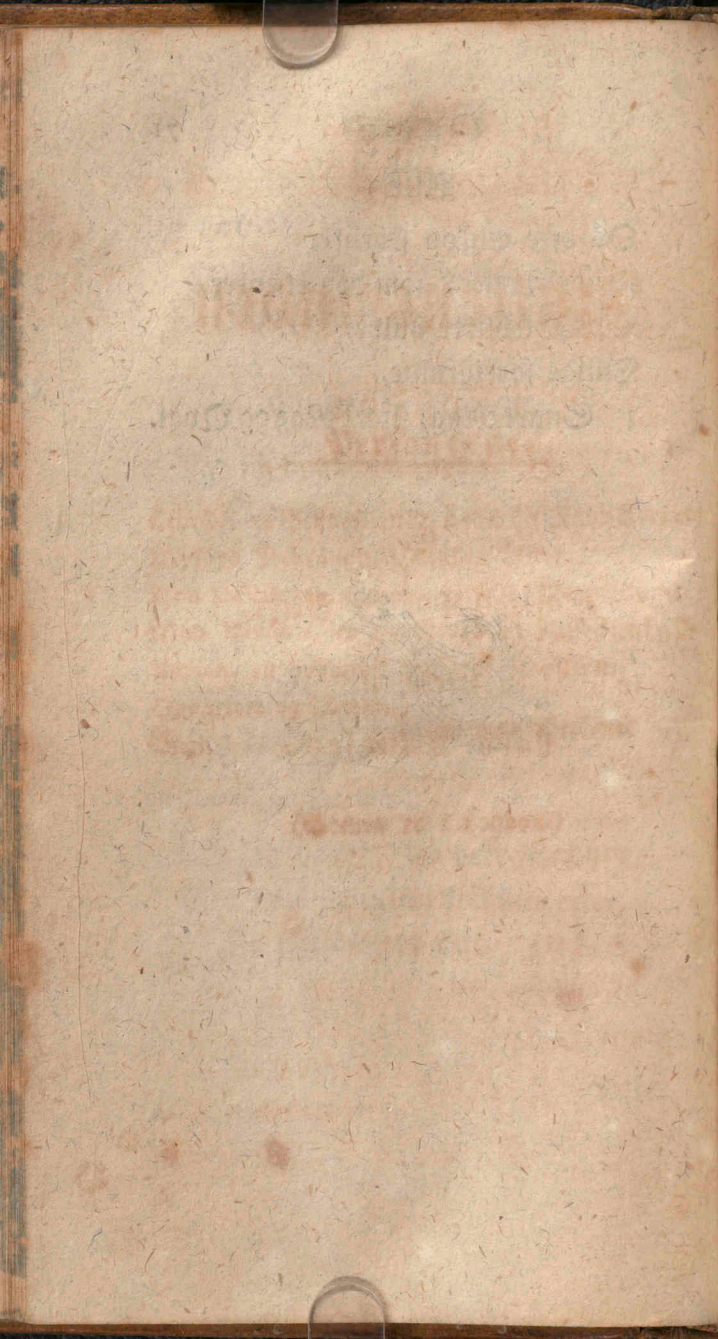
Lad saa være! Jeg bekræfter.
Men hvis Glutter, kommer efter,
De filosofere skal.

Alle.

Alle.

Os ofte Elskov skænker
 Fryds-Timer, som dog krænker,
 Tidt Dieblikke hulde,
 Tillige forrigfulde,
 Snart Nag, snart Nag og Qual.

Italienerinden

i London.

Et

Syngespil i to Akter,

oversat af

Lars Knudsen.

Personerne:

Celinde, en Genueserinde, under det Navn Errante
Mylord Arespingh, Celindes Elsker.

Don Pastik, en naragtig reisende Neapolitaner.

Mad. Vivante, en Herberger og Kaffe-stienkerke.

Adrian, en hollandsk Koffardi-Kapitain.

Opvartere og Tienere,)

Bagt.

) stumme Personer.

(Scenen er i London.)

Italienerinden i London.

Første Akt.

(Theatret forestiller en Kaffestue, med aabent Dør i Midten, hvorigiennem sees Temsen, med Skibe og Skibsfolk.)

Første Scene.

Adrian (siddende ved den ene Side af et Bord, læser Aviser) Don Pastif (siddet ved den anden Side af Bordet og drikker Thee) Mad. Vivante (snart hist, snart her, ordinerer et og andet) Mylord Arespingh.

Adrian.

Krig og Krig! Der handles ikke,
I de Blade, nu, om andet.
Handelen til Soes, i Landet,
Hand'len jeg kun tænker paa.

(Læser Avisen fra sig.)

U 2

Don

Don Pastik.

Varme, lutter varme Drikke!

Intet kiolende man nyder.

Ah! Sebet! Du her ei flyder;

Til Neapel vil jeg gaa.

(flyder Kopperne foragteligen hen)

Mad. Vivante.

(til Adrian)

Disse Tidender Dem kieder.

(til D. Pastik)

Eheen Dem, Sinjor! ei smager.

Det særdeles mig mishager;

Sandelig! det smerter mig.

Adrian, D. Pastik, Mad. Vivante.

(hver, som for sig selv)

tillige

{ Hver, hans Lyst ham ene glæder

{ Andre Skikke, andre Sæder

{ Har hvert Land, hver Sted

{ for sig.

Mylord Agrespingh.

(Kommer ind)

(for sig selv)

Ah! hvor jeg er, min Pine

Bemestrer sig mit Hierte

Adrian

Adrian og D. Pastik.

(kreiser sig og hilser ham)

Mylord.

(Kaster sig paa en Stoel)

(til en af Opvarterne)

Bring Thee! (for sig selv) Jeg døer af
Smerte

Ei Haab om Trost, jeg seer.

(falder i Tanker)

D. Pastik.

(pegende paa Mylorden)

(sagte til Adrian)

O! hvilken tragisk Mine!

Adrian.

(sagte til D. Pastik)

Dybsindig, engelsk er den.

D. Pastik.

Var værre Land i Verden;

Hvor Latter aldrig høres?

Adrian.

Hvor mindst det nødig gøres,

De leer derfor des meer.

D. Pastik.

Snak kun! jeg ham maae tale til,
Jeg ham mig nærme vil

(nærmer sig til Mylorden)

Mylord.

(studsigen)

Hvem er De? Hvi saa nær mig?

D. Pastik.

(frygtsom, skyndende sig fra ham)

Ei! Intet. Exkyseer mig!

Mad. Vivante.

(til Mylorden bringende ham Thee)

Behag!

Mylord.

(stødende den fra sig)

For mig ei Thee!

Mad. Vivante.

De selv forlangte —

Mylord.

Billigt!

Lag dette! (giver hende Penge)

D. Pastik.

(for sig selv)

Hvor modtvilligt!

Mad.

Mad. Vivante.

(til Mylorden)

Hvor for en heel Guine?

Mylord.

Jeg Dem forboldt Umage!

D. Pastik.

(sagte til Mad. Vivante)

En Diævel op ad Dage

Mad. Vivante.

(sagte til D. Pastik)

Ham nager Græmmelse.

Adrian, D. Pastik, Mad. Vivante.

(hver som for sig selv)

Han tier, sukker, tænker,

Hans Siæl sort Rummer krænker.

(til hverandre)

Ynk og forund ham Roe!

Mylord.

tillige

(for sig selv)

O! Du, min Siæl indtager!

I dine bittre Plager,

Hvad maae Du om mig tro?

(fordyber sig i Tanker)

Adrian.

Forstandig! Don Pastik! Alt meer forstandig!

D. Pastik.

I tre udlængede Dage, vi loserer her sammen, gior De snart intet andet, end raaber: Forstandig! Forstandig! Det er en Uhöfslighed. Det er et Dril-
lerie; en forbandet hellig Bane.

Mylord.

(fordybet i Tanker)

Svinge mig til, med Magten, at ægte den for-
hadte Miledi; at forglemme min Celine. O! alt
for grumme Fader!

Mad. Vivante.

(til Adrian og D. Pastik)

Med Deres Tilladelse! behage De, endnu i
Dag, at spise i Selskab?

Adrian.

For min Part!

D. Pastik.

Men deres forbandede: Forstandig, uden for;
det bliver Afstalen. Seg vil leve lystig, springe om-
kring, imellemstunder sig Bittigheder, en lille Pille,
en Fadøse.

Adrian.

Duer intet, siger jeg! Duer intet!

D. Pa:

D. Pastik.

(vrængende efter ham.)

(for sig selv)

Duer intet! Det duer intet, at leve lystig.
Jeg maae dog moere mig lidt med denne Engels-
lænder.

(betragtende Mylorden, uden at
komme ham nær)

Mylord (som før)

(heftig)

Men, hvad? Om min Fader er ubevægelig
sit Forsæt?

D. Pastik. (som før)

Besuvio damper. Her er Udbrud i vente.
(gaaer hen til Adrian)

Adrian

(sagte til D. Pastik)

Siig mig! har De seet Mammeselle Errante?

D. Pastik.

(fyrigen)

Ah! Sid jeg kun havde det. Min Længsel pi-
ner mig død. Corpo di Bacco! Man siger: At hun
er saa deilig.

Adrian.

Og dydig. Hun er agtværdig. Forstandig!
Herre! Forstandig! Men jeg har Forretninger. (han
seer paa sit Uhr) vi sees igien.

D. Pastif. (fortrøden)

Hykke paa Reisen!

Adrian.

(lettende paa Gatten)

(til Mylorden)

Tienere!

Mylorden.

Jeg er Deres, Herre!

Adrian

(gaaer bort)

D. Pastif.

(i det han taler for sig selv, Kommer uden at mærke det Mylorden saa nær, at denne kan høre hans sidste Ord)

Altid med hans: Forstandig. Det er dog uudskaeligt! Jeg var istand til, at dræbe mig af Arrogance. — Jeg springer lukt i Tømsen.

Mylorden.

(reiser sig pludselig)

Kom! Jeg giver Dem Selskab.

D. Pastif.

Selskab? Hvor da?

Mylord.

For at springe i Tømsen.

D. Pa-

D. Pastik.

(affides)

Jeg spørger med det, og han tager det for ramme Alvor. (til Mylorden) Men, Herre! Man maatte dog have en Marsag?

Mylord.

Hør mig! Herre! Hør mig Wykke! Er De fremmed?

D. Pastik.

Neapolitaner.

Mylord.

Hvor lykkeligt! en Italiener!

D. Pastik. (bryster sig)

En Parthenoper.

Mylord.

Jeg troer Dem. Maaskee kan jeg, af Dem, faae nogen Efterretning? — Hør mig! Neppe kom-kom jeg, efter min Faders Ordre, tilbage fra Gen-uua; sørend den Ubarmhertige sender mig hovedfulds til Jamaica.

D. Pastik.

Maledetta! Midt i Tyrkiet?

Mylord.

De seiler, Herre! Jamaica ligger i Amerika, i den nye Verden.

D. Pa.

D. Pastik.

Rigtig! Rigtig! Det var det jeg vilde sagt.
Jeg kiender den ganske got, denne nye Berden; jeg
har seet den mangfoldige gange. (affides) Hos
Skattenspillerne i Neapolis.

Mylord.

Jeg kunde da umueligen komme til Genua, til
min Elskede igien, som det var mit Forsæt —

D. Pastik.

Jeg ynker Dem, arme Kavaleer! Jeg føler
selv, hvad det koster; jeg elsker, som et umælende
Besk.

Mylord.

Men Deres Elskede kan ikke være saa rar en
Skionhed, som min Celine.

D. Pastik.

Saa rar en Skionhed? Det er Juvelen af alle
muelige Skionheder; endskiøndt jeg har endnu aldrig
seet hende.

Mylord.

Nu vil min tyrantiske Fader, at jeg, inden faa
Dage, skal ægte Miledi Sterling.

D. Pastik.

Staaer hun Dem ikke an? Godt! Jeg taer
hende strax.

Mylord.

Mylord. (fortræden.)

(for sig selv)

Det er jo en Nar.

D. Pastik.

(i det han gjør en Vending fra ham)

Obligatissimo!

Mylord.

(gaaer forvildet om.)

O! Elskede Genna!

D. Pastik.

(efteraber ham)

O! lekkre Neapolis.

Mylord.

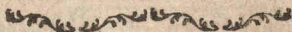
I dig har jeg forladt min dyrebareste Stat,
den, min Siæl tilbeder!

(Kaster sig fortvovlet paa en Stoel)

D. Pastik.

I dig finder man alt, hvad man ønsker sig, for
den allerbilligste Priis! Cappari! Hvilket usforlignes-
ligt Land! Her! Her falder alting dyrt. Her! Hvor
man aldrig taler, og hvor intet Menneske af Qualite
tør lee; Her! Kaldes jeg en Nar! Her! Hvor man
søger Selskab for at slænge sig i Tansen.

(gaaer trallende bort)

Anden Scene.

Celinde (med et Stykke Broderie i Haanden)
 Mylord Arespingh (uden at bemærke hende tager snart nogle Blade for at læse dem, snart løber uroeligen ud af Døren, og kommer ind igien, tilsidst betragter han Celinde med Opmærksomhed.)

Celinde.

Førladt, foragtet, fremmet
 Hvert Trin jeg, frygtsom, træder.
 For Diet, den Forræder
 Hver Steen afbilder mig.

Den Utro at opsøge,
 Jeg Land og Slægt forlader!
 Sid! Elskov! som jeg hader,
 Jeg aldrig kiendte dig!

Mylord.

(for sig selv)

Himmel! Hvilket Ansigt! Hvilken Skandhed!

Celinde.

(uden at see ham)

Uf Tvang drevet til, at opholde mig ved mit
 Haandarbeide, maae jeg, med Frygt og Skamfuld-
 hed,

hed, selv gaae til nærmeste Kiebsmand, for at
affætte det. (bliver Mylorden vaer) Men! hvem
feer jeg! Er dette ikke Mylord? Ak! Mit Hierte!
Nu er det først, at jeg forstaaer dit bange Klappen.

Mylord.

(i det han nærmer sig lidt til hende)

O! hvor ligner hun min Celinde! O! Skiebne!
Celinde.

Han er da kommen tilbage fra Jamaika? Uvær-
dige! (uden at see til ham) Du er da her!

Mylord.

(nærmende sig lidt efter lidt)

Men! Er det mueligt? Saa stor en Lighed?

Celinde. (som før)

Ak! Sid jeg saae et Middel, til at hævne mig!

Mylord.

Hun stælver. Hun rødmer. Maaskee hun
fortørnes over, at jeg betragter hende?

Celinde.

Den Ugudelige! Han tvivler. Han skammer
sig.

Mylord. (frygtsom)

(til Celinde)

Celinde! (for sig selv) Ak! Jeg er taabelig.
Hun svarer ikke.

Celinde.

Celinde.

Nei! Jeg maae undskyde ham. Jeg vil lade ham føle igien den samme Pine, som jeg hidindtil, for hans Skyld maatte prøve.

(gaaer ham foragtelig forbi og bort.)

Tredie Scene.

Mylord Arespingh, dereft. Mad. Vivante

Mylord.

Enten er jeg forrykt, eller dette var Celinde. I London? Saaledes klædt! (henrykt til Mad. Vivante i det hun kommer) Oh! Elskværdige! Tilbedelige Madam!

Mad. Vivante.

Hvem? Jeg?

Mylord.

Ja! De! De, allene kan tilfredsstille mit Hiertes Forlangende.

Mad. Vivante.

Men! Herre! Er dette Alvorligt?

Mylord.

Ja! Jeg svær Dem helligen, at jeg taler af Hiertets Alvorlighed.

Mad.

Mad. Bivante.

(for sig selv)

Hvilken uventet Lykke! Og det i saadan Hast?
(til Mylorden) Er Deres Hensigt ærlig, som jeg
haaber? — Men, — saa maae De ægte mig.

Mylord.

Hvad tænke De! (sagte) O! Jammer! (høit)
Mit Ønske var: at De vilde give mig Underretning,
om dette fremmede Fruentimmer.

Mad. Bivante.

(for sig selv)

Der var den Mariase forbi. God Nat! Lykke!

Mylord.

Stig mig! Er hun fra Genua?

Mad. Bivante. (fier)

Nei! Min Herre! Hun er fra Marsellje.

Mylord.

Og kalder sig?

Mad. Bivante. (som før)

Mamsel Errante.

Mylord.

(for sig selv)

Fordømte Uheld! Og saa aldeles ligne hende!
Jeg bliver gal! — Hun skulde ikke være? — Hun

er det ikke? — (forvildet til Mad. Vivante) Der!
 Min fiære! For min Skyld! Tag! Tag denne Ba-
 gatel. (han stopper hende Penge i Haanden
 og løber)

Fjerde Scene.

Mad. Vivante, derefter Adrian og Don
 Pastik.

Mad. Vivante.

For ikke at støde ham for Hovedet, tager jeg
 imod disse Guineer; men Bane maae det ikke blive.
 Jeg veed heller ikke, hvad for en Mand, der sadt mig
 denne Grille —

Adrian.

(Kommer meget høitidelig)

Madam! Jeg udbeder mig Deres Yndest.

D. Pastik.

(Kommer farendes)

Madam! Dersom De ikke skaffer mig Lin-
 dring.

Mad. Vivante.

Saa fremt jeg kan, mine Herrer. (til Adrian)
 Forklar Dem. (til D. Pastik) Tal dog! (for sig
 selv) Dersom endda en af disse to var forelsket i mig!

Adrian.

Adrian.

(trækkende hende til sig)

Mærk vel!

Hoit jeg en Skionhed skatter,

Agt, hos mig, hun opvækker.

D. Pastif.

(bag ved dem, gjør Pantomime til
Adrians Text)

Mad. Vivante.

(afbryder Adrian)

Ingen Kiærlighed?

Adrian.

Agt, siger jeg; (sagte) men Taushed!

D. Pastif.

(trækker hende til den anden Side)

Hør mig! Madam! Jeg er rasende forelsket i
et Fruentimmer; men tys!

Mad. Vivante.

(for sig selv)

Det var ikke saa slemt, om den ene bar Agt for
mig, og den anden elskede mig.

Adrian.

(til Mad. Vivante)

Lad os gaae! Jeg har Lyst at besøge hende.

D. Pastif.

(ligeledes)

Før mig! Før mig hen, at beskue den oplivende
de Soel!

Mad. Bivante.

Saa sagte! Saa sagte! Mine Herrer! (til
Adrian) Hvem er det, De meener? (til D. Pastik)
Om hvem taler De?

D. Pastik.

Jeg taler om Mamsel Errante, om den Frem-
mede.

Adrian.

Errante meener jeg.

Mad. Bivante.

(for sig selv)

Der gjorde jeg atter forloren Regning. (til
begge) Slaae Dem til Noelighed, mine Herrer!
Og lad mig sørge for det øvrige (for sig selv) For
en Ufærd! Jeg skal hevne mig over deres Dumdris-
stighed. (til dem) Jeg vil da sige: —

D. Pastik. (utaalmodig)

Bravo! Madam! Bravo! Bliv ved!

Mad. Bivante.

Jeg vil da sige: at De —

Adrian. (mild)

Vel saa! Vel saa! Kun videre!

D. Pastik.

Nu da!

Adrian.

Lad staa til!

Mad.

Mad. Rivante.'

Jeg vil da sige, siden De endeligen nøder mig
hertil, at De (til D. Pastik) er den største Gøgler,
og De (til Adrian) den største Siæf.

(hun neier for dem og gaaer leende
bort)

Adrian og D. Pastik.

(bliver staaende nogen Tid og be-
tragte, forbausede, den ene
den anden. Tilslidst brister
D. Pastik i Latter.)

Adrian.' (bliver bister)

Hvad betyder denne næsvise, bespottelige Skog-
gren, da? For Derts Skyld beegnes jeg ilde saar-
velsom De.

D. Pastik.

(efteraber Adrian)

Hoit jeg en Skionhed skatter

Ugt hos mig hun opvækker.

(brister i Latter)

Adrian. (fortørnet)

Hvorledes; Man mig giækker?

En Mand, som mig belee?

D. Pastik.

(immer leende)

Det er kun Spøg og Latter.

Adrian.

Næsbviist og lumpent er det.

D. Pastik.

(leende overmaade)

Det er kun Spas. De seer det.

Adrian. (opbragt)

Hersfra! Herr Grinere!

D. Pastik. (som før)

Ah! Herre! Ah! Jeg sprækker.

Adrian.

For Diævelen!

Hold op igien!

D. Pastik. (som før)

Jeg kan ei. Nei! Min fiære!

Min Latter er i giære

tillige

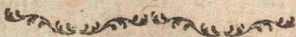
Tillad: Jeg mæt mig leer!

Adrian.

Mig Harm og Nag fortære.

Mig quæle Furier.

(de gaae: Adrian, forbittret, og D.
Pastik, leende, bort)

Femte

Femte Scene.

(Mad. Vivantes Bærelse, stødende til Cælindes Kammer.)

Celinde (Kommer ud af sit Kammer) berester Mad. Vivante.

Celinde.

Jeg seer endnu ikke Madammen her. Jeg vilde berette hende: at Mylorden —

Mad. Vivante. (Kommer)

Ah! Mamsel! Nu skal jeg dog en gang faae Dem til, at see. Alle, spørger de efter Dem. Alle, forlange de, at besøge Dem.

Celinde.

Kiæreste Veninde! Jeg har en betydelig Tidende, at meddeele Dem: Jeg har seet ham; med egne Dine seet den umenneskelige Mylord Arespingh.

Mad. Vivante.

Mylord Arespingh?

Celinde.

Ham selv.

Mad. Vivante.

Den Nedrige! Han er da kommen tilbage fra Amerika?

Celinde.

Det er nu to Aar siden, at den Tølesløse for-
lod mig.

Mad. Bivante.

De har fortalt mig det; og at det var hans
Fader, som kaldte ham hjem igien.

Celinde.

Jeg reiser, med en gammel tro Diener, fra mit
Fædested, og kommer her til London.

Mad. Bivante.

Eftersom den Uraekommelige ikke gav Dem
mindste Efterretning fra sig.

Celinde.

Og erfarer, ved min Ankomst, at den Troløse
er reist til Jamaica.

Mad. Bivante.

Og er nu kommen tilbage? Og er nu her? Jeg
er i Stand til, at dræbe ham, dersom han ikke ægter
Dem. Den Skism! Gode! Die kun! Jeg skal fritte,
jeg skal forste. For Pokker! Arme! Ulyksalige Dige!

Celinde.

Ah! Hvor meget er jeg Dem ikke forbunden!
Bad mig, ved at trykke Dem til dette Hierte —
(omfavner hende)

Mad. Bivante.

Ah! Hold op! De faaer mig til at græde.

Celinde.

Celine.

Jeg er i Deres Gield; men jeg haaber snart —

Mad. Vivante.

Gud over mit hele Huus! Min Eiendom! Mig selv! Alt er til Deres Tieneste. O! De lumme Mandfolk! Trolose Forførere! Ah! De har, desværre! Ogsaa bedraget mig. I min bedste Alder, og Enke, saa var det ikke saa unaturligt, at jeg kunde faae Lyst til, at gifte mig. Der var et ungt Menneske, lyshaaret, velkkabt, kion, ja! Saa kion, som den lille Amor selv. Ah! Men, alt for silde lærte jeg, at kiende: at han var en Forræder,

Erbarlig, mig betragtet

Den yndigste Tilbeder;

I Hiertet, han alt agted

Kun, at bedrage mig.

Jeg spurgte: Er De bundet?

"Jeg brænder, døer, af Smerte."

Hvem har Dem overvundet?

"De, Dronning! Båndt mit Hierte."

Skal vi da Baandet binde?

"Jeg, Morgendag, Gudinde!"

"I Aften, ægter dig."

Til Bryllup alt var rede:

Spil, Gæstebud, og Glæde;
Hver Slægt, og Ven, var kommen,
Imidlertid, Brudgommen

Sig sneg, med List, sin Bei.

O! Piger! I, ynkværdige!

Skjer disse falske Beilere!

Sitg alletider; Nei!

Suurplekere, fantastiske,

Ustadige, og Sværmere

Os, Dag og Nat, i Taare see,

De andet søger ei.

De søde Ord os sige:

Gudinde! Engle-Pige!

De Trædste! Skuffelige!

O! Piger! I, ynkværdige!

Skjer disse falske Beilere!

Sitg! alletider: Nei!

Far vel! Mit bedste Hierte! Jeg har forglemmt
at besørge en liden Forretning, i Kaffestuen. Bliv
her! Om De behager? Jeg kommer snart igjen.

(hun kysser Celinde og gaaer)

Siette Scene.

Celine, derefter Adrian.

Celine.

Hvorledes skal jeg erkiende den Kierlighed, som denne Kone bær for mig. Men, seer jeg ikke feil? Saa kommer der Hollenderen. Jeg vil forsøie mig —

(hun vil gaae ind i sit Kammer)

Adrian.

(lettende paa Gatten)

Fordi jeg kommer; saa vil De gaae.

Celine. (yndig)

Et Fruentimmer, som jeg, bær undflye Selskab.

Adrian.

Dog ikke alles? Jeg er en honet Mand.

Celine.

Det er jeg forsikkert om. Enhver berømmer Dem —

Adrian.

(sætter en Stoel til hende, og en til sig selv, tager en Bog op af sin Lomme og sætter sig)

Saa løb da ikke for mig; men sæt sig ned. Jeg vil imidlertid læse lidt i denne Bog, og De syer, hvad Ondt kan der være i det.

Celine.

Celinde.

(tager en anden Stoel og sætter sig
noget fra ham; hun tager der-
paa sin Syepung frem og gi-
ver sig til at sye)

Adrian.

(Kottende til hende.)

(for sig selv)

Hun er smukkere, jo nærmere man seer hende.

Celinde.

(for sig selv)

Hans Oprigtighed gjør mig sikker.

Adrian.

(læser)

"G Dyden er al Rigdom indbefattet" (til Ce-
linde) De er dydig Jomfru! Derhos ærbar og for-
nuftig; De er da riig.

Celinde.

Jeg lider ingen Mangel.

Adrian.

(sagte)

Det er det første Fruentimmer, jeg har seet,
som tænker vel (Høit) Jeg er ogsaa riig. Tal mig
til! Du kan tjene Dem.

Celinde.

Jeg behøver fler intet.

Adrian.

Adrian.

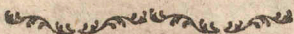
(for sig selv)

Det kalder jeg Dyd. Det kalder jeg Ligtig-
hed.

Celinde.

(sagte)

For den Troldsnes Skyld, maae jeg nu prøve
Armod.

Syvende Scene.

Celinde, Adrian, Mylord Arespingh.

Mylord.

(i det han kommer ind)

(for sig selv uden at bemerke dem)

Jeg skal forsøge alt, for at udforske om det er
hende. (nærmer sig til dem) Himmel! Hvad seer
jeg.

Celinde.

(sagte)

Hvilket Tilfælde!

Mylord. (til Adrian)

Deres Tiener!

Adrian.

Adrian.

(letter paa Hatten)

(for sig selv)

Erindrer jeg mig ret? Saa har jeg seet den Person en gang tilforn. (Skyder den Stoel til ham som han før havde sadt til Celine) vær saa god!

Mylord.

(sætter sig)

Celine. (reiser sig)

(til Adrian)

Med Deres Tilladelse!

(vil gaae)

Adrian.

Na intet! Bliv ved sit Arbeid! Hvilken Hast?

Mylord.

(for sig selv)

Dersom dette er ikke Celine, saa har aldrig nogen været det.

Celine. (sætter sig)

(for sig selv)

Sandtes der et større Uhyre i Grusomhed.

Mylord. (frygtsom)

(til Celine)

Lor jeg spørge Dem Damsel! Hvad Deres Forretning er her i Huset?

Celine.

(uden at løfte Vinene op)

Mine Forretninger siger jeg ikke nogen Fremmed, eller Ubekendt.

Mylord.

Mylord. (som før)

Smidlertid forestiller jeg mig: at jeg skulde kende Dem meget nøie.

Celine.

(uden at see til ham)

Det er da i saa Fald unødvendigt, at De spørger.

Adrian. (mild)

(for sig selv)

Vel snart Pigen lær ferm.

Mylord.

Og jeg troer end mere: at Deres Navn er mig vel bevidst.

Adrian. (som før)

Ikke et Ord veed han. Ikke en Tødel! Lutter Narrerie! (leer hiertelig)

Mylord. (vranten)

Hvoraf leer De? Herre!

Adrian.

Jeg leer, og græder, og gir, hvad mig lyst; naar det behager mig.

Mylord. (reisende sig)

Veed De? Hvem jeg er?

Adrian.

Et Menneske.

Mylord.

Mylord.

Jeg er Mylord. Mylord Arespingh, Herre!

Adrian.

Lad saa være.

Mylord. (bitter)

Jeg raader Dem —

Celinde. (reisende sig)

(til Adrian)

Jeg gaaer.

Adrian.

Ei Snak! Bliv De kun.

Mylord.

(til Celinde)

O bliv! For Deres Skyld, skal jeg tvinge mig,
men ikke for den, der! (pegende paa Adrian)

Adrian. (reiser sig)

Den, der! Hvad meener De med Deres: Den,
der. Som Mennesker, ere vi alle lige, og det er kun
sand Fortieneste, som gjør Forstiellen paa Mænd.
Den, der! Er De en Adelsmand? Saa er jeg en
ærlig Mand. Jeg har Kredit. Jeg har Penge;
og af Riibmand er jeg kiendt, over den hele Ver-
den.

Jeg, paa Indien, nu faree,
En Snees gange, eller flere.

Mig

Mig Chineser og Barbarer

Komme see, og returnere.

Hvert slags Folk mig Hoitid gjører,

Dg Estime for mig bær.

(hemmelig til Celine)

Undfly! Er mit Raad. Ei svare!

Hvis han Elskovs Sladder fører?

(for sig selv)

Hende seer jeg, stød i Fare;

Kort af Vnk, i Hiertet, er

(til Mylorden)

Bredes ei! Min unge Herre!

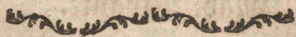
Frit jeg taler; Skromt ei skytter.

Mylord er De. Dem bør Ære;

Men, mit Hierte jeg dog bytter

Ei med deres Titeler.

(han gaaer)

Ottende Scene.

Celinde, Mylord Arespingh, derefter
Mad. Vivante.

Mylord.

Jeg behøver al min Taalmodighed.

Celinde.

(vil gaae)

Mylord.

Jeg beder Dem: Hør mig! Ophold Dem et
Dieblif! Gaae ikke herfra!

Celinde.

De er altsaa en Mylord?

Mylord.

Det er jeg.

Celinde. (haanlig)

De?

Mylord.

Nei! De tvivler ikke. Oh! Min elskværdige
Celinde.

Mad. Vivante.

(Kommer til)

Celinde.

(til Mad. Vivante)

Kom! Madam! Denne Herre, der! Maae
sikkert have tabt Forstanden. (Sagte til Mad. Vi-
vante)

vante) Kiære Veninde! Det er Mylord Arrespingh.
For alting! Taus! Og røb mig ikke!

Mylord.

(da hun ikke agter efter ham)

Ha! Hele Helvedes Plager! (til Celinde) vil
De allene høre mig!

Celinde.

(sagte til Mad. Vivante)

Saaledes vil jeg begynde, at hevne mig.

Mad. Vivante.

(ligeledes til Celinde)

Det er Herren, med Guineerne. Ha! Bedras
ger!

Mylord.

(som har staaet i Strid med sig selv,
Kommer igien til Celinde)

Jo! De er det. De er min tilbedelige Celinde.

Celinde.

Som De, maaskee, har forladt, for en anden
Kiærlighed?

Mylord (heftig)

Jeg kalder Himmel og Jord til Vidne! Jeg
er — ah! min Fader —

Celinde.

Jeg forstaaer Dem: Under et lumpent Paa-
skud, af en Faders Befalning, har De forraad en
ung Uskyldighed.

Mylord.

Men, hør mig dog! Det er en Grusomhed!
Jeg bliver rasende!

Mad. Rivante.

Den stakkels Herre er i en farlig Tilstand.
Lad os gaae! Mamsel Errante!

Mylord.

Men kunde det være muligt, at De var ikke
min Celine?

Celine.

Jeg kender hende ikke. Jeg veed ikke hvem
De taler om.

Mylord.

Jo! De er Celine. De er det. Disse deilige
Dine sig mig det, den guddommelige Mund over-
tyder mig: Ah! Tillad mig! O! Himmel! Tillad
mig! At jeg maae kysse denne tilbedelige Haand. O!
Min Gudinde!

(vil tage hendes Haand, for at
kysse den)

Celine.

(trækker Haanden til sig og
vægrer det)

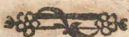
Mindre dristig! Hvor fripostig!

Hvilken Skif? Hvad Levemaade?

Meer anstændig! vil jeg raade;

Lidt meer Agt jeg mig udbeer.

O!

(hemmelig til Mad. Vivante)

O! Hvor martres han, den Arme!

Ah! Jeg dølger mig, med Smerte,
(for sig selv)

Men, hans utro, sorte Hierte

Ingen Nok fortienner meer.

(til Mylorden)

Best! De Artigheder frænkes

Elskerinden, De forlader.

(til Mad. Vivante, som før)

Falsk og troeløs, jeg ham hader;

Om, slaar dog min bange Barm.

Men, det Hierte, af ham frænkes,

Føler, voxende, sin Harm.

(hun gaar)

Tiende Scene.

Mylord Arespingh, Mad. Vivante.

Mylord.

Ah! Kiereste Madam! Jeg beder Dem! Jeg
besvær Dem! Siig mig! Er det ikke Celinde? Er
der ikke min Elskede? Dølg mig det ikke!

C 3

Mad.

Mad. Bivante.

Celinde? De forblindes Mylord!

Mylord.

Nei! Jeg forblindes ikke. Det er hende.

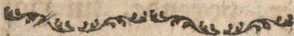
Mad. Bivante.

Men, hun lader sig kalde: Damsel Errante.

Mylord.

Jeg skulde ikke kiende den, mit Hierte elsker?
 Ah! Det er Grumhed! Hvorfor tillades mig ikke, i
 det mindste: at retfærdiggjøre mig? Jeg forsmægter.
 Jeg fortrivler; Og jeg er næsten bragt til at vove
 det alleryderste.

(Gaaer forvildet bort)

Tiende Scene.

Mad. Bivante, derefter D. Pastif.

Mad. Bivante.

Dit nedrige Forræderie skal komme dig dyrt 'at
 staae. Der seer jeg D. Pastif. Det er den eneste,
 jeg har, at moere mig med. Jeg holder meget af
 ham, og var han ikke saa aldeles naragtig. (hun be-
 tænker sig lidt) han søger efter mig, jeg vil, baade
 for

for Indfaldets Skyld, og for Tidsfordriv, forskaffe
os nogle Spilopper med ham; Der er han.

D. Pastik.

(Kommer forpustet)

Er den fremmede Smukke her ikke, hos Dem?
Men, er det da ingen Muelighed, at faae hende at
see?

Mad. Bivante.

Det er plad umueligt.

D. Pastik.

Hendes Kammerdør er dog ikke i laas?

Mad. Bivante.

Men der tør dog ingen komme ind.

D. Pastik.

Er hun da et forbuden Fruentimmer.

Mad. Bivante.

Hun er et dydigt Fruentimmer; og hun om-
gaaes med ingen.

D. Pastik.

Hun taber jo dog intet af sin Dyd, fordi man
seer paa hende?

Mad. Bivante.

Hun falder i Afsmagt, saasnart hun veed, at
en Mandsperson, med forlibte Dine, betragter
hende.

D. Pastik.

Det er ogsaa en Sygdom, af den første Klasse.

Mad. Rivante. (fortroelig)

Men, siden at jeg finder en særdeles Behag i
Deres Person, saa turde jeg nok aabenbare Dem en
vis Hemmelighed; men, De maae love mig: at tie.

D. Pastik.

Stig kun! Madam! Stig kun! gesvindt! Og
aabenbar mig denne Hemmelighed.

Mad. Rivante.

Jeg troer: at hun har dødelig forelsket sig i
Dem. Jeg veed: at hun næsten hvert Dieblif er
om Dem.—

D. Pastik.

(forbausset seer sig allevegne gesvindt
omkring)

Hvordan? Hvert Dieblif er om mig? Er jeg
da blind?

Mad. Rivante.

Hun veed den Konst, at gjøre sig usynlig; og
at forsvinde, saa tidt, hun vil.

D. Pastik.

Cospetto! Nu begriber jeg: Min Gudinde er
en Her.

Mad. Rivante.

Langt fra! Der er en vis Steen, som kaldes:
Heliotropium; Den gjør enhver, som har den, usyn-
lig,

lig, naar man holder den vel fast, og indsluttet, i den ene Haand.

D. Pastik.

Siig mig! for Exempel: Er det en Landsteen eller Vandsteen?

Mad. Bivante.

Det er en liden sortebrun Steen, en Slags Fyrsteen. Der skal, som hun siger, findes en Deel af dem, blant de andre, i min Have. Hveim der kunde være saa lykkelig, at finde den!

D. Pastik.

O! Søde Steen! Sødere, end Makron og Sukfermandler! Hvor skal jeg ikke lede!

Mad. Bivante.

(som hun talte til nogen)

Strax! Strax! (lader som hun hoster, og gjør hemmeligviis Tegn til D. Pastik) Hem! Hem!

D. Pastik.

(sagte)

Hvad er der?

Mad. Bivante. (uformærkt)

Hun. Er der.

D. Pastik.

Usynlig?

Mad. Vivante. (som før)

Hvad andet? Mig har hun lært et Tegns, hvor-
paa jeg kan mærke, hvor hun er. (sagte) Du tager
hun Deres Haand og kysser paa.

D. Pastif.

(Snapper Haanden til sig)
(sagte)

Mig paa Haanden? (bilder sig ind, at han
taler til Celine) Allerdeiligste Gudinde! Det til-
sæder jeg umueligen. (sagte til Mad. Vivante)
Sig mig dog! Hvor staaer hun, denne Deilige?
Her? Eller der?

Mad. Vivante.

(sagte)

Paa venstre Side.

D. Pastif.

(vender sig til venstre Side)

Ah! Min Tilbedesige!

Mad. Vivante.

(som før)

Du, paa høire.

D. Pastif.

(til høire Side)

Ah! Min Uskatterlige! Tillad mig! at jeg,
uærdig, paa din snehvide Haand, maae, fierdobbelt
give det Kys igien, som du nu gav paa min.

Ref

Rek mig din Haand! Min Gode!

Du! som mig sukke lær

(bilder sig ind, at holde Celindes Haand)

O! Blod af Hænder blode!

O! Finest' Haand, at finde!

Jeg daaner, død jeg er.

(til Mad. Vivante)

Blis mig dog min Gudinde!

Mon her?

Mad. Vivante.

(peger til den modsatte Side)

O. Pastik.

Ah! Er hun der?

(troer at tale til Celinde)

O! Deiligste

Uhyrlige!

Et Suk lad fra dig høre!

Et Hosten! Gladdren røre!

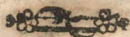
Kun et Par Ord, i blinde,

Jeg, Skionneste! Begier

(til Mad. Vivante)

Men, nu? Hvor er hun da?

Mad.

Mad. Vivante.

(peger snart hist, snart her, og D.
Pastik løber hid og did, frem
og tilbage, alt som hun peger,
bildende sig ind, at tale til
Celinde)

Min Soel! O! Bliv der!

Min Maane! Kom her!

Min Stierne! Gaae did!

Mit Hierte! Kom hid!

Min Soel! Ah! Min Stierne!

Min Maane! Mit Hierte!

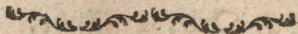
O! Staae dog! Jeg beder:

Af Træthed jeg sveder,

Jeg saadan en Smerte

Slig Grumhed ei bær.

(han vender, stakaandet af Mæthed,
og forbittret, bort)

Ellevte Scene.

Mad. Vivante, derefter Adrian, noget
efter Mylord Arespingh.

Mad. Vivante.

Hvor jeg holder mangfoldig meget af den Siæk;
og jeg troer det, som mere er: at jeg, for Alvor, el-
sker ham. Saa forrykt og forvildet han er, saa eier
han et godt Gemyt, som ret indtager mig. Dersom
han reiser udenlands for at blive til en Aar, saa kan
man sige: at han tilgavns har Nytte af sin Reise.
Jeg har dog Medynk med ham; og jeg troer; at det
skulde lykkes mig, at givre ham til et fornuftigt Men-
neske; Thi faaer han Lov at raade sig selv, lidt end-
nu, saa bliver han en inkurabel Siæk.

(i det hun vil gaae, mødes hun af
Adrian)

Adrian.

(rekker hende en Børs)

Der! Tag dette!

Mad. Vivante.

Hvad er det?

Adrian

Guld er det. Dukater.

Mad. Vivante.

Til mig?

Adrian.

Adrian.

Leveer dem til Mamsellen.

Mad. Vivante.

Hvortil skal hun have dem?

Adrian.

Til sit Ophold. Hun er fornuftig, smuk, dydig, og fattig. Jeg er riig, jeg vil hjælpe hende.

Mad. Vivante.

Forlad mig! Jomfru Errante behøver ikke den slags Hielp.

Adrian.

Ikke? Ja saa! Saa behøver jeg den selv.
(putter Børsen i Lommen)

Mylord.

(Kommer uilfærdigen)

Der Madam! Tag disse Guineer! De er Deres.

Mad. Vivante.

(vegrer, at tage dem)

Men, jeg beder Dem, Mylord! Hvad er vel Deres Hensigt?

Mylord.

At De skal tale for mig til den Fremmede, til min Celinde.

Mad.

Mad. Vivante.

(til Adrian)

Kiender De nogen Dame her, som kalder sig
Celinde?

Adrian

Hvad for en Celinde? Jeg gjør intet Bekjend-
skab med Damer.

Mylord.

Men, den foregionne Errante, kiender De dog?

Adrian.

Det er en ganske anden Art.

(han tager et Ugeblad, og læser)

Mylord.

(til Mad. Vivante)

Jeg beder Dem, Madam! Forsmaa ikke denne
liben Forøring.

Mad. Vivante.

(vægrer, at tage dem)

Mylord.

De er uovertalelig. Ah! De kiender endnu ikke
Mylord Arespingh.

Mad. Vivante.

Mylord Arespingh maa forlade mig; men, jeg
er ikke en Person, man byder Penge.

Adrian.

Adrian.

(for sig selv)

Mylord Arespingh? (til dem) Eys, lidt!
 "London den røde i denne: Egtteskabskontrakten
 "imellem Mylord Arespingh" (til Mylorden) Er
 det ikke Dem? "og Miledi Sterling, skal allierebe
 "være underskrevet." Saa staaer det her, i det mind-
 ste, i denne Morgenpost.

Mad. Bivante.

Og De tør komme her, og formaae mig til, at
 tale for Dem, hos Mamsellen? (for sig selv) Deres
 som Omstændighederne ikke tvang mig; jeg troer: Jeg
 qualte ham.

Adrian.

Er dette Adelsmancer?

Mylord.

Eroe, hvad jeg svær Dem til! Det er min Fa-
 der, som, med Vold, vil have mig giftet med denne
 Miledi.

Mad. Bivante.

Bilde De da gifte Dem med ta?

Mylord.

Nei! Jeg giør, her, den helligst Eed: at jeg
 aldrig har samtykt det, at jeg aldrig skal samtykke
 det — Hør mig! (uden for sig selv) Jeg vil gaae
 til min Fader — Jeg vil faae Kongen i tale — jeg
 vil kaste mig for hans Fodder..

Adrian.

Adrian.

Og derved bliver det —

Mylord. (forstrækket)

Hvad! Hvem tør sige det? (bæangstet) Nei!
Majesteten kender mig. Jeg skal beskrive ham min
Kierlighed, mit usædvanlige Uheld. Jeg skal forklare
re ham alt. Jeg skal anraabe ham.

(han gaaer fortvivlet omkring; med
et, kaster han sig, i Vildelse,
paa Knæ for Adrian, ligesom
han talte med Kongen)

(til Adrian)

Herre!

See mig for Deres Fodder!

Min Celindes Haand begiære.

Grunt det Afslag skulde være,

Som betog mig Liv og Lyst.

Adrian.

(leer hierteligen)

Mylord. (reiser sig)

De beleer mig? O! Bancere!

Riv for Hiertet af mit Bryst!

(til Mad. Vivante, paa Knæ, ligesom
før til Adrian)

Kiære Fader! Mig dog høre!

Lillad: Jeg Celinde ægter!

(tager fat paa hendes Haand)

Måd. Bivante.

(Slider sig fra ham)

Mylord.

Men, hvordan? De mig det negter?
(reiser sig)

Himmel! Hvor man martrer mig!
(sværmende)

Trods Fader! Magt og Bælde!

Jeg ei Celinde slipper.

Amerika mig før skal see
Nedstyrte fra dets Klipper.

Strand, Bierg og Dal min Klage
Skal, ynkende gientage;

Og Redsel plage, qvælende

Dig, Fader! Konge! Dig.

(staaer nogentid, som livløs, vaag-
ner derpaa pludseligen, og
løber forvildet bort)

Løste Scene.

Mad. Bivante, Adrian.

Mad. Bivante.

Hvad dømmer De om al denne Handel? Troer
De vel: at han endda skulde være uskyldig?

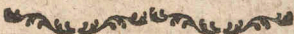
Adrian.

Med saadan Slags Handel befatter jeg mig ikke.
Jeg maae dog see, hvor han løb hen.

— (han gaaer ud, af samme Dør, som
Mylorden)

Mad. Bivante.

Og jeg maa ind, at trøste den arme Celinde.
(gaaer ind i Celindes Kammer)

Trettende Scene.

(En Have, med almindelige Stammelbænke, og adskillige, her og der, staaende Træer.)

D. Pastik, derefter Mylord Arespingh,
Tid efter anden, Celinde, Adrian, og
Mad. Vivante.

D. Pastik.

(gaaer, og sanker Stene, som han
noie betragter)

Heliotropium jeg søger,
Sortebrun skal Stenen være.
Vil mig Lykken den beskiære,
Tusind' Pudser spiller jeg.

(han seer Mylorden, uden for)

Mylord her? Jo! ganske rigtig.
Don Pastik! Nu, ret forsigtig!
Med en Galning ene trækkes?

Oibo! Jeg gaaer min Vej.

(han forstikker sig imellem Træerne,
og staaer paa Udkik, nu bag
et, nu bag et andet)

Mylord.

Mylord.

(Kommer grublende)

Jeg fortvivler, ringeagtes,
Trost, hos mig, omsonst opvæktes.
Dertil jeg, af Skiebnen, bragtes;
At jeg, blindt, for intet viger;
Intet seer, som redder mig.

(stiller sig meger foreviolet an, og
gaaer op imellem Træerne)

D. Pastik.

(gaaer ham af syne, som tilforn)

(listende og affides)

Kavgal! Kavgal! Som jeg siger,
Klogest: At man hytter sig.

(vil liste sig ud af Haven)

Mylord.

(bliver ham vaer)

Løber du? Vil Flugten tage?
Kom! Hold Stand! See Kaarden rede
(han trækker sin Kaarde)
Kun et Stød! vil jeg dig bede.
Snart at døe, det er min Lyst.

D. Pastik. (skielvende)

Baco!

Mylord.

Hurtig dog! O! Plage!
Giennemboer mig dette Bryst!

(han tvinger ham til at tage imod
Kaarden)

D. Pastik. (som før)

Men, Sinjor! Min Knap det gielder.

Mylord.

(bydende Brystet frem)

Mig det samme!

Don Pastik.

(for sig selv)

Men ei mig.

Mylord.

Som et Benskab, jeg det kræver.

D. Pastik.

Benskab!

Mylord.

(seer sig pludseligen om)

Hvem? Jeg seer, Jeg hæver.

Ah! Celinde! Jeg forsager;

Hendes Aashyn mig forjager,

Er mig uudstaaelig.

(tager Flugten)

D. Pa.

D. Pastik.

(raabende efter ham)

Hei! Tag Kaarden med sig, Kiære!

Den mig bliver til Besvær.

(løber efter ham)

Celinde.

(Kommer i dybe Tanker)

Miledi hans Brud skal være?

O! Forræder! O! Forfører!

Nu, for mig, alt Haab ophører;

Jeg, at leve, ei begiær.

D. Pastik.

(med Kaarden i Haanden)

(for sig selv)

Flugten tog han, som med Binger

Celinde.

(i det hun seer ham)

Siig! Hvad vil du? Hvad dig driver?

Er det Dødens Bud, du bringer?

Kom da! Kom! Du kiar mig bliver,

Dræb mig! Om du ynksom er.

D. Pastik. (betuttet)

(for sig selv)

Nej en Dito. (til Celinde) Dyrebare!

Celinde.

Stød! Forsagte! Mig ei spare!

D. Pastik.

(for sig selv)

Er de Folk, i Byen, dumme?

Og mig for Hugaf anseer?

(han vil gjøre sig yndig for hende)

Celinde.

Ah! jeg svimler. Kaar, Hvor grumme?

Mat, beflemt, jeg kan ei meer,

(hun falder hen paa en Bænk)

D. Pastik.

(raaber og vinker ud af Scenen)

Hei da! Hielper!

Mad. Vivante.

(løbende til)

Hvad er her?

(til Celinde)

Min Veninde!

(til D. Pastik da hun seer Kaarden)

Boldsmand! Røver!

Kaarde drage?

D. Pastik.

Lad mig tale!

Her mig mødte, nys, den Gale.

Mad.

Mad. Bivante.

(til Celinde)

Ei mismodig! Beste Hierte!

(til D. Pastik)

Kaarde drage?

Celinde.

Hvi min Smerte

Dog, at leve, mig tilsteder?

Mad. Bivante.

Vent du kun din Lon! Forræder!

D. Pastik.

Men, saa hor mig dog! Jeg beder.

tillige

Celinde.

Ah! Mit Hierte, qvalt, van-
smægtigt,

Uldrig Lise meer skal faae.

Mad. Bivante.

(til D. Pastik)

Grummeste! Dit troer jeg mæg-
tigt,

Storre Ondskab at begaae

D. Pastik.

(for sig selv)

Skiebne! Mig i Bildereder
 Bragte: mig udvikle maa!
 Mad. Vivante.

(til Celinde)

tillige

Tillad! Jeg her fra Dem fører!
 Han os ikke skal undgaae.
 (leder Celinde bort)

D. Pastik.

Kaarden ikke mig tihörer
 (han kaster Kaarden hen)

Faer til Dievelen, Dig bragte!
 (seer sig frygtsom om)

Skælve gjør jeg, Hörer larme.
 Uden Skyld jeg er, jeg Arme!
 (forstrækket)

Der er Bagten! Hvor nu hen?
 Stille! Stille! Sagte! Sagte!
 Sikker jeg i Træet, der!
 Skal udspionere den.
 (klavrer op i Træet)

Adrian.

En Larm og Støi jeg horte her
 Et Blad sig nu ei rør.

Altting

Allting her i Forvirring er,
Alt bliver, her, uordentligt,
For ei vikles ind i sligt,
En Tuur jeg heller gjør.

(han gaaer, og støder med Soden imod Kaarden)

Hvordan? En Kaarde? Blottet!
Har man maaskee? Hvad mere?
Lad dem sig frifassere
Jeg af det Galsskab leer.

(gaaer leende bort)

D. Pastik. (i Træet)

Jeg skialver; han sig gottter.
(seer efter han)

Han leer; det Fred forkynder
Jeg er en frytsom Synder,
Nei! Jeg ei skialver meer

(han stiger ned af Træet)

Hendaanet, her paa Bænken,
Sad hun, mig har i Lænken.
Maaskee tør Lykken mage,
Hun hid tilbage vender.
Jeg Tonekonst anspender,

J Sang

J Sang mig vil beklage,
Indtil jeg hende seer.

(han sætter sig paa Bænken, hvor
Celinde sad, og giver sig til
at synge)

Efter dig jeg, en Klokketime, sukker;
Lad dig dog, engang, see! Du, mig
opliver!

Lad dig ei skræmme: Alt Papa lidt mukker;
Alt Agt paa dig, Mama, som Skildvagt,
giver!

(Springer forfærdet op, uden at
vide, hvorhen)

Ah! Der den er! Ah! Bagt!

(Kommer til sig selv igien)

Ah! Celinde! Min hiertens Kiære!

J hvilken Fare du mig har bragt!

Mad. Vivante.

(i det hun kommer)

Saa lystig kan De være?

Saa synge, uforsagt?

D. Pastik.

(forstrækket vender omkring som før)

Ah! Ba — Ah! Ba — Ah! Bagt!

(seer at det er Mad. Vivante og fatter Mod)

Jeg

Jeg Spidsbudinde!

Errante vil vinde

Bort jeg iler, med hastige Skridt.

(vil løbe bort)

Mad. Bivante.

(holder ham tilbage)

Behag! At hie lidt!

Stig! Af hvad Drift bevæget,

Errante myrde her?

D. Pastif.

Madam! De feiler meget,

Med Kaarden, hid jeg agted

Mylord.

(rasende)

(til D. Pastif)

Morder! Barbar! Uhyre!

Min Elskte dræbe tragted

(han tager Kaarden op, som
ligger paa Jorden, og
vil anfælde D. Pastif)

tillige

Mad. Bivante.

(gaaer imellem)

D. Pa.

D. Pastif.

(bag Mad. Vivante)

(til Mylorden)

Saa sagte! Lad sig styre!

Hør Sagen, som den er

Mylord.

Nei! Døe du skal! Forræder

Adrian.

(Kommer ilende til, og gaaer
imellem dem)

Hold Fred! Tilside træder!

Mylord.

tillige

(til Adrian)

Tilbage! De!

D. Pastif.

Hei! Redder!

Adrian.

(til Mylorden)

Herrværk De, voldsom, driver

Dem saadant ei anstaaer.

Mad. Vivante.

(for sig selv)

Udraabt mit Huus nu bliver

Det min Ruin mig spaaer.

Mylord.

Mylord.

Døe! Morder! Jeg det sværger:
Du ei min Haand undgaaer.

D. Pastik.

Godt Folk! Gewalt da! Børgere!
Man, her, ihjel mig slaaer.

tillige

(til Mylorden)

Hør mig dog! Jeg beder! Kiære!
De, forkeert, bedømmer Sa-
gen;
Jeg Dem, kort og klart, for
Dagen
Den skal legge, i Galop.

Celinde.

(Kommer ind)

(til Mylorden)

Hold stille! til de andre) Lad mig ene!

(til Mylorden)

Mylord! Et Ord! Allene.

Med Strid og Riv hør op!

(trækker ham tilside, og leverer ham et Papiir)

Læs! Forsører! Din Banære!

Mylord.

Mylord.

(aabner Papiret)

(for sig selv)

Haanden seer jeg min at være
Celine.

Hold dit Lofte nu! Meneder!

Mylord.

Tilgiv! Elskte! Jeg dig beder!

See mig! Himmel! Men min Fader

Tag mit Liv! Skil mig derved!

D. Pastif.

(holdende sig affides)

(for sig selv)

Var det Alvor? Som det lader;

Jeg ved Haanden, skulde være.

Mad. Vivante.

(til Mylorden)

Viis sig nu en Mand af Ver!

Adrian.

(ligeledes)

Viis: De Navn, af Engelsk, bære.

Celine.

(til de andre)

Vides maa: Hvad Spot, jeg leed!

Mylord.

Mylord.

(til Celinde)

Ah Udvalde!

Celinde.

Bort! Forræder!

Mad. Vivante.

(til Mylorden)

Føleløse!

Adrian.

(for sig selv)

Nedrighed er!

D. Pastif.

(stedse assides)

(for sig selv)

Nu mig synes: Hun, med Nytte,

Brugte sin Usynlighed.

Mad. Vivante.

Frygt for intet! Min Veninde!

Adrian.

(til Celinde)

Jeg for alt, skal staae Dem inde.

D. Pastif.

(brautende, som før)

Her er den, Dem skal beskytte.

Mylord.

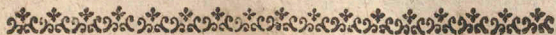
(for sig selv)

Ah! Hun græder! Min Selinde!
 Elskovs Qual, saa grum, ei var.

Alle.

Som, i grumme Bande, Braget
 Af Uveiret tunslet, jaget
 Brummende, mig, Lusten skrækker;
 Stormen v oyer, Bølgen brækker,
 Haab om Redning jeg ei seer.

Anden Akt.

(Mad. Vivantes Bærelse.)

Første Scene.

Mylord Arespingh, derefter Mad. Vivante, siden Don Pastif.

Mylord.

Kiare Mure! I, mig sværme,
Skal hos eder, stedse see.

Mad. Vivante.

(i det hun kommer)

(til Mylorden)

De sig, her, endnu tør nærme?
Ingen saae jeg frekkere.

Mylord.

Ogsaa De, min Uven bliver?

Mad. Vivante.

Selv dertil De Marsag giver

tillige { Mylord.
 Uden Skyld jeg lide maae
 Mad. Vivante.
 Vi det, snart, at see vil faae.

D. Pastik.

(Kommer løbende)

(til Mad. Vivante)

Frokosten, i Dag, var ægte.

Jeg det ei, Madam! Kan nægte:

Jeg ei sparet har derpaa.

Mad. Vivante.

Meget vel!

Mylord.

(til D. Pastik)

Lidt Plads os give!

Saa De paa os hører ei.

D. Pastik.

Gaae De! Hvis De vil ei blive.

For min Plads betaler jeg.

Mad. Vivante.

(beroeliger Mylorden)

(skiemtende)

Tænk Mylord! (pegende paa D. Pastik) En
 Mand af Ahner.

Don

Don Pastik.

(brystende sig)

Dg mærk vel! Napolitaner.

Mylord.

(bitter)

Hør! Napolitaner fiere!

De, at tammes, nødigt har.

D. Pastik.

tillige

Trods alt Østerlands Sultaner!

Jeg mig ei fordrive lar.

Mad. Vivante.

(som før)

Mylord! De maa overbære

Ham, for at forhaanes, spar!

Mylord.

Lidt mindre uhøflig, min gode Parthenoper!

De vil ellers nøde mig, at —

(pegende til sin Kaarde)

D. Pastik.

Brug Deres Frihed, som jeg bruger min, ske-
neer sig ikke! Jeg skal gjøre Mirakler for at svie
Dem.

(han holder sig tilbage)

Mad. Vivante. (som før)

Don Pastik er et levende Mønster af Fjælselighed.

D. Pastik.

(nærmer sig listendes)

(for sig selv)

Jeg maae høre, om de tale om Errante.

Mylord.

(bliver ham vaer, og giver ham et bittert Diekast)

D. Pastik.

Vær De kun ubekymret! Jeg holder Distansen.

Mylord.

Jeg advarer Dem: vær mindre uforkammet!

D. Pastik.

(affides)

Det er en Gulbidder af en Engelsmand.

(nærmer sig atter, uformærkt, for at høre)

Mylord.

(til Mad. Vivante)

Jeg har store Beskyttere i London. Jeg har mægtige Venner. Jeg skal gaae til hver i sær; jeg skal bede — jeg skal vove det yderste. — Som jeg siger Dem: Giftermaalet, med Miledi Sterling, skal blive til intet. (sukkende løfter Tonen) Oh! min Fader! —

D. Pastik.

(som har nærmet sig)

Saa lever Deres Fader! Det er mig usigeligen kjær. (affides) I Nødsfald søger jeg Skyts imod Sønnen hos ham.

Mylord.

Mylord.

(Efter at han meget alvorlig har be-
tragtet ham)

De er den aller affhyeligste Nar!

D. Pastik.

Det er et Sprikvort her. — Fama volat.

Mylord.

Nei! De er ingen Italiener. Italien frem-
bringer forstandige, sindige, og artige Mænd.

D. Pastik.

Gode og flette, ligesom her, alt efter Omstæn-
dighed. Bliv De kun ved Deres Diskurs!

(han holder sig tilbage)

Mad. Vivante.

(til Mylorden)

Ei! Bryd sig ikke om ham, jeg beder Dem:
Lad os tale om det, som er saa meget magtpaalig-
gende.

Mylord.

Ja, Madam! De ere alle paa min Side. I
denne Dag skal min Skiebne bestemmes; og min Fa-
der skal lade sig formilde.

D. Pastik.

(for sig selv)

Ja, din Fader! Troe mig: Han skal betale dig
det.

Mad. Bivante.

Men Juveler, Klæder, Equipage og Forærin-
ger, som ere anskaffede for Bruden? Hendes Sami-
lie? De offentlige Blade, som allerede tale om dette
Giftermaal?

D. Pastif.

(som atter har nærmet sig)

Men Tiberen, Senatet og Sebeten? Hvor vil
de spille Dine? Naar jeg gifter mig med den heilige
Errante.

Mylord.

(yderligen opbragt)

Nei! Den fordømte Hasensuf, han gjør mig
easende. Farvel! Madam! (til D. Pastif) Dum-
meste italienske Abekat! (for sig selv) Ah! Min
Ekiæbne er utaalelig.

(hun gaar)

Anden Scene.

Mad. Bivante, D. Pastif.

D. Pastif.

(løber til Døren, som Mylorden gik
ud af, men standser)

Mad.

Mad. Bivante.

(for sig selv)

Skulde det være Forstillelse? Eller Alvor?
Oh! Maatte jeg kun engang see den arme Celinde
lykkelig!

D. Pastif.

(ud af Døren, naar han veed at My-
lorden er borte)

Vi tales veed Een om Een. Jeg en Abekat!
En italiensk dum Abekat! Basta!

Mad. Bivante.

(leende skielmsk)

Se vilde dog aldrig sætte Deres Liv i Bove,
ved en Udfordring.

D. Pastif.

Ikke? Spør kun hele Neapolis! Om man kien-
der Don Pastif? Paa den store Dæmning = = = og
paa den lille — og paa Pladsen ved Kastellet, er
der ingen. Dag! gaaet sorbi, uden at jeg har haft min
fikse Udfordring.

Mad. Bivante.

Men jeg, som er saa blødhieret, at jeg ikke
kunde see dræbe en Hund eller en Høne. Jeg vilde
døe af Forfkrækkelse.

D. Pastif.

Na intet! Jeg duellerer i den mørke Nat, naar
De ikke kan see os. Men, siig mig engang: Hvad

tager hun sig for nu, den smukke Pige? Den grædste, den ethiopiske Skønhed! Denne usynlige Planet! Befinder hun sig vel?

Mad. Bivante.

Hun sukker, og er i den største Pine for Deres Skyld.

D. Pastif.

(for sig selv)

Mine Manerer staae an [overalt (høit) Men jeg er kun bange for — som, for Exempel: (hemmelig) Om hun nu kunde være her i Nærværelsen? (sprætter skrækksom) Eller maaskee alt staae her ved Siden af mig?

Mad. Bivante.

(lader som hun seer sig om)

Det troer jeg ikke. Nei! Det mærker jeg intet til.

D. Pastif.

De kunde jo dog kalde paa hende, og lade hende komme lidt herud.

Mad. Bivante.

Hun har sluttet sig inde, i sit Kammer.

D. Pastif.

Dersom jeg havde kun fundet denne Steen, som kan gjøre mig usynlig, saa skulde jeg liste mig saa sagtelig ind til hende, og ret gotte mine Pine, med dette deilige Ansigt, saa meget, jeg gad.

Mad.

Mad. Bivante.

Hvilken Hast, De har. Hun er jo gemeensigen
fely hos Dem. Hun taler bestandigen om Dem.
Hun tilbeder Dem.

D. Pastik.

(Kroer sig alt som hun taler fore-
gaaende)

Mad. Bivante.

Og, hvor kan man vel heller andet, end elske
Dem? De skal nok, engang, faae hende at see, og
det ganske synlig.

D. Pastik.

Patienza! Jeg skal nok treffe hende. Jeg skal
vist nok treffe hende.

Mad. Bivante.

I hvad De givr, saa vogt Dem for at lade sig
see af hende. Og om De, af en Hændelse, skulde
blive hende vaer, saa maae De, for alting, stille sig
an, som De slet ikke saae hende. De kan ikke fore-
skille sig, hvorvidt hendes Skamfuldhed gaaer. Hun
taaler ikke at nogen siger hende et eneste forliebt Ord.

D. Pastik.

Hvad den Ulykke vil hun da elske for? Men
hør! Da Engelsmanden og Hollanderen vare til-
stæde i Haven, hvi forsvandt hun ikke da, og hun
talte jo ganske frisk med Mylorden, og med mig talte
hun ikke.

Mad.

Mad. Bivante.

(forlegen)

Mylorden? Det var en anden Sag, ham ha-
ber hun til Døden. Det er kun dem, som hun elsker,
at hun er skamfuld for.

D. Pastif.

Curioso! Ja! — Nu erindrer jeg mig: Da
hun vilde have, at jeg skulde stikke hende ihjel, saa
talte hun dog til mig: og saasnart jeg begyndte kun
at see forliebt ud, saa besvimeede hun. Det er ogsaa
veent forheret.

Mad. Bivante.

Fruentimmeret, veed De jo: er altid imod
Strømmen. For at, forstaae dem ret, saa maae en
Liebhaber stedse gjøre sin Eising tværtimod det,
de lader til at være.

Jen Sal De sig indstillér,

Lalrigt Selskab er derinde,

Om en Skionhed, vil De finde

Herreflof, i Kredf, at staae.

Mens, forliebt, hvort Die spiller,

Tænk! Hvad skal hun falde paa?

Sa: Sa: Sa; snart svare denne.

Sa: Sa: Sa; snart den der henne.

Den,

Den, hun hør: O! Engel! sig.

Den, om Medynk raabe an;

Og den rette Lykkelige.

Elsket af saa smuk en Pige,

Kan De giatte? Hvad gjør han?

I et Hjørne han sig sætter,

Elskeren, som triumferer,

Rykker Sange, Menuetter,

Eller Statens Lærø studerer;

Ei, at skue, estimerer

Deiligt Ansigt, Yndigheder,

Som, trods hver, forliebt, Tibeder

Vis, en Dag, han være kan.

D. Pastik.

Polito! — Jeg maae alligevel ud i Haven,
for at see, om jeg ikke kan finde den Steen.

Mad. Rivante.

Saa vil jeg imidlertid gaae ind til Mamsellen,
og holde hende med Selskab, at hun ikke skal faae i
sinde, at søge Dem op, og komme over Dem.

(De gaae bort hver paa sin Side)

Tredie

Tredie Scene.

Adrian derefter Mylord Arespingh.

Adrian.

(i det han kommer legger et Brev i sin Brevtaske)

Faaer dette Krigende ikke en Ende igien, saa kommer Handelen aldrig mere til Live. (ud af Døren) Sey da! Er der ingen der! (til en Opvarter som kommer) En Pibe! (Opvarteren gaaer) Saa! Der har vi den Mylord igien. Hum!
(han tager en Stoel, og sætter sig)

Mylord.

(til sin Tiener).

Sil! Skynd dig! Og faae at vide: hvad der er udrettet siden. (Tieneren gaaer)

(Opvarteren bringer Adrian en tøndt Pibe)

Mylord.

(bliver Adrian vaer og seer skævt til ham)

(for sig selv)

Der er han, som er lykkeligere, end jeg; han kan tale med Selinde, naar han behager.

Adrian.

(trøgende, uden at see til Mylorden)

Nei! Et offentlig Herberg er ikke et Sted, for et dydigt Fruentimmer. Her maae findes et andet Raad.

Mylord.

Mylord.

(som før)

Taler jeg til ham, saa frygter jeg for, at komme i Uleilighed med ham.

Adrian

(som før)

Dyden maae undsettes. Han er mægtig. Han kunde bruge Vold — snappe hende op.

Mylord.

(tager en Stoel og sætter sig noget fra ham)

Med Tilladelse! Herre!

Adrian.

(dreier Hovedet neppe til ham og bliver ved at røge)

God Dag!

Mylord.

(for sig selv)

Han rører sig neppe (til Adrian) Hvad godt foretager den smukke Fremmede sig?

Adrian.

(seende ligefrem)

Det maae De spørge hende om.

Mylord.

De er hendes Ven. De kiender hende jo?

Adrian.

Ja! Tre Dage omtrent.

Mylord.

Mylord.

Hun heder da formodentlig Celine og ikke Er-
rante?

Adrian.

Hvad bryder det mig, hvad hun heder? Hun
er dydig, og det er nok.

Mylord.

De vil hende vel, saa vidt jeg skønner?

Adrian.

Jeg har Agt for hendes Tænkemaade.

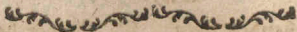
Mylord.

Men, om denne Agt, som De skrømter, var
Riendighed? —

Adrian.

(vendende sig til ham)

Jeg skrømter ikke. Jeg dølger mig ikke. Der-
som jeg elskede hende, saa sagde jeg det. Jeg og mi-
ne Lige skuler ikke for nogen.

Fjerde Scene.

Mylord Arespingh, Adrian, D. Pastik
derefter Celine, (affides, staaende i Skjul)

D. Pastik.

(uden at see dem)

Nu maae jeg, af alle Kræfter, give mig til, at
sanke Heljotropier (bliver dem vaer) Av! Hvad
seer jeg? Min Hollønder? Og Mylorden hos ham?
(holder sig, frygtsom, noget fra dem)

Mylord.

(til D. Pastik)

Ei! Behag at komme nærmere! I fald De, ef-
ter Sædvane, vil høre hvad Folk har at tale om?

Adrian.

(reiser sig og gaaer til Døren, for at
give Piben fra sig)

(sagte til D. Pastik i det han gaaer ham forbi)

Forstandig! Herre! Forstandig! Jeg har over
hundrede gange sagt Dem det.

D. Pastik.

(efter Adrian)

Stradpaseer ikke Deres Tunge forgiætes, min
Ven. Forstanden har taget Flugten fra London for
lang Tid siden.

Adrian.

(Kommer igien og sætter sig)

(Spotviis til Mylorden)

Men mig synes, Mylord! At De skulde tale med Deres Fader, og med Kongen.

Mylord.

Alle Forberedelser ere giorte; Understøttelse mangler mig ikke, og jeg haaber: at see et lykkeligt Udfald.

Celinde.

(affides i Skjul)

Mylord her! Jeg maae høre: Hvad de tale.

D. Pastif.

(sagte, for sig selv)

Han tager sig ikke i Agt for, at Errante elsker kun mig allene.

Adrian.

(til Mylorden som før)

Der findes den kyndige Mand, som siger, og paastaer, at det nytter intet.

Mylord.

(Springer hastig op)

(iilsindet)

Fordomme den! Den, som siger det er en Bengel, Celinde er min Elskede; og om det gielder mit Liv, mit Blod; saa skal Celinde blive min Brud, og det i denne Dag.

(Sætter sig igien)

Celinde.

Celinde.

(som før)

Er denne din Attraae sand, da er min det ikke mindre.

(holder sig næsten inde, ved den ene Side)

D. Pastik.

(bliver Celinde vaer som staaer i Skjul)

(for sig selv)

Ha! Ha! Tys! Jeg har seet hende. Hun kommer, for at søge mig.

(han gjør sig yndig, med mange latterlige Grimaser, dog saaledes, at hun ikke skal mærke, at han seer hende.)

Mylord.

(til D. Pastik)

Hvem taler De til?

D. Pastik.

(meget alvorlig)

Ingen. Jeg øver mig i det pathetiske.

Adrian.

(til Mylorden)

Med alt det, bliver De dog saa rolig her, uden at umage sig videre.

Mylord.

Mine Venner arbeide for mig. De skal snart erfare det.

Celinde.

(lidet frem)

Himlen lade det lykkes.

(Skuler sig igien)

D. Pastif.

(betragter hende langt fra med mange Ophævelser)

Oh! Hvor er hun deilig! Hvor deilig! Men jeg er snedig; jeg lader, som jeg seer hende ikke.

(han skaber sig, som tilforn)

Adrian

(til D. Pastif)

Min Ven! De er dog ret en Søgler. Hvad betyder alle disse Ophævelser? Disse Fordreininger, og Grinerier.

D. Pastif.

Sntet, Sntet, Det er lutter Action. Lad mig have mit for mig.

Celinde.

(som før)

Denne Fantast vil røbe mig. Det er best, jeg gaaer.

(hnn gaaer)

Adrian.

(til Mylorden)

Keent ud sagt, Mylord! Jeg troer Dem ikke. Jeg troer hverken Dem eller Deres Lige.

Mylord.

Mylord.

(reiser sig)

Det er en Fornærmelse, en Forgribelse, og De kunde tilsidst komme til at fortryde det.

D. Pastik.

(som imidlertid savner Celinde, stiller sig sortvovlet an, og søger efter hende overalt, løbende fryds og kvær)

(til Mylorden)

Hvor blev hun da af?

Mylord.

(bister)

Hvem?

D. Pastik.

(til Adrian)

Saae De hende ikke?

Adrian.

(opbragt)

(til D. Pastik)

Ei! Hold Kæften, og giv end paa Deres Ubespil. (til Mylorden) Jeg er færdig, Mylord! At vedstaae det, for hvem, De vil, at De har forledet dette uskyldige Hierte, at De er en ubestandig, og en Forfører.

Jeg taler, som Hollænder,

Som ærlig Mand, min Herre!

Et Ja, et Ja skal være
Et Nei, skal være Nei.

(forbitret til D. Pastik, som bestanden
digen afbryder ham med Pan-
tomime, og vil falde ham ind)

Italienske Dumrian!

Vær rolig! Eller Fanden!

(for sig selv, fattende sig)

Dog! Jeg vil ære Standen
Mig Benskab, Selskab byder:

Jeg paa ham breder ei.

(til Mylorden)

I mig hun Fader har.

Jeg, mod en grum Forbryder,

I Forsvar hende taer.

(til D. Pastik, som tilforn)

Italien! O! Arme Land!

Er alle dine Børn, som han?

(for sig selv)

Han næsten gjør mig rasende

Saa uforskammet Bestie

Før Jorden aldrig bar.

(han gaaer forbitret bort)

Femte Scene.

Mylord Arespingsh, D. Pastik.

Mylord.

Hvad maae jeg lide! Men De skal lære at kiende mig.

D. Pastik.

For Deres Skyld løb hun bort. Hun kan ikke taale, at see Dem. Ingen elsker hun, slet ingen, uden mig.

Mylord.

Men, er De da allene skabt, for at gjøre mig rasende gal?

(gaaer fra ham og falder i dybe Tanker)

D. Pastik.

Jeg havde ikke troet det; men, Sagen er: at hun hader Dem, og hun driller Dem.

Mylord.

(som kun hørte det sidste Ord)

(pludseligen)

Hvem driller mig?

D. Pastik.

Hun, som snart er synlig, snart usynlig.

Mylord.

Jeg forstaaer ikke Deres Bøv; og det er for-
giæves at tænke paa, at helbrede Hiernen paa en Nar.
(gaaer)

D. Pastik.

Derksom han ikke holder op med sine Piller, saa
begaaer jeg vist nok Mandemord, ja jeg begaaer My-
lordemord. — Dog! Siden han gik sin Raas, saa
vil jeg ud i Haven, og see til, at jeg finder den kost-
bare Højotropium.
(gaaer)

Siette Scene.

(En anden Situation af Haven, med et
Huus, hvorfra Udgangen er til samme.)

Celinde, Mad. Rivante. (Kommende, i
Samtale med hinanden, ud af Huset)

Celinde.

Ja, min kiere Veninde! De kan sikkert troe
mig. Ah! Nu begynder jeg, at leve op igjen, her
paa Stedet; jeg hørte ham selv gjøre de helligste
Forsikringer: at han ingen skulde ægte, uden mig.

Mad.

Mad. Bivante.

Det er dog det beste, at man er ikke alt for sikker. Mandfolkene ere, nu omstunder, alt for underfundige.

Celinde.

Det tilstaaer jeg; men, maaskee han er det ikke. Ah! Jeg frygter meget mere for denne Miledi. Jeg gruer for hans Fader.

Mad. Bivante.

Og jeg frygter for ingen anden, end ham selv. Sid jeg kunde kun see, hvad han bar i Hjertet.

Celinde.

! Dieblicket smigrede Kierlighed mig. Ah! Nu dræber den mig.

D. Pastif.

(Lader sig see bagest inde i Haven, som han meget omhyggeligen søgte efter noget)

Mad. Bivante.

Zomfrue! Der seer jeg Don Pastif, dersom han kommer herhid imod os, vil De da lade Dem see af ham?

Celinde.

Den Fusentast, som vil, med Magt, besøge mig?

Mad. Bivante.

Han er en Smule forrykt, det er sandt; men, jeg har seet Prøver paa, at han har et eie godt Hierte, jeg vil tilstaae det for Dem; At jeg har fattet Godhed for ham, og vil holde det for en Fortieneste, at giøre ham til en fornustig Mand. Jeg mistvivler ikke ganske, at jo mit Forsæt skal lykkes.

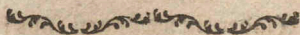
Celine.

(bængstet)

Ah! Hvor denne græsselige Dag er lang. (seer D. Pastik komme nærmere til dem) Han kommer herhid. Lad os gaae!

Mad. Bivante.

O! Wie et Dieblik! Han seer os ikke. Jeg gad nok vidst, hvad det er han nu har for.

Syvende Scene.

Celine, Mad. Bivante, Don Pastik.

D. Pastik.

(uden at see dem, med sin Hat i Haanden, hvori han har nogle Stene, som han nøie betragter)

(for sig selv)

To! Tre! Fire! Der maatte dog absolut findes en, som gjorde usynlig.

Mad.

Mad. Vivante.

(sagte til Celinde)

Hvad tæller han? Hvad har han der i Hatten?
(for sig selv) Ha! Nu mærker jeg det. Her har
jeg den ønskeligste Leilighed, til at fuldføre mit Spøg.

D. Pastif.

(uden at see dem)

(for sig selv)

Den skal holdes ret fast, og indsluttet, i Haanden. I Hatten, Lommen, eller andensteds, taber den sin Kraft; og saa er Spasen til ende. (han seer Celinde og Mad. Vivante) Ha! Der seer jeg Mamsellen.

(han gjør Ophævelser, for at lade som han ikke blev dem vaer)

Mad. Vivante.

(sagte til Celinde)

Dersom han nærmer sig, saa tie ganske stille, og see ikke til ham.

Celinde.

Det var det bedste, at gaae herfra.

Mad. Vivante.

O! Nei! Han kan have seet os. Det vilde alt for meget, ærgre ham.

D. Pa-

D. Pastik.

(som før)

(for sig selv)

Nu! Allerkjæreste Stene! Nu er det Tid at forsøge, hvad I due til.

(sætter Hatten paa, og knuer Stenene fast i Haanden)

Mad. Vivante.

Jeg beder Dem! Svar ham ikke et Ord, og lad som De ikke seer ham! Giv mig denne Tjeneste! Jeg skal siden sige Dem: Hvorfor.

Celine.

Som De vil da! Jeg vil gjøre det, for at seie Dem.

Mad. Vivante og Celine.

(sætte sig paa en Bænk, og blive ved at fuldføre deres Samtale, sagte, imellem dem selv, uden at see til Don Pastik)

D. Pastik.

(nærmer sig dem, meget vaersom)

(glad)

Poter di Baco! De see mig ikke.

(han gjør sig dristig, og stiller sig lige for dem, derefter sætter han sig, knapt, paa Enden af Bænken hos Mad. Vivante, som ikke rokker sig af Stedet, laddende, som han var der ikke)

(sagte)

O! Allerdyrebareste Høljotropium!

Mad.

Mad. Vivante.

(Høit til Celinde)

Men, om Mylorden endnu forfølger Dem?

Celinde.

Saa skal jeg vide, at forskaffe mig den tilstrækkeligste Hevn.

D. Pastif.

(staaer imidlertid op, dandser og gøgler for dem, og springer af Glæde, endelig gaaer han ganske nær, ved Siden af Celinde, og betragter hende)

(sagte)

Ah! Hun er deilig! Hvilke nette Dienbryne! Hvilken sød Næse! Hvilken lekker Mund!

(gaaer noget fra dem for at beskue hende langt fra)

Mad. Vivante.

(sagte til Celinde)

Hold sig ferm! Jeg beder Dem! Bliv ved, at lade, som De ikke seer ham.

D. Pastif.

(nær ved, som tilforn)

Celinde.

(høit. til Mad. Vivante)

De italienske Fruentimmer besidde Flittighed og Noed, og dog er jeg blind og taabelig af Kierlighed.

D. Pa=

D. Pastik.

(spadserer frem og tilbage.)

(for sig selv)

O! Hvilken Guldskøbt Pige! Hun er taabelig af Aierlighed. Kunde hun kun see mig! Hvor glad hun vilde blive.

(han vil stille sig for Celine, for at see hende lige i Ansigtet)

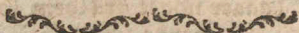
Celine.

(reiser sig)

(sagte til Mad. Vivante)

Nei! Han bliver mig alt for kedsommelig! Beninde! Jeg maae gaae.

(hun gaaer ind i Haven og bort)

Attende Scene.

Mad. Vivante, D. Pastik.

Mad. Vivante.

(vil følge efter Celine)

D. Pastik.

(efter Mad. Vivante)

Psst, Psst! Die dog lidt! Du skal jeg lade Dem see mig.

(han legger hastigen Stenene i Hat-
ten, og sætter den ned paa
Jorden)

Mad.

Mad. Bivante.

(anstiller sig forundret)

Hvordan! Min Herre! Er De her? Hvad godt
bestiller De her?

D. Pastik.

Jeg gjør mig usynlig. Jeg har været her, hele
Eiden, ganske tæt hos dem. Jeg har spadseret om-
kring dem. O! Hvilken Fornøielse! See! Her er
den kostbare Heljotropium!

(han tager Stenene af Hatten og knuer
dem i Haanden)

Mad. Bivante.

(lader som hun ikke seer ham)

Hvor blev De af?

D. Pastik.

(for sig selv)

O! Eccellentissimo!

Mad. Bivante.

(som før)

Don Pastik!

D. Pastik.

(legger Stenene i Hatten)

Her! Her er jeg. Jeg tager Stenen i min
høire Haand, (han tager Stenene, som før) Strax
er jeg væk.

Mad. Bivante.

(lader som hun leder efter ham)

Bevar os!

D. Pa-

D. Pastik.

Jeg legger dem i Hatten, (han legger Stene-
ne i Hatten) og der staaer jeg. Og det uden mind-
ste Konfusion. Jeg er tilstæde, og jeg forsvinder,
saa tidt jeg har Lyst.

Mad. Vivante.

Hvor forunderligt!

D. Pastik.

Jeg bliver, tilforladelig, til en Nar, over den-
ne Pige. Hvilken Mund! Hvilken Næse! Hvil-
ken Skabning! (seer sig gesvindt om) Hun er her
vel ikke?

Mad. Vivante.

Nei! Nu er hun her ikke.

D. Pastik.

Siig! Til den Deilige: At hun har trepeneret
mit Hierte, at hun, for alting, maae ikke aflive sig,
for min Skyld; at jeg, tilligemed hende — Summa
Summarum: Alle begge — Ja! Alle Tre, om det
behøves, til Trods for London, og Trods for En-
gelsmanden, skal gaae, usynlige herfra, og til mit
Fødeland.

Hvor vi, herlig, os fornøier!

Hvilken Spøg! Hvad Spas vi faaer!
Med min Skat jeg omspadserer,

(Jeg

(Jeg usynlig, som min Frue)
Jeg i Sloprok, Løfler, Hue,
Midt for alles Dine gaaer.
Frit min Kreditor passerer,
Han ei seer, jeg mig forsøier;
Lødbetienter, Visiterer
Jeg for Dinene gjør Blaar.
Folk, paa Næsen tør jeg kneppe,
Skrub i Skrub! Jeg Prygl dem giver,
Dressign og Næsestiver;
Sees af Ingen, hvem dem slaer.
Større Glæde føles neppe?
Hvilken Latter! Hvilke Løier!
Hvilken Fryd mig forestaaer.

O! Gaae dog snart, Madam! Og beed hende
at holde sig færdig. Og vil De følges med? Gaa
skynd sig noget, og pak ind; nu laver jeg mig til paa
Timen.

Mad. Vivante.

Jeg takker for Tilbudet; imidlertid vil jeg be-
tænke mig lidt. Kom nu og følg med mig, saa skal
jeg siden tale med Errante.

(De gaae begge ind i Huset)

Niende Scene.

Celinde, derefter Mylord Arespingh,
noget efter Adrian.

Celinde.

(I det hun nærmer sig langsom for
at gaae ind Huset.)

Min! Veninde forlader mig, i denne Længsel.
Jeg hører intet videre til Mylorden. Ah! Himmel!
Hvad bliver da min Skæbne? Jeg føler, at mit
Hierte ahner Sienvordighed, og, imod min Villie
falde Taare fra mine Dine.

Mylord.

(iilskærdigen og bængstet)

Celinde! Tilbedede, elskede Celinde!

Celinde.

Jeg Deres? Bør jeg troe Dem? Har De igjen
Deres Frihed?

Mylord.

Endnu ikke; men, kom! Følg med til min Fæ-
der! Saasnart han seer Dem, vil han visselig for-
sones.

Celinde.

Og De kan troe: At et ærefiært Fruentimmer
skulde driste sig til, at følges med en Elsker, som —

Mylord.

Mylord.

O! Kom! Min Elskede! Betroe sig dog til mig! Kom! Min Dyrebare!

(han tager hende ved Haanden og vil formaae hende til, at følges med)

Celinde.

(gjør Modstand)

Gaae! Slip mig!

Adrian.

(Kommer)

(til Celinde)

Frygt ikke! Her er jeg! (gaaer imellem dem)
Mylord! Denne deilige Pige gaaer under mit Flag.

Mylord.

Og, hvad Ret har De over hende?

Adrian.

Den Ret, som De har forspildt, ved at forlade hende.

Celinde.

O! Himmel!

Adrian.

(til Celinde)

Kom! Frygt sig ikke! Ulykkelige Barn! En ædelmodig, stor, og dydig Dame vil tage Dem i Beskyttelse.

Celinde.

Jeg følger Dem.

Mylord.

(til Celinde)

Hvorledes? De flyer mig, og ham følger De?

Celinde.

De har ikke hans veltænkende Hierte.
(vil gaae ind i Huset med Adrian)

Tiende Scene.

Celinde, Mylord Arespingh, Mad. Bivante, Adrian.

Mad. Bivante.

(nedslaget og forsagt, møder dem i Døren)

(til Celinde)

Ah! Gomsfrue! — Mit Hierte brister — De er — De er arresteret.

Celinde.

(bestyrtset)

Seg!

Adrian!

Himmel og Jord!

Mad. Bivante!

Bagten er her, og har Ordre: At føre Dem med sig.

Celinde.

Celinde.

Hvorhen? O! Bee mig! Jeg' iblandt! Bag-
ten —

Mad. Rivante.

(Jæmrende)

Man maa underkaste sig den høieste Befalning.

Adrian.

(for sig selv)

Jeg bluffer af Arrighed.

Mylord.

(for sig selv)

Jeg gyser og skælver.

Celinde.

Behandler man, her paa Stedet, et justhvidigt
og ærligt Fruentimmer saaledes.

Adrian.

Enten har han, eller Faderen, opspundet denne
Beskiæmmelse.

Celinde.

(til Mylorden)

Dig er det, barbariske Uhyre! Du er Opfin-
deren.

Mylord.

Himmelens Lynild trefse mig, dersom jeg nogen-
Aende har kundet tænke saa grim Forurettelse.

Mad. Vivante

O! De er en Meneder, en Ildesindet, en
Uværdig.

Adrian.

(for sig selv)

Gid Hav og Storm berøve mig alt, hvad jeg
eier, dersom jeg ikke seer hans Hjerteslod.

(Vagten kommer ind, for at afhente
Celine)

Celine.

(i dyb Bedrøvelse)

(for sig selv)

For en Forræders Brøde,
Mig Baand og Fængsel truer,
Vagten mig fører —

Trakt giennem Byens Gader, jeg Hujen
hører,

Popelen seer sammenrottes,
Som Misdæderske agted, af den bespot-
tes.

Elendige! O! Grusomhed! Jeg gruer!
(opmuntret)

Dog føler, Dyd og Ære Sielen oplive.
(fiak)

Hvor ere mine Lænker?

Hvor

Hvor, mine Dommere?

Redsomme, mørke Fængsel! Jeg dig
mig skænker;

Men Du! Mig seer uskyldig, mit For-
svar blive!

(seer Mylorden i det hun vil gaae)

O! Skræk! Endnu dig see!

Du meer, end Lænker, mig meer end
Fængsel skrækker.

Dig her at skue, ny Redsel mig opvækker.

Jeg elskte — Det, Bedrager!

Bitter, nagende Skam mig forarsager.

Mylord.

(fortvilet)

(vil holde hende tilbage)

Fly mig! Hvad Raad? Alt standser.

I Aaren Pulseslaget,

For ham mig meest behaget,

For ham, jeg Afstye bær.

(til Adrian)

Man, beste Ven! (til Mad. Vivante) Vens-
inde!

Fra eders Barm mig slider,

Jeg, uden Brøde lider,
Ufskyldigt Hiertet er.

(til Mad. Vivante)

Farvel da! Min Veninde!

(til Adrian)

Farvel Ven! Hav i Minde
Jeg, uden Brøde lider,
Ufskyldigt Hiertet er.

(til Mylorden)

Qual og mange Bitterheder

Utro! Jeg for Dig udstaaer;

Bed at see Dig, jeg, Meeneder!

Føler: Sands og Kraft forgaar.

(for sig selv)

Omme Hjerter, Elskov plaget!

Ynksomme! Beflager mig!

Jeg min No, mig seer betaget,

Trøst fra mig unddrager sig.

(hun gaaer langsom og sørgmodig
bort med Dagten, og ind i Huset)

Mad. Vivante.

(sukkende)

O! Ulyksalige Pige!

(staaer ubevægelig og raadvild)

Adrian.

Adrian

(trodsende og hurtig)

Jeg er Borgen for hende. Nei! Smellem Bagen skal en Uskyldig aldrig trækkes omkring. Hun skal ikke ud af Huset; jeg vil være hendes Forsvar (seende forbittret til Mylorden) Jeg skal forsegte hendes Uskyldighed, om det skal koste mit Liv.

(iler efter Celinde)

Ellevte Scene.

Mylord Arespingh, Mad. Bivante,

Mylord.

Jeg vil følge hende. [O! Himmel! Jeg kan ikke — jeg er ude fra mig selv.

Mad. Bivante.

Hvilket Tordenslag! Hvilket uventet Stød!
Hvilket Forræderie!

Mylord.

(for sig selv)

Himmel! Jeg skuddrer af Rædsel — dersom det var —

Mad. Bivante.

Jeg maa tilfsaa, at De har et stort Hjerte, at De endnu tør blive her. Var jeg Deres Lige, for

Pokker! Jeg skulde, som en Falk hafte Deres Dine-
ud, for at gjøre dette fortviolede Gesigt endnu af-
skyeligere. (hun gaaer ind i Huset)

Lobte Scene.

Mylord Arespingh. (allene)

Død! Dievel og Helvede! Hvor er jeg? —
Er jeg Mylord Arespingh? Eller er jeg det ikke?
Min Foder forlader jeg næsten forsonet. Miledi fra-
falder sine Fordringer; men denne Arrest? Denne
barbariske Arrest? Hvor kommer den da fra? O!
bittre Nag og Smerte! Jeg er berøvet min Forstand;
jeg veed ikke mere, enten hvad jeg gjør, eller hvad
jeg taler.

Tusind Tanker, i min Hierne,
Sværme, og min Sands forrykke,
Ah! Enhver mig spaaer Ulykke,
Mig enhver gjør rasende.

Mig rasende? O! Himmel!

Du! Som saa megen Qual mig prøve
lader.

Dig! Tyranniske Elskov! Jeg evig hader
Grum

Trettende Scene.

(Mad. Vivantes Bærelser, med et Bord,
hvorpaa staaer et Skrivertoi.)

Don Pastif i Reiselæder, derefter Mad.
Vivante.

D. Pastif.

Hvilken forstyrret Tummel og Larm her er?
En kommer, en anden gaaer, den tredie vender om
igien; den løber op, og den løber ned. Til sidst bli-
ver der ikke et heelt Trin igien af den ganske Trappe.

Mad. Vivante.

(i det hun kommer)

(for sig selv)

Hvilken Beskæmmelse! Hvilken Nederdrægtig-
hed! I London tillader man saadanne Boldsomheder?

D. Pastif.

Hvad Nyt? Madam!

Mad. Vivante.

Hvordan? De veed det ikke? Hvor har De da
været?

D. Pastif.

Paa mit Kammer, og gjort mig rejsfærdig.

Mad. Vivante.

Og veed ikke, at man har arresteret —

D. Pa-

D. Pastik.

Hvem ?

Mad. Vivante.

Mamsellen.

D. Pastik.

Lad hende forsvinde i Aften! Eller hør! Lad hende forsvinde strax! Jeg skal gjøre mig usynlig, og i Dieblicket følge efter hende.

Mad. Vivante.

Man formoder: At denne Arrest er anlagt af Mylorden; men, den ædelmodige Kaptein Adrian har ikke vildet taale, at dette ærbare og dydige Fruentimmer maatte søres ud af Huset.

D. Pastik.

Det er en brav Mand; men, han leer aldrig, og det er en hesselig Lyde.

Mad. Vivante.

Han talte med Officeren og gif i Borgen for hende, han tilbød ham sin hele Eiendom, og sin egen Person, for at redde den forfulgte Uskyldighed.

D. Pastik.

Bravo! Bravissimo! Men, men han kan ikke lee. Cospettonaccio! Det er dog ogsaa en forbaaret Lyde — Saa er det da den desperate Mylord, som har ladet —

Mad.

Grummeste Elfskov! Alt Haab mig be-
tages.

Al Hobe Furier grusom jeg plages.

Hefstigste Brusen hver Aare udspiler
Snart vildt jeg raser, snart frygtsom jeg
tvivler

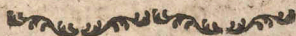
Nei! Jeg al Fare, Ja Døden foragter.
Hevnen og Drab og Mord jeg efter-
tragter

Blodet, i Strømme, jeg, her, vil flyde
see.

Allt her skal blive Føde for Flammerne.

Alle, af Redsel, søge mit Syn undgaae,
Ile maa, løbe, flyve maa, flygte maa,
Helvede selv for mig skjælvende staa.

(gaaer)

Mad. Bivante.

Mylorden eller hans Fader.

D. Pastik.

Hans Fader? — Han skal strax fordres ud. Nu, da jeg har Stenen til min Tieneste, saa flyver jeg hen, at lade slibe min drabelige Klinge.

(vil gaae)

Mad. Bivante.

Hør mig! Og vær rolig.

D. Pastik.

Jeg kan ikke. Det hele Vesuvio med sine Flammer brænder mig i Naffen.

Mad. Bivante.

(som før)

Men, vær dog rolig, siger jeg! Og hør mig!

D. Pastik.

Hvor gemmer hun sig nu, denne Skionne? Efter alt dette.

Mad. Bivante.

Ah! I Fortvivlelsens Arme.

D. Pastik.

Jeg maa paa staaende Fod, gaae hen og dræbe ham. (vil gaae)

Mad. Bivante.

Sæt det dog, for min Skyld op, endnu et Dieblif! Jeg kan ikke tilståde det, at De vover Dem.

Hør

Hør mig! Deres Forslag: At følges med Dem, har jeg næiere betænkt, og befunden, at mit Hierte, uden at jeg vedste det, havde fattet Godhed for Dem; ja! Har forelsket sig saa stærkt, i Deres Person, at det har formaaet mig til: At tilbyde Dem det.

D. Pastik.

Deres Hierte! Mener det da mig?

Mad. Bivante.

Just Dem selv.

D. Pastik.

Og det lader De mig nu vide saa silbig? De veed jo, hvad Forbindelse, jeg staaer i, med Mamsellen.]

Mad. Bivante.

Tænk nu aldrig paa hende mere! Hun har for evig, forsvoret at troe noget Mandfolk herefter — Og, hvad det angaaer, at elskes, saa vær vis paa, at De vinder meget for Deres Part. Nu! Er De resolut, saa vil jeg ægte Dem.

D. Pastik.

Ægte? — Colpetto! — Men jeg er Kavalier. En Don Pastik! Oimene! Og Kaffeært!

Mad. Bivante.

Frygt ikke for, at forringe sig, og troe De ei: At jeg blev fød til den Mette, De seer mig i. Omstændigheder har fornedret mig, som jeg skal siden
aaabens.

aabenbare Dem. Lykken har igien været mig mere gunstig, mine Midler ere anseelige, og dersom De ikke vil forblive her, saa gjør jeg alting i Penge, og følger Dem til Neapolis, hvor jeg agter: At gjøre en fornuftig og kjærlig Mand, af min lille forrykte Brudgom.

D. Pastif.

Brudgom! (brister i Latter) Nei! Det maa være pure Hererie. Inden jeg engang har tænkt ret paa, at frie, saa er jeg gift, og det med Liv og Siæl.

Mad. Vivante.

Det hændes flere, end Dem, og jeg haaber: At det ikke skal fortryde Dem.

Deres, allene, mit Hierte skal være,
Jeg Dem skal nævne: Min Elfte! Min
Kiære!

Alf Dem, min Elfte skal nævnes igien
I Lyst og Glæde, vor Tid skal gaae,
Bort Dnske Skiæbnen ei skal mod-
staae.

Sødeste Lænker,
Kiærlighed skænker,
Ewig, vi bære da, jeg og min Ven.

D. Pa:

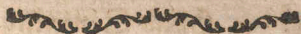
D. Pastif.

Coraggio! Jeg bliver da her hos min Helio-
trophium, og kommer der noget paa, saa gjør vi os
usynlige, og gaaer vores Vej.

Mad. Vivante.

Lad os for alting tænke paa, hvorledes vi kan
komme den uslyksalige Forfulgte til Hielp. Siden skal
vi snart faae vor egen Sag i Rigtighed. Lad os
gaa ud i Kaffeestuen, og see: At vi finde den ædels-
modige Hollænder.

(De følge begge bort med hverandre)

Fjortende Scene.

Celine, derefter Mylord Arespingh.

Celine.

(nedslaget og i dybe Tanker)

Ædelmodige Ven! Elskværdige Beskytter! Hvor
meget skylder ikke mit Hierte Dig? I Dig fandt jeg
baade Forsvar og Fader. — Den Trosløse! Jeg vil
ikke tænke paa ham — Jeg vil slye langt herfra —
Ugudelige Mylord! — Men, hvorhen? — Til mit
Fødeland igien? — Til min Fader? — O! Him-
mel! Hvor er min Skiebne kummerfuld! — Hvem
raader mig? — Hvem gjør mig Vistand?

h

Ah!

Ah! Kunde jeg kun faae den retsindige Kaptein at see! — Jeg vil sende ham et Brev.

(hun gaaer hen til Bordet, for at skrive, men standser)

Dog vaersom! En ærbar Pige
Først, til en Mand, at skrive? Han kan
meene: —

Men, Manden jo min Belgiorer er?

Han, den allene,

Mig Friehed skænkter har? Livet mig
giver?

Frimodig! — Hvad Slutning tage? —

Vel da! — Jeg skriver;

(hun sætter sig til at skrive)

Mylord.

(Kommer imidlertid ilende, med et Papiir i Haanden, han standser i Døren, og uærmer sig sagteligen, for at see! Hvad det er, hun skriver)

Celinde.

(skrivende)

Ben, høitelsket! Ei mishage,

De mit Hiertes skiulte Plage,

Kortelig, opdaget faae!

Mylord.

Mylord.

(for sig selv)

(affides)

Ben høistelsket? Rid mig krænker

(til Celinde)

Elskeren, De Brev tiltænker,

Nsiere jeg kiende maa.

Celinde.

(forstrækket)

Utro! Her? Ah! Bort jeg iler;

Elskov fly: Er min Attraa.

(hun reiser sig)

Mylord.

(visende hende Papiret han har i
Haanden)

Jeg, for Dem at frie, ei hviler;

Og, til Lon, foragtes saa.

Begge.

(hver for sig)

Blendet Amor! Dine Lænker,

Ah! For hvem tog jeg dem paa!

Celinde.

Ulyksalig! —

Mylord.

(rekkende hende Papiret aabent)

Frigheds Brevet

Utro! See! Mig hid har drevet.

h 2

Celinde.

Celinde.

(for sig selv)

Om det mueligt være skulde?

(til Mylorden)

Men, Arresten? Svigefulde!

Regt! At den Dit Anlæg var.

Mylord.

Nei! En Fader, sig, af Brede

Over Deres Flugt, lod lede;

Ubesindig Hevnens Hede

Drev: At han den paalagt har.

Celinde.

Og Miledi?

Mylord.

Jeg forskyder.

Celinde.

Deres Fader?

Mylord.

Mig tilgiver.

Celinde.

(venlig)

Elfte! Ah! Tilgiv min Tver!

Mylord.

Mylord.

(fortørnet)

Elfte? Af den, Lofte bryder?

Mig en Trolos ei angaaer.

(han vil gaae)

Celinde.

Hør mig! — Himmel! Grumme
me Hierte!

Ah! Jeg Arme! Haarde Kaar!

Mylord.

Jeg ei horer. (for sig selv) Grumme
me Smerte!

Hendes Tab jeg ei udstaar.

Celinde.

(Kierligen)

Mylord!

Mylord.

(haandligen)

Tag Brevet vare!

Snart, den hoistelsfte svare!

Celinde.

Kiære Mylord!

Mylord.

(for sig selv)

O! Plager!

h 3

Celinde.

Celinde.

(veemodigen)

Jeg Dem, min Fiende agted
Om Forsvar skrive, traged

Mylord.

(vender sig fra hende)

Celinde.

Haan viser De? Bedrager!

Jeg doer af Harm og Qual.

(hun gaaer)

Mylord.

(for sig selv)

Hvo kan udstaa den Engstelse!

(holder hende tilbage)

Celinde!

Celinde.

(vender sig lidet)

Grumme!

Mylord.

Elskede!

Celinde.

Hvi kaldes jeg tilbage?

Mylord.

For mod min Ced at tage.

Celinde.

Celinde.

Jeg troer ei denne meer.

Mylord.

(byder hende sin Haand)

Troe Haanden, jeg Dem rekker!

Celinde.

(giver ham Haanden)

Begge.

O! Haand! Som Trost opvækker!

Jeg Onsket opfyldt seer.

Frynds Dieblif bydes,

Glad af os det nydes,

Barbariske Skiæbne! Ei Grumhes
der fleer!

(Mylord følger med hende ind i hendes Kammer)

Femtende Scene.

Adrian, derefter Don Pastif, Tid efter
anden, Mad. Vivante, Celine og
Mylord Arespingh.

Adrian

(heftigen opbragt)

Arresten er hævet, hun er frie. Jeg maa strap
have Pigebarnet i tale, og føre hende bort herfra.
Men, skulde denne Mylord, efter alt dette slippe
heelskindet derfra? Nei! Saa sandt, jeg er en ret-
skaffen Mand! Saa skal han betale det. Jeg føler
et Helvede brænde i mit Bryst. Jeg aander: Bre-
de, Vergernis, Hevn og Død.

Jeg svær: Jeg Hevn skal tage!

Mig Ugt, mig Ugt skal skaffes;

Ei Skaansel! Han skal straffes.

(til D. Pastif, som kommer)

Siig! Om De Mylord saae?

D. Pastif.

(hæsblæsendes)

Jeg gaaer, ham at opdage,

En Konst jeg bær i Lommen,

En Steen — var han kun kommen?

Men, taus! Det dølges maa.

Adrian.

Adrian.

Er Deres Vaaben Stene?

D. Pastif.

Jeg desperat vil være.

Adrian.

Forstand! Forstandig! Herre!

D. Pastif.

(for sig selv)

Fordomt! Med hans Forstandig!

Adrian.

Jeg, med Pistolen, mandig,
Ydmyget ham skal faae.

D. Pastif.

(for sig selv)

Af Heljotropium han ei veed;
Han Intet kan forstaa.

Mad. Bivante.

(Kommer iilsfærdigen fra den Side
hvor Celindes Kammer er.)

(til Adrian og D. Pastif.)

Ah! Jeg af Fryd er svimmel
Mylord, Celinde, Himmel!

(hun vil løbe igien)

Adrian og D. Pastif.

(holde hende, for at høre: Hvad
der er hændet)

Mad. Vivante.

(Slider sig løs fra dem)

O! Lad mig dog — Lad mig i Fred!

Alt skal jeg sige Dem.

(hun løber bort)

Adrian og D. Pastif.

Hvad, af den Snak, formode?

Er Tidenderne gode?

Hvi siger hun ei frem?

Mad. Vivante.

(Kommer igien som før)

Alt jeg det, nu, erfarte:

Beklemt, sig hver forklarte,

O! Himmel! Lad dem smage

For Plage, Fryd og Fred.

(løber bort, som før, og ind i Celins
des Kammer)

Adrian.

(til D. Pastif)

Her, Intet vi opdage.

D. Pastif.

Som Eynild, bort jeg farer,

Begge.

Begge.

Det mig forlænge varer!
Om hvad sig kan tildrage
Jeg vide vil Beskeed.

(de ville gaae)

Mylord Arespingh, Celinde, og Mad.
Vivante.

(Kommer ind)

D. Pastif.

(løber bort)

Adrian.

(vender tilbage)

Mylord.

(til Celinde)

(i det de træde ind)

Lad, herfra, os Afsskeed tage!

Celinde.

(til Mylorden)

Et Farvel mig først, lad sige

(til Mad. Vivante)

Disse Taare, De see rinde,

Dem bevidne; min Veninde!

At jeg høit Dem elsket har.

Mad. Vivante.

(omfavnende hende)

Yndige! Indtagelige!

(til Mylorden)

Gieldne Brud, Mylord! Og rar!

Adrian

Adrian.

(hemmeligen til Mad. Vivante)

Er han Mand af Tro og Ære?

Mad. Vivante.

(ligeledes til Adrian)

Bedre Mand kan Ingen være.

Adrian. (ærbødigen)

(til Mylorden)

Ah! Mylord! Jeg uret dømte

(inderlig glad)

Lillad mig, Dem at omfavne!

Mylord.

(omfavner Adrian)

Begge.

Kiærest mig, af alle Navne

Det: At nævnes Deres Ben.

Celinde.

(til Adrian)

Ømt, af Hiertet, som min Fader,

Elfses De bestandigen.

(hun omfavner ham ligeledes)

Mad. Vivante.

(til Celinde)

Miledi mig da forlader?

Celinde.

Min Veninde De forblive!

Begge

Begge.

Himlen, onsker jeg: Dem gibe
Alt, hvad skænkes kan af den!

D. Pastik.

(Kommer ind og holder sig bagest i
Værelset, uden at sees af de andre
leder han i Lommen efter Stenen)

(for sig selv)

Jeg gjøre maa Forsøg
Først: Mig usynlig gjøre,
Saa: Nærmere Dem høre.
Snart skal vi her faae Spøg.

Mad. Vivante

(bliver imidlertid D. Pastik væer, og
trækker de andre til en Side)

(hemmeligen)

En! Don Pastik vi drille!
Jeg har ham sadt den Grille:
At han usynlig gøres kan
Lad som De ham ei saae!
Leer kun! Men tier stille!
Med sine Fantasier, han
Os ret forlyste maa.

Mylord, Celine, Mad. Vivante, Adrian.

Med Glæde, Enst, og spøgende
Vi Tiden vil forslaa.

D. Pastik.

(holdende Stenen i Haanden, gaæer
bedre frem)

O! Bra

Kom Du! Min søde Putte!

Jeg vil hørhøre Dig.

(de give hverandre Hænderne)

Adrian.

(til D. Pastif)

Forstandig! Kiære!

D. Pastif.

Satanen

I Dit Forstandig, faer!

(løber bort i Vrede)

Mylord, Selinde, Mad. Vivante, Adrian.

Jeg brister, snart, af Latteren,

Saa moersom Ingen var.

O! Gladeste af Dagene!

I Dag vi os vil fryde.

D. Pastif.

(Kommer, af sig selv, tilbage igjen,
og holder sig til Mad. Vivante,
hopper og viser sig glad)

Alle.

Frendig! Af Instrumenterne

Sødeste Toner lyde!

Glæden, Forelskte nyde,

Forkyndende, aabenbar!

Ende.

Claudine

af

Villa bella.

Et

Syngestykke i tre Handlinger.

oversat af

N. S. Weinwich.

Personerne:

Don Gonzalo, Adelsmand og Herre af Villa bella

Donna Claudine, hans Datter og eneste Barn.

Sibylle,)

Camille,) begge Cousiner af Claudine.

Don Sebastian dy Povero, en gammel Adelsmand og Ven af Gonzalo.

Don Pedro dy Castelvecchio, forelsket i Claudine.

Don Crugantino, hans Broder, ligeledes forelsket i Claudine.

Basto Crugantinos Fortroelige.

Tre Vagabunder.

En Slutter.

En Dreng.

Vagt.

Nogle Betientere.

Udskillige unge og gamle Personer, der henhøre til Optoget.

Scenen er deels paa Villa bella, deels i Saroffa.

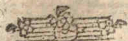
Claudine af Villa bella

Første Handling.

Første Optrin.

(Musikken forkynder et Virvar, en glad Tumult et Sammenløb af Folk til en festlig Pomp. En smuk udziiret Have Scene fremstiller sig. Under en fyrreig Marsk nærmer Opstoget sig. Smaa Børn gaae foran med Blomsterkurve og Krands; efter dem følge Piger og Dreng med Frugter; derpaa Gamle med alle Slags Gaver. Sibylle og Camille bære Smykker og kostbare Klæder. Næst efter dem de to Gamle Don Gonzalo og Don Sebastian. Efter dem sees Donna Claudine paa en med Blomster ombunden Stoel, der bæres af fire unge Mennesker. De derfra nedhængende Krands bæres af fire andre Unge, hvoraf den første paa hvire Haand er Don Pedro, medens Toget varer synses.)

Herligste!
 Gladeste!
 Helligste Dag!
 Du gav Claudine,
 Lykkelig see vi,
 Din Morgen fremstinne.
 Herligste!
 Gladeste!
 Helligste Dag!

(Oploget fordeeler sig paa begge Sider. De
 der bære staae i Midten deraf; de der
 følge frembære deres Gaver.)

En af de Smaa.

Til Dig fremtræde
 Vi Smaa med Glæde,
 Dreng og Piger
 Onsker og siger:
 Længe Claudine hun være vor Lyst.

Chor.

Længe Claudine hun være vor Lyst.

En

En Jomfrue.

Glad sig forsamle
Unge og Gamle,
Lyst dem forynger,
Kommer og synger
Alle Slags Gaver de bringer i Dag.

Chor.

Herligste!
Gladeste!
Helligste Dag!

Pedro.

(rækker hende en Blomster Bouquet.)

Mark Blomster smukke,
Plukt' under Sukke,
Paa dem er' Taare,
Dugperlede Taare,
Tor de vel haabe at pryde dit Bryst.

Chor.

Længe Claudine hun være vor Lyst.

Gonzalo.

(visende paa Klæderne og Restbarhederne.)

Datter! de Gaver
I Dag du modtager.

(Til de andre.)

Deeler de Glæder
Festen udbreder;
Spiser og drikker alt efter Behag.

Chor.

Herligste!
Gladeste!
Helligste Dag!

(De, som bære lader Stolen synke ned, Claudine træder udaf den.)

Claudine.

Taus, mine Taare,
Bidne maae være,
Alt jeg mig glæder,
Hvad de bereder
For mig; dybt følet er udi mit Bryst.

Chor.

Længe Claudine hun være vor Lyst!

Clau-

Claudine.

(omfavnende hendes Fader.)

For dig min Fader
Mit Liv jeg lader;

(Til de øvrige.)

De mine Venner
Stor Tak fortæner.

(hun vender sig bange til Pedro.)

Kunde jeg —

(hun stammer, Musikken gjør en Pause.
Hun søger at skjule hendes Forvir-
relse, sætter sig op paa Stolen, som
de Bærende have op og Cøret fal-
der ind.)

Chor.

Herligste!
Gladeste!
Helligste Dag!
Du gav Claudine,
Lykkelig see vi
Din Morgen fremskinne.

Herligste!
 Gladeste!
 Helligste Dag!

(Dyptøget gaaer syngende bort.)

Andet Dytrin.

Gonzalo.   Sebastian.

Gonzolo.

Sebastian, fiære Sebastian fortænk mig ikke! See paa den Pige, og du vil ikke fortænke mig at jeg gjør en lille Afgud af hende. Al denne Høitidelighed synes mig ikke tilstrækkelig at vise min indvortes Følelse for hende. Hvor varmt takker jeg ikke Skiebnen, at da den har nægtet mig manligt Affkom og lader den gamle herlige Stamme af Villa Bella døe ud med mig, den dog har givet mig denne Datter. O, hendes Værd henrykker mig meer end Udsigt om et utalligt Affkom.

Sebastian.

Ja jeg maae sige Dig, mig! glæder denne lille Fæst ret hiertelig. Thi om endskiønt jeg er ingen

ingen Ven af Omstændigheder, er jeg just ingen Fiende af al Ceremonie. Et høitideligt Optog af pyntede Folk, et Sammenløb af Menneſker, Skrigen Hurra, Ringen med Klokkerne, Skrigen Hurra og der imellem Skud; Hiertet ſtyder ſig dog op i Livet derved, og jeg fortænker Folk ikke, naar de troe at ære Helgene ja at forherlige Gud ſelv derved.

Gonzalo.

Og jeg troer aldrig at kunde giøre nok for Claudine; hvorledes kan jeg udtrykke nok, at hun er Dronning over alle mine Eiendomme, over mine Underhavende, over mig ſelv — jeg maae lade hende føle det Fortrin hun hae fremfor andre Menneſker, da hun ikke ſelv føler det; ikke synes at have den mindſte Ahneſe yderom, at hendes Lige er ikke i Verden. Denne Siels Roe, denne indvortes Følelſe af hende ſelv, denne Deeltagelſe i andres Skiebne, denne omme Følelſe for alt det der er ſkiont og got — Siig ikke: jeg er Fader, at jeg ſpeiler mig kun ſelv i hende — Hor! alle mine Folk, alt, hvad ſom omgiver hende endog de miſundelige Couſiner maae lade hende vederfares Ret.

Sebastian.

Har jeg ikke Dine og et Hjerter? Hverken seer jeg hende just an som Fader eller Elsker; men saa meget seer jeg dog, at det er en Gave af Himmelen at være saadan Nigets Fader eller Elsker. Har du mærket, at alt den Triumf alt den Herlighed i Dag, sat hende mere i Forlegenhed end fornsiede hende? Jeg har i mine Dage ikke seet noget mere rørende Billede paa Ydmyghed end hun i den Pynt. Der var og een der ved, som vilde have meer Glæde ved en eensom Busk; og vilde føle meer ved Vandets Raslen og Bladens Flagren, end ved Pauker og Glædesang.

Gonzalo.

Du mener?

Sebastian.

Pedro?

Gonzalo.

Pedro?

Sebastian.

Du forskrækkes vel dog ikke derfor? Pedro, som fra den Tid han første Gang saae Claudine
ikke

ikke kan giøre et arligt Skridt; som du allerede
maae over hundrede Gange have truffet flotte til
Siden, gnide sine Hænder og knue sin Hat.

Gonzalo.

Dg om det nu —

Sebastian.

Got. Du maae tænke, som jeg at dette
Partie for din Datter — Du seer?

Gonzalo.

Vi Gamle Vi gifter strax!

Sebastian.

Jeg tænker paa det baade Nat og Dag.
Men der vil Tid til. Imidlertid giv Du ret i,
at Du lukker det eene Die og flottes lit med det
andet.

Gonzalo.

Maar jeg iseer paa hende, erindrer jeg mig
min Ungdoms blomstrende Dage; jeg blier ret
glad.

Sebastian.

Jeg troer ogsaa at de er fret vel fornsiede med Sengen selv. Naar kun Pedro ei derover forglemmer Hovedsagen.

Gonzalo.

Har det endnu ei lykkes ham, at faae noget at vide om hans Broer?

Sebastian.

Han? jo det er mig den rette Spion! Han er jo saa forliebt, at naar Du spør ham hvad Klokken er, veed han ikke i hvilken Lomme hans Uhr er! Bed Gud! naar jeg ikke saa havde været paa Færde med, vare vi endnu ikke komne et Skridt videre.

Gonzalo.

Under fire Dine Sebastian! har du faaet noget at vide?

Sebastian.

Det bliver imellem os. Naar ikke alle Omstændigheder lyve, saa har jeg den Tugt vi gaae paa Jagt efter, her i næste Bue, hvor han er ret glad og fornsiet. Jeg sagde det i Morges tidlig

saar

faa halv og halv til Pedro; men vi vil ikke for-
dærve vor Fæst sagde jeg. Ak Claudine! sukke de
den Stakkel ret dybt, som om han vilde sige;
Fanden i Bولد med Broderen! og Dig i Armen.

Gonzalo.

Ja jeg har mærket Pigen det af, jeg har
mærket den iopspirende Sindslidelse i hendes
Siel; det er et indtagende Syn, som gjør een
ganske ung igjen!

Sebastian.

Hadde vi kun først udført vort Foreha-
vende, som er det hele Huus af Castelsvechio
faa meget magtpaaliggende og hvor af Pedros
Skiebne ogsaa til Deels hænger! Jeg siger det
faa ofte til ham: Min Herre vær forliebt; hvem
forhindrer dem? vær hvor Claudine er, hvem er
dem i Veien? Forglem kun ikke ganske hvad de
er Dem selv og Deres Familie skyldig. Det
hielper! —

Gonzalo.

Som' et Medicament? Ikke sandt? Vær
roelig, Sebastian! Har vi ikke gjort det samme
med vore Hovmestere?

Seba-

Sebastian.

Nei min Ven, saadan var ikke Meeningen. Skal vi have gjort den lange Reise fra Madrid hertil forgieves; skal vende hjem igien med Skamme; og hvem skal da Skylden hvile paa uden mig? Jeg taler ham til som en god jevn Mand. Hvad! at lade hans Broder gaae længer forvildet omkring i det canaille Liv, som Squadronerer omkring i Landet med Spillere og liderlige Fugle, bedrager flere Piger end en anden Kiender og har flere Historier fore end Drukkenbolten tommer Glas.

Gonzalo.

Et galt ubegribeligt Hoved!

Sebastian.

Du skulde have seet den Dreng, da han var i sin Dypvært; man kunde æde ham. Ingen Dag forgik, at vi jo maatte see af de vittigste Stræger; og vi gamle Narre loe over det der i Tiden skulde skaffe os den største Fortrød. Hans Faer blev aldrig mæt af at høre fortælle om hans Stræger og hans barnagtige Heltegierninger. Stedse havde han med Hundene at bestille;
ingen

ingen af Naboens Vindues Ruder, ingen Due var sikker for ham, han klattede som en Kat op i Træer og paa Hanebielkerne. Engang faldt han ned; han var otte Aar; jeg glemmer det aldrig; han slog sig et stor Hull i Hovedet, gik ganske roelig til Andeparken i Gaarden og vaskede sig, kom derpaa med Haanden for Panden ud og sagde med et ganske smilende Ansigt: Papa! — Papa — jeg har faaet et Hull i Hovedet! ligesom han vilde forkynde os en Lykke, der var tilstødt ham.

Gonzalo.

Skade for Drengen at han havde saameget Mod, og saa lykkeligt et Humour.

Sebastian.

Det gik da sin Tour saa frem; jo ældre han blev, jo galere. I Stedet for nu at forlade det Løi, i Stedet for at sætte sig, i Stedet for at anvende hans Kræfter til hans Families Ære og Nytte; begik han en ubesindig Strøg efter den anden; beløvede og bedrog alle Piger, og rykkede endelig reent op; gav sig, som vi har Efterretning om, i det sletteste Selskab, hvor jeg ikke begri-

begriber at han kan holde det ud; thi hans værd-
stedse i Grunden ædelmodig og høihiertet.

Gonzalo.

Til Lykke Sebastian! og giv ham tilbage
til sin Familie.

Sebastian.

Just ikke det. Omsonst skal han ikke have
narret os. Saaer jeg ham kun en Gang ved
Maffebenet, skal jeg nok finde en smule Plads
for ham i et Kloster eller en Fæstning et Steds,
og da skal Pedro nyde godt af første Fødsels Ret-
tigheden. Kongen har allerede ladet sig forlyde
med sine Tanker herom. Naar det er sandt at
Manden opholder sig her i Nærværelsen; saa
maatte det gaae forunderlig til: naar jeg ikke til
Festens Værelse endnu i Dag skulde faae fat paa
ham. Vi kan for Gud og alt Verden ikke for-
svare det; hans gamle Fader vilde vende sig i
Graven.

Gonzalo.

Bravo Sebastian! Du er stedse den gamle
ærlige Sebastian.

Seba:

Sebastian.

Og just derfor — imellem os sagt — Ha
dog Die med din Datter!

Gonzalo.

Hvorledes mener du?

Sebastian.

Fanden er en Skielm; og Pedro og Kier
lighed sover heller ikke.

Gonzalo.

Endnu stedse den gamle Sebastian! For
lad mig; du veed ikke at giøre nogen Forstiel.
Denne Pige, min Siels Omsorg, Gienstanden
af en attenaarig Opdragelse, den fineste, nyde
ligste Fruentimmer-Skabning, som zitterer ikke
allene for den ringeste Tanke — men endog den rin
geste Ahnelse af en Følelse som er hende uværdig.

Sebastian.

Just derfor!

Gonzalo.

Jeg sætter alt hvad jeg eier og har ja mit
Hoved derpaa.

Seba:

Sebastian.

Der kommer hun just hid igiennem Buegangen, hun har revet sig løs fra Mængden, hun er allene, see hvor hun hænger med Hovedet! Kom, kom lad os gaae af Veien, det var Synd med vor kolde Nærværelse at forjage de behagelige Drømme i hvis Selskab hun nu vandrer!

Tredie Optrin.

Claudine.

(med Pedros Bouquet.)

Alle Glæder, alle Gaver
 Jeg i Dag modtaget haver,
 Er' ei disse Blomster værd.
 Klæder, Smykker, Kostbarheder!
 Meer jeg aldrig har begiært;
 Men dog alle disse Gaver,
 Er' ei disse Blomster værd.

Kiere Hierte, jeg vilde have dig endnu en gang saa tier, naar du kun ikke bestandig banfede

bede saa. Vær roelig, jeg beder' dig vær roelig!
(Pedro langt fra) Pedro? Af der skal jeg
nu endogsaa for ham skiule at jeg føler!

Fjerde Optrin.

Pedro. Claudine.

Pedro.

Frøken!

Claudine.

Min Herre!

(de tie nogle Dieblikke.)

Pedro.

(gaaende hastig hen til hende.)

Jeg er det lykkeligste Menneske under So-
len!

Claudine.

(i det hun viger tilbage.)

Hvorledes er det fat med dem?

Pedro.

Vel! meget vel! som om jeg var i Him-
melen i dette englelige Selskab! Af, de gjør saa
B megen

megen Ære af mine stakkels Blomster, at De under dem en Plads ved Deres Hjerte!

Claudine.

Det er det mindste jeg kan gjøre. De visne inden Aften og enhver Gave i Dag har været mig en Hjertens Glæde.

Pedro.

Enhver?

Claudine.

Naar rider De bort?

Pedro.

Hestene ere sadlede, Sebastian vil med al Magt have mig hos sig; han troer min Broder er i Nærheden og tænker endnu i Dag, at fange ham.

Claudine.

Den Broder gjør dem ogsaa megen Fortred.

Pedro.

Han gjør mit Lykke i Livet. Uden ham kiendte jeg dem ikke. Uden ham —

Clau-

Claudine.

Og naar De faaer ham, fat og fører ham igien ved Kierlighed og Exempel paa den rette Wei, naar De bringer ham tilbage til hans Familie, Pedro! hvor vil De blive modtaget, med hvilken Glæde!

Pedro.

For Guds Skyld, intet derom! Jeg kender mig ikke selv, jeg veed ikke hvor jeg er, jeg seer neppe hvorhen jeg træder. Tilbage hiem igien! tilbage bort fra Dem, min Frøken!

Claudine.

Kongen, som elsker Dem, der skal være saadan en fortreffelig Herre; Hoffet, som med al dets Herlighed venter Dem —

Pedro.

Er det et Levnet? og dog var det mig forhen ikke saa ganske imod. Naar jeg havde opofret mine Dage til Forretninger for Fædrelandet, kunde jeg vel tilbringe mine Nætter i den Sværm, der surrer om Majestæten, som Nyggerne om Lyset. Nu vilde det være et Helvede for mig! Jeg veed ikke, hvor min Arbeids-

somhed, min Virksomhed er bleven af. Det er mig æfekt at skrive et Brev, da jeg ellers alle-
ne kunde give to a tre Haandskrivere nok at
bestille. Jeg gaaer ud og ind drømmende og
sukkende. Men fortryllet er mit Hierte.

Claudine.

Ja Pedro; jo nærmere vi ere Naturen, jo
nærmere føle vi os Fuldkommenheden; og vort
Hierte flyder over i uudsigelige Glæder.

Pedro.

Af! denne Morgen da jeg plukkede Blom-
sterne henne ved Bækken, som flyder bag ved
Skoven, og Morgen-Taagen dustede om mig,
og Biergets Spidse forkyndede mig Solens Op-
gang, og jeg raabte den i Møde: det er Dagen!
— Det er hendes Dag! — Claudine, jeg er
en Daare! at jeg vover at udsige, hvad jeg
føler!

Claudine

Ja Pedro, jeg veed ikke noget, der saa al-
deles opfylder mit Hierte, som Naturens Mun-
terhed, der omgiver os.

Pedro.

Pedro.

O! hvem der havde ikke nogen Siel for at føle, hvorledes alting bliver skønnere, bliver herligere, der omgiver denne himmelske Godhed, denne dyrebare Indtagenhed, som ikke heller hendrog stiltiende sit Liv i en stille Hytte, for allene at kunde være Vidne!

Claudine.

Saa ganske ulig Deres Broder, som jeg nok ogsaa gad kiendt; det maa være et besynderligt Menneske, som forlader Stand, Midler, Venner, og forøder sine skønneste Dage paa gale Streger og i et sværmende Liv.

Pedro.

Den Ulykkelige! jeg forstrækkes over hans Forhærdelse. Ikke at føle, at det ubestandige Liv er en Forbandelse, som hviler over Forbryderen, at han forjager sig selv af det menneskelige Selskab. Det er utroeligt! og da — jeg siger det med Gysen, — hvor mange forførte og forladte Pieters Taare har jeg seet flyde for hans Skyld! O det var det, der for det meste opbragte os, til at berøve ham sin Frihed. Jeg maatte næsten forgaae med disse stakkels Skab-

ninger; hvorledes maae han blive til Mode, naar han engang faaer Dinene opladte, og med Zitteren seer, at han har vanæret Menneskets største Helligdom, og traadt Kierlighed og Troeskab saa skammelig under Fødder?

Claudine.

Kierlighed og Troeskab, troer De paa dem Pedro?

Pedro.

De kan spørge og spørge?

Claudine.

Omme Hierter,
 Elskovs Smerter,
 Dermed spøger man nu kun,

Pedro.

Omme Hierter,
 Elskovs Smerter,
 Ofte forestilles kun.

Clau:

Claudine.

Hvorpaa fiendes vel de Rette
Fra Forstilte, fra de Slette;
Seer man det paa Dinene?

Pedro.

Forestillelse de Slette,
Bruger at man dem for Rette,
For de sande skal ansee.

Claudine.

Vi Stakler er' ei frie
For det Bedragerie

Pedro.

Men den, der sandt' en god,
Var Lykken ei imod.

Claudine.

Alf alt' for' tit
Et Lykketref.

Pedro.

En redelig
Foruden Svig.

(I Slutningen af Duetten hører man alle
rede Camille og Sibylle synge langt borte,
syngende nærme de sig.)

Femte Optrin.

Sibylle, Camille, de forrige.

Den Mand elskværdig være maae,
Som til hans Kone mig skal faae.
Den smukkeste man nævne kan,
Jeg ønsker allerhelst til Mand.

Camille.

Vist ønsker jeg mig helst til Mand
Den smukkeste jeg finde kan;
Men redelig han være maae,
Hvis han til Kone mig skal faae.

Sibylle.

God Aften! træffer vi hinanden her? Al-
lons, Chorus!

Alle

Alle fire.

Vor Ven maae være redelig,
Oprigtig, troe, foruden Svig;
Thi hvad er Venſkabs heele Værd,
Naar Svig man ſkiult i Hiertet bær?

Sibylle.

Den Veiler, ſom eengang ved Balg
Til Kone mig udvælge ſkal,
Maae give Hiertet gandske heelt;
Thi Tienerinde, var det deelt.

Chorus.

Vor Ven maae være redelig,
Oprigtig, troe, foruden Svig;
Thi hvad er Venſkabs heele Værd,
Naar Svig man ſkiult i Hiertet bær?

Claudine.

Har De ikke ſeet min Fader? Ak jeg maae
til ham; ſiden vores Hvitid har jeg ikke talt med
ham alleene. Jer takker jeg ogsaa kiære Børn!
at I har villet hielpo til at forſkionne en Dag,
paa hvilken denne Skabning kom til Verden, at
— I kiender mig jo? lev vel Pedro!

Pedro.

Maae jeg følge Dem?

Claudine.

Bliv! jeg beder, bliv De!

Pedro.

Vi gaae sammen. Sebastian venter paa mig; Hestene ere sadlede.

Sibylle.

Gaae de kun. Han har længe spurt efter dem.

Siette Dyrtrin.

Sibylle, Camille.

Sibylle.

Jeg er næsten færdig at sprække af Arrighed. "Bliv, jeg beder, bliv De!" Jeg troer, hun gjorde det for at spotte. Hun er overmodig, fordi det Menneſke løber, som en Hundevalp efter hende. Jeg er næsten færdig, at komme

me

me ud af min Forsatning. Og han, gjør han ikke Flæbe-Ansigt, som en Skoelæ-Dreng? det Ubekat!

Camille.

Hun mener, fordi hun har et rundt Ansigt, en lille Stump-Næse, og strax kan græde over en Gaase-Urt eller Græsstraae; saa har det noget at betyde med hende.

Sibylle.

Og fordi man i Dag har brugt os til at spænde for Triumph-Vognen. Hu — Jeg var saa opbragt —

Camille.

Engen af os er nogen Kramsfugl, dog gad jeg ikke eiet Pedro. Det er en ikkedsommelig Drømmer af et Menneſke. Dog er han ikke ilde ſkabt.

Sibylle.

Og var tillige artig førend det Spøgelse forvirrede ham. Thi egentlig for min Skyld har han ſøgt Bekiendtkab her i Huuſet og overhængt Don Sebastian, at bringe ham ind her.

Den

Den Tid jeg lærte at kiende ham over hos Gouverneuren af Salanka, da var han galant, artig. Jeg husker endnu, hvorledes Sebastian fik xerede mig. Nu er han uudstaaelig.

Camille.

Uudstaaelig! Ja men jeg har giort en Fangst, naar du ikke vil forraade mig.

Sibylle.

Jeg troer du veed, at du kan forlade dig paa mig og tilviffe veed jeg ogsaa, at du hjælper mig at faae Hævn over Pedro og hans smme Dulcinea.

Camille.

Hør kun, her i Nærheden opholder sig en Cavalier. Seer du, jeg siger intet; men det er en Person blant sit Kion, som kan lade sig see. Rig maae han være og fornem, det kan man see paa ham.

Sibylle.

Hvad heder han? hvor er han?

Camille.

Camille.

Han holder sin Stand og sit Navn dulgt.
De kalder ham Crugantino. Han maae hede
de som han vil, saa har han ikke hans Lige.

Sibylle.

Ham har du vist opkapret paa Markedet i
Torgaars.

Camille.

St.

Sibylle.

Endnu et Ord Camille! Du veed naar Don
Pedro maae bort om Aftenen, hvor de da med
langt Mandedræt og Diekast ønsker hinanden god
Nat, som om de skulde skilles for evig, hvor
stille det gaaer til ved Bordet, hvor snart de
faaer affspist og hvorledes vor lille Claudine,
saasnart hendes Fader begynder at nikke i Lene-
Stolen, er borte, smutter ned i Haven og syn-
ger Maanen et Stykke for. Camille! jeg tør
svære paa det er ikke Maanen meent! Naar der
ikke stikker noget derunder.

Ca=

Camille.

Mener du det?

Sibylle.

Du Tosse; du kiender Terrassen med Jernsitteret for. Det maatte være en slet Elsker, der ikke som en Piiil hoppede derover for at afstørre hans Dulcineas Taare, som Maanen har afløffet hende.

Camille.

Ganske rigtig! og hun kan aldrig lide nogen følger med hende.

Sibylle.

Og jeg stiller mig an, som jeg var søvrig, for at gjøre hende sikker. Men nu maae det her ud, Pedro reiser allerede nu bort, der under maae stikke noget. Aftensmaaltidet skal saa siddig anrettes. Ganske sikkert!

Camille.

Om vi suurede paa dem?

Sid

Sibylle.

Det duer ikke. Nei vi vil fortælle den Gamle det, han vil blive rasende; saadan som han holder over hans Datter og Eren.

Camille.

Griber vi kun vore Sager klogt an, at det ikke seer ud til —

Sibylle.

Er det den første Gang, at vi har hidset Folk paa hverandre. Kom, sørend de gaar til Bords, kom!

Syvende Optrin.

Erugantino, Tre Bagabunder.

(En Stue i et flet Landsbye Vertshuus, hvori tre Bagabunder staae om et Bord, og staae i Brettet, Erugantino med Kaarde paa Siden og en Cither med et blaat Baand i Haanden, stemmer og synger i det han gaar op og ned.)

Hvert

Hvert Sted en Pige eye,
 Med Mand herom at feye,
 Faa Venge men Credit
 Har hiulpet mange vit.
 En Aftenstund ved kielne Sange
 Den beste Siel man strax kan fange,
 Og om paa Luur Hr. Svoger staaer,
 Fra Læd'ret man strax Raarden faaer,
 Frisk sey kun om
 Kom tør du, kom?
 Kling Kling, Klang Klang
 Dik, Dik, Dak, Dak!
 Krik, Kraf!

Forste Bagabund.

Kom dog Crugantino; holt op!

Crugantino.

Jeg har ingen Lyst dertil i Dag.

Anden Bagabund.

Man kan i Dag igien ikke bruge Ham til
 noget.

Crug

Crugantino.

Serviteur! Naar jeg vilde lade mig bruge, gik jeg i honet Selskab og gad mig ikke af med Paf, som I er.

Første Bagabund.

Lad ham være! han er ikke i godt Humeur.

Tredie Bagabund.

Jeg vedder, han venter paa den bestemte Time til Rendezous; hvor tager du Louren i Dag hen? over til Almeria?

Crugantino.

Som du troer.

Anden Bagabund.

Nei Romanen er vist endnu ei til Ende, den varer nu paa tredie Uge.

Første Bagabund.

Hvad vedder vi jeg gietter det: Til Camille, som paa sidste Marked strax har med hendes sorte Dine skudt ham i Leveren.

Crugantino.

Jeg tænkte du gif med og saae tll; var du kun vis paa din Sag.

Første Bagabund.

Megen Tak. Naar hun kun ikke havde saadan en lang Næse. Ellers er hun ikke at foragte, uden — jeg frygter —

Crugantino.

Jeg troer du begynder at blive delicat.

Anden Bagabund.

Jeg gider ikke spille mere.

Tredie Bagabund.

Jeg ikke heller.

Anden Bagabund.

Naar man kun er et par Stykker, er det ikke Vinen værd. Man vinder hinanden Pengene fra, det er fatalt.

Crugantino.

Besonderlig hvor der ingen er.

Anden Bagabund.

Blev du hos os, fik du noget at lee af.

Erugantino.

Hvad har I da for?

Anden Bagabund.

Præsten har i Dag faaet en Hiorte-Kalsø til Foræring. Den hænger i Kammeret ved Klokkenet. Den pudser vi bort.

Tredie Bagabund.

Og fæster Hornene paa Perukblokken. Hans Perukblok med hans Søndags Peruk staaer i Hiørnet; forlad Jer kun paa mig! — Jeg havde nær nyelig kastet den over Ende, da Koffkepigen konsulerede mig i Kammeret.

Anden Bagabund.

Du stiger altsaa ind, rækker mig ud, vi tager Hornene af, giver dig dem.

Tredie Bagabund.

Lad saa mig sørge for det øvrige! Det maae klæde godt paa Perukken og en lille Seddel derpaa — den nye Moses —

Alle.

Bravo, Bravo!

Første Bagabund.

Har ingen seet Basso?

Crugantino.

Vil J bie et Dieblif? Han er frax ved Haanden.

Anden Bagabund.

Det troer jeg ikke; han er vred paa mig, jeg har i Gaar truffet ham en Smule igiennem.

Crugantino.

Vred paa dig? Bild dig ikke det ind! Basso er ei den Karl, der giemmer paa slygt. Han havde faret dig lige i Ansigtet, hugget dig en Skramme over Næsen, og dermed havde det været forbie.

(Man hører en Rattergal uden for.)

Første Bagabund.

Der er han! Hører J ham? der er han.

Et

Attende Dyrin.

De Forrige. Basfo.

Basfo.

God Aften.

Erugantino.

Du kommer juft tilpas. Sylvio troede du
var vred paa ham.

Basfo.

Hvad det Menneske har for Indfald! Et
Ord, Erugantino.

Første Bagabund.

Generøs Jer ikke. Vi gjør strax Plads for
Jer.

Basfo.

Lærer du endnu Levemaade gamle Duf!
Hvad, gielder du feler i alle dine Ledemode, at
Fanden henter dig med det allersørste og derfor
Hler da fikken.

Bagabunderne.

Inkke paa Expeditionen! Vi vil komme Bou-
tellien derpaa.

Afberlende fornøier
 Os Wiin, Piger og Løier;
 Naar Pungen er tom,
 Farer vi smukt om,
 Samler lit og tit,
 Til Kroen haster,
 I Brettet kaster
 Om mit og dit.

(de gaaer ud.)

Niende Optrin.

Erugantino. Basco.

Erugantino.

Disse Løier kommer jeg dog til Slutning 'at
 betale — O Basco! Livet bliver uudstaaelig inel-
 lem disse Krabater, Kiedsommelighed og evig eet
 og det samme. Naar kun vore Streger ei vare

— Hvad

— Hvad Nytt bringer, du Basso? Hvad bringer du fra Villa Bella?

Basso.

Meget, en heel Pose fuld.

Crugantino.

Har jeg Haab om, at nærme mig Claudine?
En Engel, ja mere end en Engel?

Basso.

Den elskværdige lille Camille har vinket til mig, har vidstet: min Hilsen til Crugantino!

Crugantino.

Hofker i Bold med hende. Snak om Claudine.

Basso.

Vi, Herre! eller vor Genius, eller alle, til Hobe ere Væser.

Crugantino.

Hvi saa?

Basso.

Jeg som ellers pleier at sværme den hele Dag omkring, som en Røvsugl, maae i Dag den hele Eftermiddag, legge mig til Roelighed paa Bisrnehuden.

Erugantino.

Nu.

Basso.

Og endnu oven i Kibbet. Jeg var færdig at see mig Dinene af Hovedet ud; henne paa Villa Bella — Jeg har paa Gonzalos Gaard staaet Claudine saa nær, som herfra til Bordet, og den, som havde vist det før —

Erugantino.

Schwerenoth! Hvorledes gif det til?

Basso.

I Dag er Claudines Fødselsdag. Hendes Fader, der elsker hende som en Mar, har foranfaaltet en Fest. De har holdt et Huus, baaren hende i Triumpf. —

Erug

Erugantino.

Det har du seet?

Vasfo.

Jeg kom for silde. Men nebe i Gaarden
under de store Linde-Træer var dækket Borde for
den hele Bye; Gamle og Unge vare pyntede! Og
Heysa endnu oven i Riøbet; Lønder med Bl og
store Kruse at skienke i, en Sværm og en Træng-
sel! da kom jeg just imellem dem.

Erugantino.

Og det hendede ikke mig?

Vasfo.

Neppe havde jeg seet mig om, saa vare Her-
skaberne borte.

Erugantino.

Har du seet hende?

Vasfo.

Naar jeg kunde sige Dig, hvor skøn hun
var. I en vis Forlegenhed.

Crugantino.

Hvad er det nu altsammen?

Basko.

Taalmodighed, Taalmodighed! En Ting har jeg opfauset. Hun pleier alle Aftener, besynderlig ved smuk Maaneskien at spadserere allene i Haven. Du kiender Kastanie-Træerne, som staaer der for paa Veien til Salanka?

Crugantino.

Du vil lære mig det! Terrassen gaaer der ud og Jern-Døren. O! Jeg vil derhen, strax derhen og være der endnu inden Maanen staaer op. Kom Basko!

Basko.

Hør kun endnu! Tag dig t agt. Cerpillo den Støver, som er min svorne Ven har foretroet mig; at man søger efter Dig.

Crugantino.

Na! Fias!

Ba-

Basko.

Naar det kun ikke gaaer ud over noget, som du allerede holder for afgjort.

Crugantino.

Det var dumt.

Basko.

Mere Landsmænd har længe havt godt Die til os.

Crugantino.

Jeg er ikke bange. Og til Villa Bella maae jeg. Kom vi vil indrette vor Operations-Plan saaledes: Jeg forstikker mig i Alleen; hører jeg hende, er jeg strax ved Haven; over Gitteret i Haven. Og du klatrer op i et Kastanie-Træ, naar nogen kommer, saa sløit du din Nattergal.

Basko.

Godt! Godt! Skönt, Tiden er temmelig længe forbi.

Crugantino.

Forglem ikke Masken. Og som jeg siger dig; Slaae og sløit og bekymre dig ikke om noget til

til jeg raaber paa dig. Jeg skal nok komme ud af det. So fordærver altid saadan en Handel. Kom! Jeg holder dig vel dog ikke fra noget i Nat, Basso?

Basso.

Det tager jeg igien mod Morgenstunden.

Erugantino.

Du har dog ogsaa noget i Kikkerten?

Basso.

U!

En Brunette, en Blondine,
Om mit Hierte fører Krig.
En med stedse fortryllende Mine,
En hvis Caprice ei rimer sig.
Er hun alt for slem,
Stikker Volker dem;
Af alle Kræfter,
Gier jeg efter,
Og hos mig selv siger:
Sand mine Ord siger,
At Touren kom ogsaa til mig.

U

Anden Handling.

(Maanskin.)

(Have Terrassen af Villa bella med en Haves
Dør, hvortil gaaer en dobbelt Trappe.
En Rad høie Kastanie-Træer for Ter-
rassen.)

Første Optrin.

Claudine. (oven til.) Erugantino.
(under Træerne.)

Claudine.

Her i denne Midnats Scene,
Udi yndigt Maanskin eene,
Elskovsfuldt mit Hierte slaaer,
Tungen her dets Qval forstaaer.

Erugantino.

Du i denne Midnats Scene,
Vandrer Engel, ei allene;

Her

Her blant Skygger jeg og gaaer,
Elskovsfuldt mit Hierte slaaer.

Claudine.

(nærmende sig Døren.)

Jeg forgaaer, o! hvilken Stemme.

Erugantino.

(tager Mafften for Ansigtet og stiger ganske sagte op af Trapperne.)

Hvem der er, jeg maae fornemme.

Claudine.

(ved Haves Porten.)

Hvem, hvem, hvem er der?

Erugantino.

(stigende op paa Terrassen.)

Jeg, jeg, jeg er her.

Claudine.

Hvem?

Erug:

Erugantino.

Jeg.

Claudine.

Siig, hvad hedder du?

Erugantino.

Elste! Det veed du.

Claudine.

Lad mig dit Ansigt see;

Erugantino.

Det veed du, Skionneste!

Claudine.

Hvad skal slikt sige?

Erugantino.

Luf op min Pige!

Begge.

Claud.) Himmel, Himmel, hvilken

) Qval,

Erug.) Kun et Kys jeg onske skal.

Erug.

Crugantino.

Sitterværket! det vil intet betyde. Hun har allerede længe hørt paa mig. O! om jeg snapper hende op! (Han begynder at stige op, da han næsten er oppe, slaaer Rattergalen.) Saa Fanden i Bold med den Rattergal! (Han springer ned igien.) Jeg hører tilforladelig nogen!

(Han gaaer ned af Terrassen og bag om Trærne. Rattergalen slaaer undertiden.)

Andet Dyrtrin.

Pedro, derefter Crugantino.

Pedro.

Hvor megen Modstand jeg gjør, saa trækker mit Hierte mig stedse derhen. Herom vandrer hun saa ofte i en stille Tøselse af sig selv. Himme! alle Ting søøver om Dig fuld af Kier:

Kierligheds Tølelse. Nattergalen synger endnu,
som her var et evigt Foraar. O! rundt om-
kring i alle Buske har Sommeren giort dem
stiltiende. Kiere Nattergal! mit Hiertes Venin-
de!

Nattergaler end saa silde,
I maaskee Jer Klage spille,
Om som den udi mit Bryst.
Jeg er og i Elskovs Dage
Sukker, klager; dog! min Klage
Er mit Hiertes varme Lyst.

Crugantino.

(som imidlertid har vilst Utaalmodighed,
for sig selv.)

Jeg maae skaffe ham bort; ellers er der in-
gen Ende derpaa.

Pedro.

Hør — Hvem der?

Crugantino.

(trædende langsom frem.)

D

Pe

Pedro.

(med en stærkere Stemme.)

Hvem der?

Crugantino.

(i det han trækker.)

En Kaarde Spids!

Pedro.

(trækker)

Ikke andet?

De fægte, Pedro bliver saaret i den høire Arm, som han lader synke og griber Kaarden med den venstre Haand.)

Crugantino.

Hold op! De er saaret.

Pedro.

(holdende Kaarden for sig.)

Vil I have mit Liv? vil I have min Pung? tal! Pungen kan I faae. Mit Liv skal I endnu dyrt komme til at betale.

Crug

Crugantino.

Jugen af Deelene; (til Siden) Hans
Stemme rører mig, (høit) Jeg er hverken Rø-
ber eller Morder.

Pedro.

Hvorfor anfalder I mig?

Crugantino!

Hold op, I forbløder Jer, lad os drage
Omsorg for dem. (han tager hans Lomme-
tørklæde) Rattergal! Rattergal!

Pedro.

Hvad er det?

Crugantino.

Frygt ikke!

Tredie Optrin.

De Forrige. Basco.

Basco.

Hvad er paa Ferde.

Crugantino.

Hav Omsorg for denne Saarede.

Pedro.

Det bliver sort for mine Dine.

Basko.

(i det han hjælper ham tilrette)

Det bløder fordievelt for et Rids i Armen.

Crugantino.

(gaaer op og ned)

Esel! tusinde Gange, Esel!

(Slaer sig for Panden)

Basko.

Er det ikke Pedro?

Pedro.

Bring mig et Sted hen, at jeg kan hvile mig og blive forbunden.

Crugantino.

Pedro! Claudines Pedro! Bring ham hen til Sarossa i vores Vertshuus, Basko! leg ham paa min Seng Basko.

Ba=

Basko.

Nu! nu! Godt Mod. Herre! Kom!

(de gaae.)

Fjerde Optrin.

Erugantino allene.

Nu hvad nytter alt dette til? Fanden i Vold med de Streger! Staffels Pedro! Men Iør engang Saarde! Du skal blive mig i din Skeede! Jeg vil lade dig blive hjemme, jeg vil kaste dig i Vandet! Han maatte just ogsaa raabe; Hvem der! og det Hvem der, med en saa bydende Tone? Jeg kan ikke lide denne bydende Tone. — Og just gif den skønneste, den herligste Leilighed mig af Hænderne! Hadde jeg kun været over Bitterværket, og havde ladet den Amoroso duettere med Rattergalen. Resoluitionen skal og netop forlade en, naar man mest behøver den. Maaskee — (han gaaer hen til Trappen) Et dumt Maaskee, hun er for lang Tid siden hjemme og i sin Seng.

Femte Optrin.

Gonzalo. Crugantino.

Gonzalo.

Hvor mon hun kan være? bliv een hos mig; Og søg I Haven igiennem; Paa paa! til Slutningen er det dog intet andet, end Løgn og Bedragerie af Vreskiændere.

Crugantino.

(hørende efter)

Igien noget Ny.

Gonzalo.

Har vi kun den Fugl fat! hie, Pedro, hie! (han lukker Gitterverket op og kommer ud paa Trappen) Hvem er dermede? Hvem! holla! Hvem!

Crugantino.

(tagende Masken for.)

Af den eene Ulykke i en anden.

Gotta

Gonzalo.

Hvem der?

Erugantino.

En god Ven!

Gonzalo.

Fanden have den gode Ven, som om Nat-
ten kryber rundt om eens Huus, giver Folk
Leilighed til Dmtale og saaledes belønner af
Kierlighed og Venskab.

Erugantino.

(Haanden paa Kaarden og strax roelig
igien.)

Jeg beder dig bliv roelig! Hvad mon det
skal betyde? det er hendes Fader.

Gonzalo.

Nei, min Herre, det er slet siger jeg Dem;
meget slet!

Erugantino.

Det er for meget! (kastende Masken bort)
Er De Herre af Villa bella eller ikke? Deres
Opførsel er uansændig.

Gonzalo.

Er De ikke Pedro?

Crugantino.¹

Det er Dem det samme, hvem jeg er, De har fornærmet mig; og jeg forlanger Satisfaction.

Gonzalo. (trækker)

Gierne! saa fortredeelig end den Streg er mig.

Crugantino.

(trækker halv, men stikker Kaarden strax i Skeden)

Nok min Herre, nok! Jeg kan være fornøiet, at en Mand af Deres Alder, deres bekiendte Tapperhed, Stand og Værdighed har vendt Deres Kaarde imod mig. Derved kunde større Fornærmelser blive gotgiorte.

Gonzalo.

De bestiemmer mig.

Crug

Erugantino.

Com det synes, har De taget mig for den urette?

Gonzalo.

Og gjort Dem Uret; og maaskee ved Jalousie ogsaa gjort den anden Uret.

Erugantino.

De kaldte ham Pedro. Er det den behagelige unge Fremmede?

Gonzalo.

Som er kommen fra Castilien.

Erugantino.

Rigtig. De troede, han var her omkring?

Gonzalo.

Jeg troede — nok, min Herre! De har ingen seet?

Erugantino.

Ingen. Jeg gik her op og ned, Jeg er en Elsker af Censomhed og var fordybet i mine stille

Betragtninger, da De behagede at [af]bryde dem.

Gonzalo.

Ikke et Ord mere derom. Jeg har et Lyk-
ketref og min Hidsighed at takke for, at jeg er
kommen i Bekjendtskab med saa smuk en Mand.
Hvor holder De Dem op, om man maae spør-
ge?

Crugantino.

Ikke langt herfra; i Carossa.

Gonzalo.

Det er endnu ikke for sildig, at træde ind
med og tømme et Glas; paa nærmere Bekjendts-
skab.

Crugantino.

Om det og var Midnat og De tillader.
Saadan en Drik er en Pillegrims Reise værd.

Gonzalo.

De er alt for høflig! End' ydermere staaer
en Hest til Tjeneste, for at befordre Dem hjem.

Crug

Erugantino,

De overbælber mig med Artighed.

Gonzalo.

Træd De kun ind.

Erugantino,

Jeg følger efter.

(De gaaer op af Trappen og Gonzalo lukker Sitterverket til.)

Siette Dyrin.

Sibylle og Camille.

(Et Kammer paa Slottet.)

Sibylle.

Hvad mon der nu har været paa Farde?

Camille,

Jeg begriber det ikke.

Si

Sibylle.

Claudine var nyelig kommen tilbage, da den Gamle listede sig ud af Sidedøren med en Betient.

Camille.

Ku vil det gaae ud over os.

Sibylle.

Vi har jo ikke sagt noget.

Claudine.

(træder ind.)

Hvor er min Fader?

Sibylle.

God Aften Cousine, i Dag kom De strax tilbage igien; det er alt for skion en Nat vertis.

Claudine.

Jeg er ikke ret; jeg er søvrig. Hvor er min Fader? jeg vilde dog sige ham god Nat.

Camille.

Jeg hører ham uden for.

En

Syvende Dytrin.

De Forrige. Gonzalo.

Gonzalo.

Endnu en Giest, mine Dorn, saa sildig.

Erugantino.

Jeg vil ønske, at denne min uventede Gæst
maa ikke være Dem til Uleilighed.

Camille.

(hemmelig til Sibylle.)

Det er Erugantino, min Skat; det er ham
selv!

Sibylle.

En smuk Karl!

Gonzalo.

Det er min Datter.

Erugantino.

(bukker sig meget ærbødigt.)

Gon-

Gonzalo.

Det er min Cousine. Kiere Cousine, et Glas Wiin og et Stykke Brød. Jeg maae have et Stykke Brød ellers saa smager Wiinen mig ikke.

Sttende Dyrtrin.

Gonzalo. Claudine. Crugantino.

(Sibylle og Camille gaae ud, den sidste giver nogle stiaalne Diekast til Crugantino, hvilke han besvarer.)

Gonzalo.

Lille Claudine, du var kun fort i Haven?

Claudine.

Luften er kold og jeg er ikke ret vel. Er jeg udbede mig Tilladelse?

Gonzalo.

Endnu en Smule; bliv endnu lit i Aften. Jeg sagde nyelig, at Folk ere Løgnhalse og Vreskiændere.

Clau:

Claudine.

Hvad meener De min Fader?

Gonzalo.

Intet mit Barn. Uden — at du er og
bliver mit eeneste fiere Barn.

(Erugantino har hidindtil staaet som u-
benægelig og snart seet skidt paa Clau-
dine, snart slaaet Dinene ned, saa
snart hun saae til ham. Claudines
Forvirrelse tager til.)

Gonzalo.

De har en Guittar?

Erugantino.

Min Lidsfordriv i min Eensomhed.

Claudine (for sig.)

Hans Stemme, hans Guittar! Skulde
det have været ham? Pedro var det ikke, det
sagde mit Hierte mig; det var ikke ham!

Gonzalo.

Det er Claudines yndlings Tone. ?

Erug

Erugantino.

Lor jeg haabe —

(han griber derpaa.)

Claudine.

En skion Tone.

Erugantino (hemmelig.)

Skulde hun miskiende denne og dette Hjer-
te.

Claudine.

Min Herre!

Viende Dptrin.

De Forrige. Sibylle og Camille.

(Betientere med Vin og Glas, Gonzalo er strax beskieftiget ved Bordet.)

Erugantino (hemmelig)

Skulde hun miskiende, at just den lykkeli-
ge Dødelige staaer hende o Himmels! saa nær,
der for saa Diebliske siden —

Clau-

Claudine.

Jeg beder Dem.

Erugantino.

Intet i Verden uden deres Kierlighed eller
Døden.

Gonzalo.

Et Glas! hvorom taler de?

Erugantino.

Om Sange. Frøkenen har overordentlige
Kundskaber i Poesien.

Gonzalo.

Nu giv os engang et Stykke paa Svittar-
ren! En Mand, som har en Svittar og Stemme
dertil, slaaer sig overalt igiennem!

Erugantino.

Naar jeg kun kan.

Gonzalo.

Uden Omstændigheder.

Erugantino.

(meest henvendt til Claudine.)

Kiereste Pige

Kan du mig sige?

Hvorfor de sømteste Siele

Eensomme, stumme stedsse sig quæle?

Selv sig bedrage: og hvor de ei er,

Spaae sig Fornøielser.

Kan du mig kiereste Pige

Aarsagen hertil vel sige?

Gonzalo.

(spøgefuld til Claudine.)

Kan du mig kiereste Pige, Aarsagen hertil vel sige? — Det er noget paa din Tilstand Claudine: ja Sang det var nu stedsse hendes Sag. Og hun føler derved, som jeg; jo friere, sandere og mere velmeent, saadant et Stykke gaar fra Hiertet, destomeer holder jeg af det. Set dem ned min Herre! — Set dem — Endnu Et! — jeg siger altid: i min Tid gif det anderledes til; da gif det Bonden vel, og da havde han saadan en Sang, som gif fra Leveren og fornøiede eens Hierte; og Herren var ikke stolt, han

Han sang med, naar det behagede ham. Det naturligste, det bedste!

Crugantino.

Fortreffelig!

Gonzalo.

Og hvor er Naturen, uden hos min Bonde? Han æder, drikker, arbejder, sover og elsker saa simpelt hen og bekymrer sig Pokker om de Snurrepiberier Hoffet og Byen har maskeret sig med.

Crugantino.

Bliv ved! Jeg bliver ikke fied af at høre en Mand af deres Stand tale saaledes.

Gonzalo.

Og Sangene? Der var nu de gamle Sange, Kierligheds-Viiser, Mord og Spøgelse-Historier, enhver paa sin Maade, og det immer saa troehier- tet, besynderlig Spøgelse-Historierne. Jeg er- indrer mig endnu een, men i vore Dage leer man en ud for saadant.

Erugantino.

Ikke saa meget, som de tænker. Den aller-
nyeste Maade er nu at giøre og spyge slige Biiser.

Gonzalo.

Ummelig!

Erugantino.

Alle Vallader, Romanser og Kiempe-Biiser
blive nu ivrig trukne for Lyset igienn. Vore
skionne Vanden kappes ret derom.

Gonzalo.

Det er dog eengang et klogt Indfald af dem;
noget utroeligt at de igien vende tilbage til Na-
turen; thi de pleie ellers at frisere det der engang
er kæmt; saa at kruse det Friserte, derpaa for-
virre det Krsfede og indbilde sig, til Slutning at
have gjort Vidunder.

Erugantino.

Strax.

(han stemmer.)

Gon.

Gonzalo.

Set Jer Børn.

(De sætte sig rundt om et Bord, Crugantino nær til Bordet. Claudine et Stykke fra samme. Gonzalo lige over for. Camille skyder sig ind imellem Claudine og Crugantino; Sibylle holder sig i bag ved Gonzalo.)

Crugantino.

Sluk et Lys ud! og set det andet et Stykke bort!

Gonzalo.

Ret! Ret! det bliver desto fortroeligere og høitideligere.

Der var engang en Fyr saa fræk,
Han kom fra Frankerige,
Paa Fransk han havde nok saa fiæk
Omarmet tit en Pige;
Med hende skierset, hende kyst
Og trykt som Brudgom til sit Bryst;
Derpaa forlod han hende.

Da Pigen stakkel det erfoer,
 Hun husked' paa sin Brøde
 Hun bad, hun loe, hun græd, hun
 svoer:

Et endelig hun døde.
 Den samme Time dette seer,
 Man ham uroelig, angest seer;
 Strax maae han ud at ride.

Gonzalo.

Hvem kommer? For Fanden! Hvem kom-
 mer? For at forstyrre en i denne høitidelige
 skionne Tølelse! heller et Drestigen. Sebastian?

Niende Optrin.

De Forrige. Sebastian. En Betient
 (med Lys.)

Sebastian.

God Aften!

Gonzalo!

Hvorfra?

Seba:

Sebastian.

Kun en god Aften. Jeg søger Don Pedro
overalt og kan ikke finde ham.

Erugantino. (sagte.)

Det troer jeg vel.

Claudine.

Er det længe siden han forlod Dem?

Sebastian.

Silbiffe. Det har overhovedet gaaet os
Kammelig i Nat.

Gonzalo.

Intet afgjort? Drik engang vaa den Ver-
grelse. Vi har og her en nye Giest endnu saa
silde.

Sebastian.

(betragter ham i det han tager Glasset
og siger sagte.)

Det er just en Karl, som han jeg søger
efter, vel voksen, fyrrige Dine og Svittaren. —

Gonzalo.

Slaae dig nu til Roelighed. Bliu her!!

Sebastian.

Nei jeg maae finde Pedro, om jeg endog
skulde søge efter ham til den lyse Dag. Hvor
fra kommer Herren?

Erugantino.

Fra Sarossa.

Sebastian. (venlig.)

Deres Navn?

Erugantino.

Man kalder mig Erugantino. (sagte.)
Gamle Esel!

Sebastian.

(talende siggyldig i Glasset.)

Saa? (sagte: i det han vender sig
om fornøiet.) Har jeg dig nu Fugl;
har jeg dig? Nu vær du Pedro, hvor du vil,
dig maae jeg først bringe i Sikkerhed. (høit.)
Adieu.

Gon-

Gonzalo.

Endnu eet!

Sebastian.

Tak, deres Tiener mine Herrer og Damer.

Gonzalo.

Følg ham ud Sibylle.

Sebastian.

Hvad skal det til?

Erugantino.

Det var formodentlig en gammel Ven af
Huset?

Gonzalo.

Som besøger os igien efter lang Fraværelse; en smule ligefrem, men en brav Mand. Nu videre med vor Sang, videre. Jeg synes jeg seer ham, hvor den onde Aand skrækker hans Hierte, den Reeneder, hvorledes han faer ud til Hest i Verden og raser og huserer.

Crugantino.

Vel, vel.

Den samme Time dette seer
 Man ham uroelig, angst seer;
 Strax maae han ud at ride.

Uf Sporene han Hesten gav
 Og reed til alle Sider,
 Nu i Galop, nu udi Trav,
 Men Uroe med ham rider.
 Han reed i Dage, Nætter tre,
 Det lyned', stormed', tornede,
 Vandflodene gaae over.

Blant Eynild han nu reed med Hast,
 Fort hen mod nogle Muure;
 Her holdt han lit, bandt Hesten fast
 Og sad sig til at luure;
 Hvordan han stod, hvordan han sad,
 Han syntes Jorden skiltes ad,
 Han faldt vel hundred' Favne.

Da han nu kom sig lit igien,
Saae han tre Lys at glimte,
Paa Been han kom og kravled' hen,
Til hvad han kunde skimte;
Paa langs og tverts de før ham om,
En Trappe op, en ned han kom,
Igiennem øde Huler.

(En Betient kommer ved Døren; Sibylle
seer sig om, han vinker ad hende,
hun gaaer paa Tærne hen til ham.
Gonzalo mærker det, bliver utaalmo-
dig og stamper, Erugantino bliver
ved.)

Paa engang i en Sal han er,
Der sad vel hundred' Gieste
Som grinte fælt, velkommen her!
Dg indbød ham til Festen.

(Sibylle kommer sagte bag om Claudines
Stol og hvidsker hende noget i Øret.
Gonzalo bliver arrig, Erugantino
syrger.)

Han seer sig om og midt iblandt
Sin forhen fiere Pige fandt.
Hun vendte sig —

Clau:

Claudine.

(med et Skrig.)

Pedro?

(Hun falder afmægtig tilbage, alle
springe op.)

Gonzalo.

Pedro! Hielp hende, mit Barn; min En-
gel! Pedro! Hvem siger det?

Sibylle.

Sebastians Tiener kom aandelsløs herind og
søgte hans Herre her.

Gonzalo.

Hvor er Sebastian? Hun rører sig!

Sibylle.

Beed jeg det?

Gonzalo.

Viin! Sibylle! Viin! Camille, Viin!
Min Datter, min Datter!

Cru-

Crugantino.

(rørt og sagte.)

Og du, Elendige! Det er dit Foretagende, dine Daarligheder. Denne Engel!

Gonzalo.

Viin!

Sibylle.

(uden Viin, opbragt.)

Herre!

Gonzalo.

Viin!

Sibylle.

Herre!

Gonzalo!

Er du gal?

Ellebeste Dytrin.

De Forrige. Sebastian. Vagt.

Sebastian.

Her! grib ham!

Cru-

Erugantino.

Mig?

Sebastian.

Dig! giv dig!

Gonzalo.

Hvad er det?

Erugantino.

(Kaster hans Stoel om og planter sig imellem Bordet og Claudine, griber i Lommen og trækker et Par Terzeroler frem.)

Bliv mig fra Livet! Jeg ønskede ikke at gjøre nogen af Jer ondt.

(Sebastian gaaer løs paa ham.)

Erugantino.

For de skal see de ere ladte! (Han skyder een løs, Sebastian viger, Erugantino trækker Kaarden og Terzerolen i den anden Haand.) Den! for den der følger efter mig!

(han springer over Stoelen hen og saba-dronerer sig ud igiennem dem alle.)

Seba-

Sebastian.

(raaber ud efter ham.)

Holt! Holt! Efter ham hurtig! Efter ham!

(han gaaer først.)

Solvte Dyrin.

Claudine.

Gonzalo.

Claudine.

(som er faret op af Skudet, seer sig vildt omkring.)

Død! Død! Har du hørt det? De har skudt ham. (springer op.) Skudt ham min Fader! (grædende.) Og de har taalt det! Hvor har de ham? Hvor er de henne? Hvor er jeg? Pedro?

(hun falder tilbage hen i Stolen.)

Gonzalo.

Mit Barn! mit Barn! (til Camille og Sibylle.) Staaer I der og gloer! Her
Si-

Sibylle, her er min Nøgle, hent min Balsom
deroppe. Camille gaae gesvindt ned i Kieles-
ren, af den kraftigste Viin! Claudine! Mit
Barn!

(Claudine hæver sig afmægtig og uden
at tale rækker hendes Fader Haan-
den; synker tilbage igien. Gonzalo
gaaer forvirret snart til, snart fra
hende.)

Trettende Optrin.

De Forrige. Sebastian.

Sebastian.

Han har slaaet sig igiennem, rasende som
Diævelen! Du skal ikke gjøre os træt. Gon-
zalo, jeg beder dig.

Gonzalo.

O! min Datter!

Sebastian.

Det er Skræk. Hun kommer sig' igien.
Vil du overlade mig dine Folk, dine Heste?
Jeg vil sette efter ham.

Gon-

Gonzalo.

Gjør hvad du vil.

Claudine.

Sebastian.

Sebastian.

Farvel, til vi sees igien.

Claudine.

Pedro! Han er død?

Sebastian.

Hun er forvirret, pley hende vel! jeg maae
fort.

Gonzalo.

(fører hende hen til en Stoel.)

Beroelige dig, min Engel..

Claudine.

Han gaaer og siger mig intet; er han død,
lever han? Af mine Knæ, mine stakkels Knæ!
Mit Hierte vil briste.

F

Gjør

Fiortende Optrin.

Claudine. Gonzalo. Sibylle, og
strax efter Camille.

Sibylle.

Her er Balsom.

Claudine.

Farlig saaret, sagde du? I Carossa?

Gonzalo.

Hvem?

Sibylle.

Pedro!

Gonzalo.

Hvorledes?

Sibylle.

Ach, at man ikke gaaer reent fra Forstan-
den over al den Støi, den Allarm. Himmel
og Jord! Der kommer Bastians Tiener næsten
aandeløs, spør efter hans Herre, og da han ei
treffer ham, beretter: Pedro er farlig saaret i

Sæ

Carossa i Bertshuusset og derpaa fort! Paa Die-
blikket Sebastian med Vagt, for at gribe vor
Giest, som skyder og slaer sig igiennem dem.
Cousine i Afmagt. Det bliver fort for mine
Dine (hun setter sig.) jeg faaer ondt.

(Camille med Viin.)

Gonzalo.

Siv hid. Drik en Draabe Claudine! Siv
Sibylle et Glas. Du seer ogsaa ud, som en
Dødning.

Camille.

Lønderne flapre i Munden som om jeg
havde Feber. Den Skræk vil jeg Nar og Dag
føle i mit Legeme.

Gonzalo.

Drik et Glas! Snid dig Sibylle med Vak
som i Tindingerne.

Camille.

(setter sig.)

Jeg holder det ikke ud.]

Claudine.

O! min Fader! Pedro farlig saaret! Sebastian vilde ikke høre mig!

Gonzalo.

Der har ingen sagt ham det.

Camille.

I den Larm i den Angest!

Claudine.

Uden Hielp maaskee.

Gonzalo.

Du forestiller dig det alt for farligt; et Stik i Armen, en Ridse; fiere Barn, hvad er det for en Mand. Vær roelig. Jeg vil strax sende Bud til Carossa.

Camille.

Alle deres Folk og Heste ere jo med Sebastian.

Gonzalo.

Det er forbandet.

Clau:

Claudine.

O! over fra Landsbyen.

Sibylle.

Ja! Hvem gaaer over Vandet saadan om
Matten? Fargen er paa den anden Side! De
hører jo alting er borte.

Gonzalo.

Hav Taalmodighed min fiere til i Morgen
og gaae nu til Sengs.

Claudine.

Lad mig være et Dieblif, til Blodet har
fat sig. Det var mig ikke mueligt nu at sove;
men deres Dine ere færdige at falde sammen.
Sørg de for deres Sundhed.

Gonzalo.

Lad mig kun være.

Claudine.

Det vil beroelige mig meget.

Gonzalo.

Nu da! J vaager da hos hende Cousiner.
 Jeg beder Jer forlad hende ikke. I Morgen
 ganske tidlig skal du faae Tidende fra Pedro.
 Vaagner mig i Morgen Cousiner noget tidlig.
 God Nat. Kiere Pige! Leg dig snart. Lys
 mig Camille. God Nat.

Femtende Acten.

Claudine. Sibylle, siden Camille.

Sibylle.

(Efter en Pause.)

Mit Hoved er færdig at gaae i tu. Mine
 Knæ ere som de vare knuste. Paa en saadan
 Dag sli en Nat!

Claudine.

Jeg kan ikke tilstæde Jer Cousiner at vaage.

Sibylle.

Men deres Fader?

Clau-

Claudine.

Vær kun roelig, han skal intet erfare deraf. Gaae de kun op og leg dem i det mindste oven paa Sengen i Klæderne, det er dog nogen Hvile. De ere alle vaagne førend min Fader, og da — Bekymre dem ikke om mig.

Sibylle.

(til Camille der kommer ind.)

Cousine vil, vi skal gaae hen og sove.

Camille.

Kiere Cousine! Gud velsigne dem for det. Jeg holder det ikke ud.

Sibylle.

Vi vil først følge dig til Sengs.

Claudine.

Det behøves ikke. Jeg er jo her tæt ved. Og maae først ret see at komme til mig selv igien.]

Sibylle og Camille.

God Nat da.

Claudine.

God Nat.

Sextende Optrin.

Claudine.

(allene.)

Er jeg nu frie for Jer. Tor jeg nu lade mit oprørte Hierte sin Frihed? Pedro! Pedro! Hvor føler jeg i dette Dieblif, at jeg elsker dig. Hvor er du — og hvad er du for mig — død, Pedro! — Nei — saaret! Uden Hielp! — saaret? til dig — til dig! Mit Hoved, mit Hierte! (hun finder Haverøglen paa Bordet.) og denne Røgle. En god Mand sendte mig den! Igiennem den lille Port til Haven, derpaa ned af Terrassen, og inden en halv Time er jeg i Carossa! Herberget? — O! det finder jeg, men disse Klæder — O min Fatters Klæder ere her endnu, dem tager jeg paa!

paa! Kierlighed ledsager mig; der er ingen
Fare. Nei jeg vover det ikke! Saa allene!
Om dine Cousiner eller din Fader vaagner?
Og du Pedro, ligger i dit eget Blod! Dit sidste
Mandedræt raaber Claudine. Jeg kommer —
Jeg kommer — Jeg maae see dig; føle ditt
Haand, om din Puls endnu slaaer; føle et
svagt Tryk, der siger mig at du endnu lever,
at du elsker mig.

O! min Siel Qual maae fortære,
Kan jeg denne Sorg vel bære?
Skal jeg vove mig derhen?
Skal jeg vende om igien?
O! Claudine tør du vove
Uden Angest dig derhen?
O! jeg trodser alle Love,
Jeg vil vove mig derhen.

Tredie Handling.

(Vertshuset i Saroffa; det er Morgen.)

Første Optrin.

Crugantino.

(Kaarden under Armen.)

Baffo havde dog ret; Man ffetter efter mig? Hvor mon han nu ffikker? De er baade løbne og fprungne mig forbie. Ha! Jeg ffien-
der Buffene bedre end J, og desuden har J ingent
ffunderlige Støvere, og de Befte bide os ikke.

(han banker paa Vertshuus-Døren.)

Andet Optrin.

Crugantino. En Dreng.

Drengen.

Raadige Herre!

Crugantino.

Crugantino.

Er Basso kommen hjem?

Drengen.

Ja naadige Herre, med en Blesseret, som ligger i deres Stue. Herpaa drog han strax bort og har befalet mig at vaage, om den Fremmede skulde ringe. Og jeg skal sige dem, at han er i Mirmolo. Jeg kiender ikke saadant et Sted; jeg troede han spogede.

Crugantino.

Godt! Gaae du ind og hold dig lystig! (Drengen gaaer ind.) Mirmolo! Bort Signal for Villa Bella. Til Villa Bella Basso! Jeg forstaaer det! Sebastian! Hvem er den Sebastian? Hvad har han imod dig? Det vil alt udvikle sig: havde du kun ei ladt din Svittar i Stikken, det var en Slynghels Streg, som du fortiente et par Drestigen for af en Hundelab! Din Zitter! Jeg maatte blive rasende. Hvad vilde man sige om den Karl, der kom i Trængsel med hans Ven; slog sig selv igiennem og lod sin Ven i Stikken? Lov for

for sig en Karl! Pfui! Og din Svittar er dig mere værd end ti Venner; din Selskabs-søster! Din Kiereste, som endnu har holdt det ud med sine Rivalinder, hvad vilde der blive af, om jeg vente tilbage? Thi Hundene ere horte! Vel — intet Menneſke formoder mig der! Vel — jeg veed Smuthullerne! Det var en Streg! i den Forvirrelse. Huset er nu — Ak! og den stakkels Claudine! Dette Eventyr feer luftigt ud. Dog! allons! Først Svittaren reddet, det øvrige giver sig af sig selv.

Tredie Optrin.

Claudine. Crugantino, derefter Pedro og Basfo, til Slutning Bagten.

Claudine.

(i Mandſklæder.)

Der er jeg! Himmel, det er Saroffa! og Bertshuset! Mine Knæ zittre, jeg kan ikke meer.

(hun ſætter sig paa en Bænk lige over for Bertshuset.)

Cru-

Erugantino.

Var det et Syn? Hvad vil den pyntede
Dreng her om Natten? Eventyr over Eventyr.
Jeg vil dog besee den Ting.

Claudine.

Ik jeg horer nogen!

Erugantino.

Min Herre!

Claudine.

Jeg er ulykkelig!

Erugantino.

Ingen Frygt! De har med en redelig bras
Mand at giøre. Jeg er til deres Tieneste.

Claudine.

Jeg beder! Jeg veed allerede! Jeg beder,
sig mig.

Erugantino.

Hvilken Stemme? (i det han tager
hende ved Haanden.) Himmel, hvilken
Haand!

Clau-

Claudine.

Elip mig!

Erugantino.

Claudine.

Claudine.

(farer op.)

Ha! min Herre, jeg besværer dem ved min
Faders Giestfriebed. Naadige Himmel!

Erugantino.

Skønneste Pige! jeg finder dig atter?

Claudine.

Himmel! ach Himmel jeg mig ei fatter;

Erugantino.

Du trodser Faren og vover dig,

Claudine!

Vis dog Beskyttelse Himmel mod mig!

Erug.

Erugantino.

(i det han tager hende ved Haanden.)

Nat, en Skionhed, Eensomhed!

Claudine.

(stødende ham bort.)

Lad mig være udi Fred!

Erugantino.

O! nei Spøg! du mig vil drille,
Du dig listig kan forstille.

Claudine.

Hvilken Qual.

Tilsammen.

Erug.) Tor jeg haabe?

Claud.) Hvilken Qual!

Pedro.!

(lyttende ved Binduet.)

Himmel; jeg drømmer, jeg hørte
Claudine.

Erug.

Erugantino.

(knælende.)

Jordens Gudinde!

Claudine.

(stodende ham tilbage.)

End gjør du Mine?

Erugantino.

Hør mig Skionne, kom gaae med!
Kom, her er et sikkert Sted.

Claudine.

Udyr! væk, påk dig din Bei,
Du mit Hierte kiender ei.

Erugantino.

(gaaer løs paa hende.)

Du nu i min Bold er givet,

Claudine.

(trækkende Kaarden og holder for ham.):

Kom kun! jeg opofrer Livet!

Cru-

Erugantino.

(tager fat paa hende og bærer hende bort.)

O skionne Mod! hun er mit Bytte,

Claudine.

(værgende sig i hans Arme.)

Er ingen her mig kan beskytte.

Pedro.

(udaf Vinduet, hvorfra han strax løber ned.)

Det hende er, det hende er.

Claudine.

(i det Erugantino vil bære hende ind i
Vertshuset.)

Gevalt! Gevalt! her Bولد mig skeer.

Pedro.

(i Døren med Kaarden i venstre Haand.)

Holdt, holdt;

Claudine.

Pedro!

Pedro.

Claudine.

Tilsammen.

Hvilket Hæld!

Erugantino.

(Setter Claudine ned, men beholder hende ved Haanden, trækker Kaarden og viger og setter hende den for Brystet.)

Ei saa hurtig; tilbage med dig.

Tilsammen.

Himmel!

Erugantino.

For hendes Vel, styr du din Brede.

Pedro.

Staae om du tør, jeg er tilrede.

Erugantino.

Strax bort herfra.

Til-

Tilsammen.

Himmel!

Erugantino.

Du hendes Blod fra dette Bryst seer
fyde;

Pedro.

Du alt for ædel er det at udgyde.

Erugantino.

Styr du din Brede;

Pedro.

Kiøl kun din Heede.

Erugantino.

For hende er ei Raad!

Pedro.

See dog min Graad.

Erugantino.

Strax hort herfra.

Tilsammen.

Himmel!

Basko.

(langt borte.)

Hvad er paa Færde, hvem mon der
 støier,
 Som jeg kan høre er det ei Løier.

Crugantino.

(hører ham.)

Basko!

Basko.

(han svarer med en Frazze og fol-
 der Rythmus med et Rattergal-
 Slag.)

Tarasko, Titirelirelom,

Crugantino.

Før denne Saarede her vanke om!

Pedro.

(truer Basko.)

Om jeg kun lever.

Crug.

Erugantino.

(fører Claudine bort.)

Han raser i Feber.

Basso.

(Slaer Kaarden af Haanden paa Pedro.)

Allons til Hvile.

Claudine.

(som Erugantino bortfører med Magt.)

Redder mig redder.

Tutti.

(Imedens dette Tutti varer, havde Erugantino næsten bortført Claudine. Pedro springer rasende løs paa Basso, kaster ham omkuld og løber hen imod Erugantino, hvilken atter sætter Claudine Kaarden for Brystet. De bliver saaledes staaende og Musikken gjør en Pause.)

Bagten.

Holdt! her er det man larmer og
skoier;

En af Bagten.

Riekringer, Skurke, hvem er det der
støier.

Erugantino.

(Slipper Claudine, han og Basso sætter
mod Bagten.)

Basso træk Raarde,

Bagten.

(angriber dem.)

End saa forvoven!

Pedro.

(i det han tager fat paa Claudine.)

Lad os undløbe;

Claudine.

(falder Pedro i Armene.)

Vær ei forvoven!

Bagten.

(holder Pedro og Claudine an.)

Holdt.

Pe.

Pedro og Claudine,
Hvad Qual!

Bagten.

(gior Basso og Crugantino vaabenløs.)
Giv dig,

Crugantino og Basso.
Hvad Qual!

Tutti.

Bagten.

(fører alle bort.)

J følge skal.

Pedro og Claudine.
Himmel!

Bagten.) Snart J alle faaer Dvarteer.
Ped. og Cl.) Himmel! vi kan ikke meer.
Cr. og Bass.) Ingen Redning di nu seer.

Fjerde Dyrin.

Et Fængsel.

Pedro. Claudine.

(Hun knæler til Jorden leggende hendes
Hoved og Hænder trostesløs paa en
Forhøining ved Væggen.)

Pedro.

O! martre dog din arme Siel ei saa!

Claudine.

(vender sig fra ham.)

Af Sorg mit stakkels Hierte briste maae;

Pedro.

O! martre dog din arme Siel ei saa.

Claudine.

(reisende sig op paa Knæene.)

Himmel! her du dog min Klage,
Jeg forgaaer; i denne Plage
Er mig alle Ting forhadt,

De

Pedro.

Bed din Side svinder Klage,
Fængsel selv er ingen Plage,
Du opklarer mørkest Nat.

(han vil hjælpe hende, hun springer op
og river sig løs.)

Claudine.

Du mig Livet forforkter, jeg Arme!

Pedro.

Stakkels Claudine! dig Himlen for-
barme.

Tilsammen.

Claud.) Fader! jeg Stakkels af Smerte
doer!

Pedro.) Himmel! hav Medynk og os
bønhør!

(man hører nogle Røgler rasle.)

Femte Optrin.

Sebastian. Slutteren, de Forrige.

Slutteren.

See om det er Manden, ellers har jeg endnu
et Par — derover!

Sebastian.

Pedro.

Pedro.

(faldende ham om Halsen.)

Min Ven!

Sebastian.

Hvad er det? Og din Selskabsbroder?

Claudine.

Gid jeg laae i den kolde Jord!

Sebastian.

Er jeg forhejret? Claudine?

Claudine.

Jeg Elendige!

Ve:

Pedro.

Beste Engel!

Sebastian.

Du seer saa bleg ud! Claudine er det dig —
Claudine.

Claudine.

Lad mig kun trækkes med min Glændighed!
jeg vil ikke see Dagens Lys, vil ikke see nogen
af Jer mere.

Sebastian.

Kun eet Ord; kun eet godt Ord, Pedro!
Hvor kommer J her? Alting løber rundt i mit
Hoved.

Pedro.

Jeg havde en lille Renkontre, blev saaret
i Armen og bragt her hen. Det begyndte at
dages jeg laae og slumrede i en Seng i Verts-
huset, da hørte jeg Claudines Røst, hørte hende
raabe om Hielp; sprang ned og fandt hende at
brydes med en Døvehals, jeg vilde befrie hende
og blev sperret herind med hende.

Se

Sebastian.

Ligeledes ogsaa du kiære Pige?

Claudine.

Kan de spørge?

Sebastian.

Du horte Pedros Ulykke, og dit gode lille
Hierte —

Pedro.

Forskaan hende! hendes Hierte er i et fryg-
teligt Oprør.

Sebastian.

Jeg søgte ikke efter dig, jeg søgte efter din
Broder, som jeg forfulgte hele Natten, og nu
hører jeg, han sidder her indsperrret.

Pedro.

Her! Hvilken Tanke farer mig igiennem
Sielen.

Sebastian.

Det maae være en Bildfarelse.

Pedro.

Som saarede mig, som truede Claudine! —
Der er een, og han!

Sebastian.

Vi vil see til (raaber) Slutten!

Slutten.

Naadig Herre!

Sebastian.

Du talte endnu om et Par, bring dem
herind.

Slutten.

Strax naadige Herre!

Pedro.

O! om det var ham!

Sebastian.

Han har saaret dig, sagde du?

Pedro.

Ja! saaret og skrækket denne Engel! Naar
det var min Broder!

Clau-

Claudine.

Vi vil tilgive ham, af Pedro! om ikke —
naar jeg kun kunde føle andet end min Smerte!

Sebastian.

Vær roelig du lille Siæk! Sagen seer bro-
get ud. Kun Taalmodighed!

Slette Dyrtrin.

De Forrige. Slutteren. Crugantino,
og Basfo.

Slutteren.

(Der bringer Claudine en Stool.)
Herre! her er det ædle Par.

Sebastian.

Seigneur Crugantino, træffe vi hinanden
her, for kort, siden traf vi ogsaa hverandre.

Crugantino.

Ingen Spot! deres Tapperhed er ikke Skyld
i at jeg er her.

[Se

Sebastian.

Saa? Imidlertid er det mig en stor Ære
at trefse Hr. Crugantino her. Maae man spørge:
er det det eeneste Navn de har.

Crugantino.

Deryaa vil jeg svare dem, naar de bliver
min Dommer og det falder mig beleiligt.

Sebastian.

Ogsaa godt; og deres Navn er Basco siger
man?

Basco.

For denne Gang til Herrens Tjeneste.

Sebastian.

Denne Ridders Reise-Kammerat her?

Crugantino.

Ha! den gamle Sladderer!

Sebastian.

Lad det være min Sag.

Crug

Crugantino.

Jeg er en Fange; altsaa lad deres Point d'honneur være roelig. (til Pedro.) Med dem er jeg værre deran. Først saarede jeg dem for ingen Ting og siden var jeg Skyld i de blev tagen fast. Forlad mig —

Pedro.

Hiertelig gjerne! og hvorfor ikke tusinde Gange, da denne Engel tilgiver dig, som du har ængstet saa? Jeg vil tilgive dig; thi afsonne det kunde du aldrig.

Crugantino.

Gjør ikke min Brøde større; jeg vil bære den, som den er. Men tilstaae mig, skal et Menneske, der dog kun gjør en smule Lovier lade en Skionhed, en tilbedet og elsket Skionhed, som ganske allene om Natten fortroer sig til Himlens Beskyttelse, gaae sig af Hænderne for saa got Kiøb.

Claudine.

Hvor han fornædret mig? Han har Ret. O! Kierlighed, o! Kierlighed!

Pe

Pedro.

Jeg er den lykkeligste under Solen!

Sebastian.

Og troer I, man kan tørre saadant noget bort, som en Bonde, der tørrer Næsen paa Vermet? I maae have en Samvittighed.

Crugantino.

Først Dommer; saa Skriftefader.

Sebastian.

Stod det til mig; vilde jeg ogsaa være Doktor og aarelade Jer lidt kun af Nysgierrighed for at see det ædle Blod.

Crugantino.

Ædle Blod, min Herre? Ædle Blod? Jer Næse, der er saa krum som et Krudhorn, seer vist nok ud efter en gammel Familie; men mit Blod har ikke nødig at skamme sig imod deres ædle Blod?

Sebastian.

Ris Tungen ud paa den, der taler noget imod Castelvachio.

Erugantino.

Castelvecchio! Jeg er forraadt!

Sebastian.

Og hvad skal man gjøre med dig, som saaledes vanærer dette ædle Hus?

Erugantino.

Saa Fanden i Vold!

Sebastian.

Kiender du ikke Sebastian af Povero? Er du ikke længere den Alonzo, som sad paa mine Knæ; som var sin Faders og sit Huses Haab? Kiender du mig ikke meer?

Erugantino.

Sebastian?

Sebastian!

Det er mig! synk til Jordan, naar du faaer at vide, hvilket Uhyre du er!

Erugantino.

Vær ædelmodig? Jeg er et Menneske.

Se

Sebastian.

Intet om det Forbigangne; Du Elendige! Nei
men om det du seer for dine Dine! Har du ikke saaret
denne Edle; ubranet hans Kiernesser, hans Brud
af hendes Faders Arme, der aldrig vil tilgive
hende dette Skrit? Og nu bringer du hende,
som Deeltager i din Ondskab i dette Fængsel;
ham den beste, uskyldige, gode! — din Broder?

Erugantino.

Broder?

Pedro.

(faldende ham om Halsen.)

Broder!

Sebastian.

Pedro af Castelvedchio!

Erugantino.

Lad mig være, jeg beder dem, jeg har et
Hjerte der føler, og hvad der bestormer dem, an-
griber ogsaa mig — min Broder! Den ufordra-
geligste Tanke! Bort! Jeg vil kun føle, at jeg
har dig, at du er min Broder. Pedro her?
min Broder her?

Sebastian.

Dg saa for din Skyld! Da vi omfider kom
ungefar paa Spor efter dig, og han hørde, jeg
giorde Anstalter at kappe dig op, forlod han
Madrid.

Pedro.

Jeg frygtede for hans Strengthed, Seba-
stian er god, naar man laer ham være god.

Crugantino.

De er taget ud for at fange mig, og hvad har
de med mig at bestille? Hvad vil de mig? Vil de
sperre mig ind i et Taarn, for at spare Verden
en ubetydelig Vergrelse og min Familie en ind-
bildt Skam? Tag mig? — Dg hvad har J
giort? Er J mig intet skyldig?

Sebastian,

Før dem bedre op!

Crugantino.

Med deres Tilladelse, min Herre, deraf
forstaaer de slet intet! Hvad mener de med den

Op

Opførsel? Kiende de en ung Herres Nødvendigheder, som jeg er? En ung Gasparde? Hvor har I nogen Skueplads for mit Levnet? Deres Borgelige Selskab er mig ufødrageligt! Vil jeg arbejde, maae jeg være Træl; vil jeg gjøre mig lystig, maae jeg være Slave. Maae da ikke een der saa halvveis er noget værd, heller gaae ud i den viide Verden? Forlad mig, jeg hører ikke gierne andre Folks Meening; forlad at jeg siger dem min. Derfor vil jeg ogsaa tilstaae dem, at den der eengang har indladt sig i Vagabund-Levnet, har intet andet Diemed meer og ingen Grændser; thi vort Hierte — Ak! Det er uendeligt, saa længe dets Kræfter kan strække til!

Pedro.

Kiere Broder! Skulde vor Venne-Kreds være dig for snæver?

Crugantino.

Jeg beder Dig, lad mig være! det er den første Gang, jeg saa at sige seer Dig.

Pedro.

Lader os være Brodre!

Erugantino.

Jeg er Din Fange.

Pedro.

Ikke et Ord derom!

Erugantino.

Det er jeg gierne; overlad mig kun til mig selv. Naar jeg nogensinde kan leve til Glæde for Dem, saa maae De være mig dette skyldig.

Pedro.

Jeg føler i disse omme Følelser ikke det Uhyre meer, der truede at udgyde Claudines Blod.

Erugantino. (smilende)

At udgyde Claudines Blod. Du kunde have rendt mig Kaarden i Livet, uden jeg havde understaaet mig, at krumme et Haar paa denne Engel.

Sebastian.

Omsavn mig, ædle unge Menneske! Nu erkiender jeg her i Bagabunden Castelvechio's Blod.

De

Pedro.

Dg dog gjorde Du os bange? —

Crugantino.

Godt! fordi jeg vidste, at man kan binde
Jer Forliebte med en Traad.

Sebastian.

Gode unge Menneske.

Crugantino.

Dg har De ikke hørt at alle brave Folk i
deres Ungdom vare gode unge Mennesker, ja
endogsaa noget mere?

Sebastian.

Top!

Crugantino.

Ja endog de selv,
Kan I mig tilgive?
Brødre vi da er'!

Claudine

(med en svag Stemme.)

Dit Liv ændret blive!

De

Pedro.

Let jeg kan tilgive,
 Vi nu Brødre er.

Tilfammen.

Erug.) Brødre vi da er!

Claud.) Du min Broder er.

Pedro.) Vi nu Brødre er!

Sebastian.

Nu afsked! at vi kan komme ud af dette Røghul. Claudine! Pige! hvorsledes er det? Stakkels Barn! hvad for Glæde og Smerte har Du udstaaet! Du skal hvile Dig, skal have Ro, skal — have Alting; kom vi faaer vel her en Portechaise og derpaa til Villa Bella.

Claudine.

Jungelunde! aldrig meer! i et Kloster Sebastian eller jeg dør her. At træde for min Faders Dine? at see Dagens Lys?

(hun vil staae op, men falder tilbage.)

Se.

Sebastian.

Vær roelig Pige! Du er afmægtig. Hurtig mine Herrer! drag Omfarg for en Portechaise; vi maae fort. —

Syvende Optrin.

Gonzalo. De Forrige.

Gonzalo.

Hvor er de? Hvor er Bastian? Bastian! —

Claudine.

Min Fader!

(hun falder i Afmagt.)

Gonzalo.

Min Datters Stemme? Pedro! Bastian! hvorledes? hvordan? (kastende sig ned ved hende) Claudine min Datter!

Se:

Sebastian.

Hurtig hjælper, rædder, læger!

Erugantino.

Neppes kan jeg aande meer!

Pedro.

For mit Syn sig alt bevæger!

Gonzalo.

Alle her! en Drom det her!

Sebastian og Erugantino.

(i det de trækker Gonzalo og Pedro fra Claudine.)

Herfra viig,

Gonzalo og Pedro.

(Stødende Sebastian og Erugantino fra sig.)

Bort med dig!

Sebastian.

Lad dog deres Saar forbinde!!

Pedro.

Lad mig døe, hun er jo død.

Gon-

Gonzalo.

Jeg kan mig ei meer besinde,

Erugantino.

Jeg forgaaer ved hendes Nød,

Sebastian og Erugantino.

(som forhen.)

Herfra viig,

Pedro og Gonzalo.

(som forhen.)

Bort med dig!

Pedro.

Hvor ynkværdia vor Forsatning,
Seer dog Himmel ei vor Nød,

Gonzalo.

Hvo vel giver mig Erstatning,
Pige! nei du er ei død.

Sebastian.

Hvor ynkværdig er vor Nød!

Pe

Pedro.

Lad mig døe, hun er jo død,

Erugantino.

Jeg forgaaer ved hendes Nød,

Gonzalo.

Pige! nei du er ei død.

Sebastian.

Hun begynder at røre sig.

Erugantino.

Hun lever.

Pedro og)
Gonzalo.) Claudine.!

Claudine.

(hun seer stift paa hendes Fader og Pedro.)

Min Fader! Pedro!

Sebastian.

Skaan hende.

Claudine.

Pedro! min Fader!

Gon

Gonzalo.

Vær vores! lev! lev! for min Skyld!

(Pedro kaster sig ned for hende.)

Sebastian.

Skaan hende! skaan hende! hun er din.

Pedro.

Min Fader!

Gonzalo.

Hun er din.

Chor.

Tordenen slaaer ei meer,

Havet nu roeligt er;

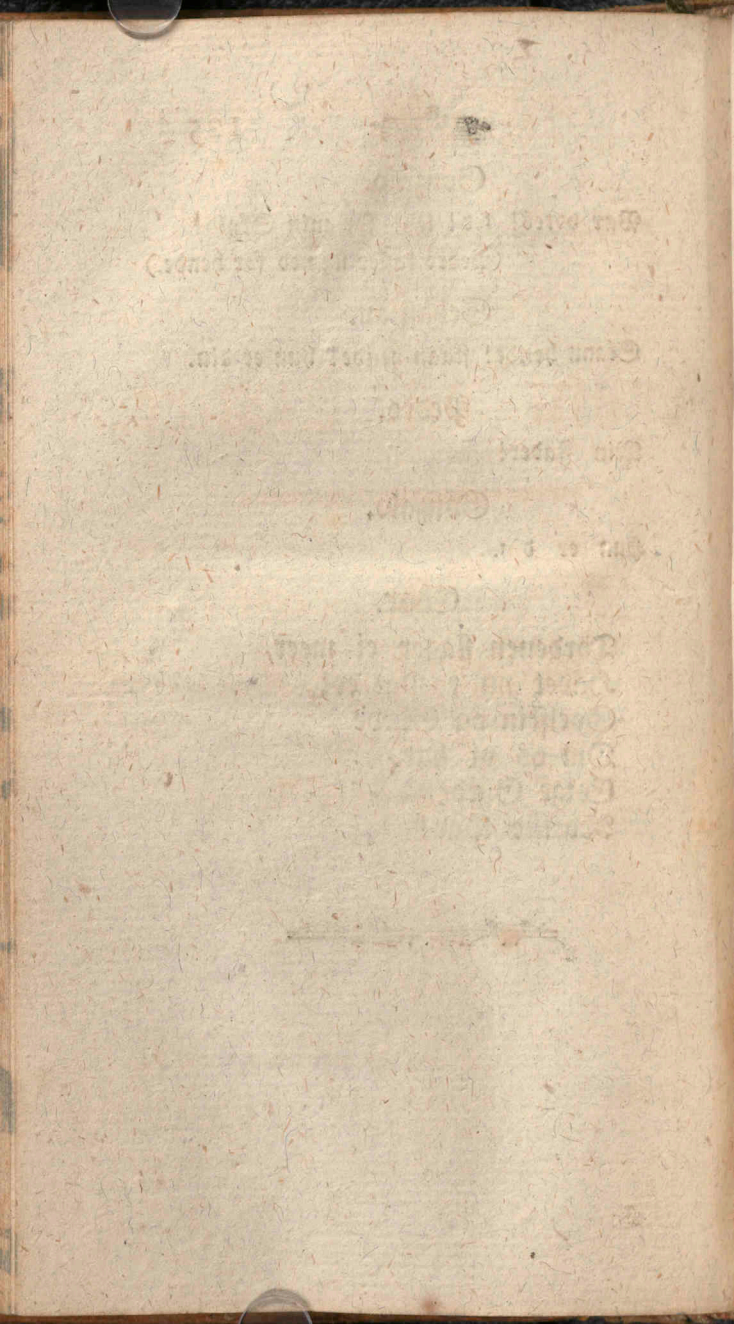
Soelstin og Glæde

Om os vi har.

Evige Glæde,

Edelste Par!

Ervin og Elmire.

Et

Syngespil i een Akt,

oversat af

N. S. Weinwich.

Personerne.

Elmire.

Olimpia.

Ervin.

Bernardo.

Første Optrin.

Olimpia, Elmire.

(Olimpia træder ind og finder Elmire sidde sørgende ved et Bord, hvorpaa hun legger sig med Albuerne. Hendes Moder viser en sm Misfornøielse, og søger at opmuntre hende.)

Kjære Barn, hvad nye Ulykker?

Hvilken Kummer dig nedtrykker?

Bedre Dag vi aldrig saae;

Kom lad os i Haven gaae.

Der var en Bangsel

Der var en Forventning:

Stod dog alt i Blomster!

Grøntes det i Haven!

See! nu alt i Blomster staaer,

Hør hvor Nattergalen slaer.

Hvad skaer dig? jeg beder dig, hvad skaer dig?
Klag saa længe du vil, kun denne Stiltienhed er mig
uudstaaelig.

Elmire.

Kjære Mama, Humeuret gir man sig ikke selv.

Olimpia.

Naar det var Humeur vil jeg ikke tale et Ord. Naar Hovedet ikke staaer ret paa dig, og du slet ikke vil tale en Morgen eller siddet og hænger med Læben ved Bordet, siger jeg da det allermindste derom. Har man nogensinde seet en skønnere Huusholdning end vores, hvor man gaaer af Veien for hinanden naar man er i slet Humeur? Nei Putte, du skal ikke lee, naar du er grædesfærdig; men jeg ønskte at du ikke var grædesfærdig. Hvordan er det med dig? Hvad feiler dig; sig mig det! Tael!

Elmire.

Mig? Intet min Moder.

Olimpia.

Det forbyde Himlen, at du uden Årsag skalde hænge saadan med Hovedet. Nei det er intet. Og dog begriber jeg det ikke, — at en Pige hænger med Hovedet, som gierne vil være Kone og ikke strax kan blive det, det er naturligt! at een, som fisker efter alle Mandfolk og faaer ingen i Garnet, er fortrydelig, og saa meget naturligt. — Men haver det sig saadan med dig? Du som kan faae ti for een, som har en Moder der siger: Tag hvilken du vil af de Sex og stikker dig maaskee den Syvende i Dinene, ligger han dig paa Hjertet: sig mig det, nævn mig ham! Vi vil see til, hvordan Vi videre kan faae ham i Tale. Og dog stedsse Taarer i Dinene! Er du ikke vel! Vil du ikke sige mig det?

Elmi-

Elmire

(leer og tørrer Dinene.)

Jeg er jo lystig.

Olimpia.

Det er en egen Sort Lystighed. Jeg vil imidlertid antage det derfor. (med megen Betydning) Jeg veed nok, hvori Tingen ligger.

Elmire.

Kiæreste Moder!

Olimpia.

(Efter en Pause.) I al denne Misforståelse, det Kette Luune vore Børn har, er vi selv, og den nyemodigste Opdragelse Skyld i, det har jeg længe føelt.

Elmire.

Kiæreste Moder, maatte De dog aldrig fortryde den Omsorg De har anvendt paa mig.

Olimpia.

Glet ikke min Datter. Jeg sagde det ofte til din Fader; han vilde nu eengang gjøre en lille Afgud af dig, det er du bleven til, og er derfor ei lykkeligere.

Elmire.

De syntes dog ellers at være fornøiet med mig.

Olimpia.

Det er jeg endnu, og jeg havde ikke Marsag at flage, naar du kun var fornøiet med dig selv. Da jeg var ung, jeg veed ikke hvordan det var, gif alting ganske anderledes til. Vel forekaster man gamle Folk, at de daarligt roser det Forbigangne, og foragter det

Nærværende, ta ingen Hælelse har mere. Men Sandhed bliver Sandhed. Da jeg var ung vidste man intet af alle disse Fiinheder, ligesaa lidet som af Statsfager, Børn nu vænnes til. Man lod os lære at læse og skrive, og for det øvrige havde vi al den Frihed og de Fornøielser, man ønsker sig i de første Aar. Vi var midt imellem Børn af ringere Stand, uden at det fordervede vore Sæder. Vi torde være lidt vilde og vores Moder frygtede ikke for vores Klæder. Vi havde ingen Falbalaer at rive i Stykker, ingen Blonder at tiljasse, ingen Baand at fordærve; vores Klæder vare snart vaskede. Ingen maver Dansk Fransoise løb os i Hælene, og udøste sit onde Humeur over os, ja staaftod vi skulde gjøre alting ligesaa, stift, forsængelig og toffet, som hun. Jeg bliver stedse ilde til Mode, naar jeg seer disse smaa Misfostre drive op og ned i Kavalier-Gangen. Det seer ud, som de der lærer Hunde og Aber, at gaae opreist paa to Been, der ere klædte i Kioler med Fontanger, og velsigner dem med drøie Slag, naar Naturen gaaer over Optugtelsen, og de faaer Lyst til eengang a leur aise, at trække om paa alle Fire.

Elmire.

Maae jeg sige Dem Mama, at De dømmes ubillig, lidt overdreven, og vil ikke see den gode Side. Hvilke Fortrin giver os ikke den nu værende Opdragelse? det dog langt fra ikke er almindelig.

Olimpia.

Endnu bedre! Fortrin? Jeg tænkte det var det første Fortrin i Verden, at være lykkelig og tilfreds.

Saalder

Saaledes var det i vor Ungdom. Vi leegede, sprang om, stædede, og vare alt temmelig store Jomfruer, da vi endnu fandt Fornoielse i en Gynge, et Boldspild, og tog os Mænd, uden at vide en Smule af et Assemblee, Kortspil eller Penge. Vi kom sammen i vore daglige Klæder og leegede om Nødder og Knappenaale, og var ret hierteglad derved; og sørend man saae sig om, paff! havde vi en Mand.

Elmire.

I vore Dage kan man ogsaa faae en Mand, og er ogsaa lykkelige.

Olimpia.

Ja! men hvordan? Der føre de deres Børn sammen, sidde dem i en Kreds, som Damer; drikke deres Kaffe, som Damer, i Steden for man før satte dem ved et Bord og lod dem have deres Magelighed, de maae da ogsaa være anstændige som Damer, maae ogsaa have Vapeurs som Damer; og dog er de indvortes Børn og blive i Bund og Grund fordærvede, fordi de strax i Begyndelsen af deres Liv ikke tør være hvad de er.

Elmire.

Smidlertid, forlanger vor Levemaade det nu. Naar vi bleve opdragne nu som i gamle Dage, hvad for en Figur vilde vi da spille i et Selskab.

Olimpia.

Hvad for en Figur, Pige? Den Figur Jeres Mor har spillet, og den I ikke skulde have skamme Jer ved. Troer du da ikke at en behagelig Pige kan blive en retskaffen Kone, naar man har haft Tilladelse til at være

et Barn. Din Fader har hverken oplevet Skam af mig i den store Verden, eller havt Marsag at beklage sig over mit huuslige Liv. Jeg siger dig, Børneskoene træde sig ud af sig selv, naar de blive een for trange; og naar en Kone har menneskelig Forstand, kan hun føie sig i alting. Sandelig de beste jeg har lært at kiende blandt vort Køn, var just de, paa hvis Opdragelse man havde anvendt mindst. —

Elmire.

Vore Kundskaber, vore Talenter!

Olimpia.

Det er just det forbandede Toi, der enten nytter Jer til slet intet, eller netop gjør Jer ulykkelige. Vi vidste intet af alt det Snurrepiberie; vi spille vor Bise, vor Menuet paa Klaveer, og sang og dandsede dertil, nu maae de stakkels Børn hverken synge eller dandse ved deres Instrumenter, alt gaaer nu med dem ud paa Hastighed, og de maae i Stedet for enkelte Melodier, udføre en Klingklang som mere piner end underholder dem, og hvortil? For at have sig! For at blive beundret! For hvem? Hvorledes? — For Folk, som ikke forstaae det, der enten fladdre, eller sidde hiertelig rolig til Jer særdig, for ogsaa ikke mindre paaagtet at komme frem, og til Slutning at blive tilklappet Biesald, enten af Bane eller af Spot. —

Elmire.

Det har aldrig været min Maade. Jeg har stedse levet mere for mig selv end for andre, og mine Følelser,
mine

mine Begreber, som udykkede sig ved en tilig Dannelsse, har fra den første Tid gjort min Lykke i Livet.

Olimpia.

Og gjør for nærværende Tid din Ulykke, hvad hjælper alle disse ædle Drifter og Jøselser til, da I leve i en Verden, hvor de ikke kan blive tilfredsstillende, hvor alting synes at arbeide imod dem! Giver det ikke Leilighed til den dybeste Misforholdelse, Anledning til en evig Klage.

Elmire.

Jeg beklager mig ikke.

Olimpia.

Ikke med Ord, men i Gierningen. Haad har en Pige at ønske? At have Ungdommens Fornøielser? Disse tillader jeg dig. At tilfredsstille Zeres lille Forsængelighed? Jeg laer dig intet feile. At behage? Jeg synes du har behaget. At have Friere? Dem har du ingen Mangel paa. At faae en behagelig, retskaffen og velhavende Mand? Den behøver du kun at vælge. Og derpaa er det din Sag at være en brav Kone, opdrage Børn og forestaae din Huusholdning, og det giver sig, synes mig altsammen af sig selv. Altsaa Summa Summarum (hun klapper hende paa kinden) er du en lille Nar! Ikke sandt, Elmire?

Elmire (i Bevægelse.)

Jeg maatte!

Olimpia.

Dog ikke løbe ud af Verden, det frabeder jeg mig. Jeg troer du kunne nu gaae i Kloster, naar man gav dig Frihed dertil.

A 5

Elmire.

Elmire.

Hvorfor ikke?

Olimpia.

Riære Barn, jeg forsikker dig, du vilde ikke blive der bedre end du er her. Det er en Smule tungt at være fornøiet med sig selv, og dog er det i Grunden, det hvorpaa det kommer an. Der er nu den unge Ervin; han havde ogsaa saadanne Indfald, det var ham ingen Steder tilpas. Gud forlade ham den dumme Stræg, og den Sorg han gjør sin Moder. Jeg begriber ikke, hvad der kan have bevæget ham til paa eengang at løbe Hovedet mod Bæggen. Han var ikke i Siæld, var for Resten ogsaa et Menneske, der ikke var tilboielig til Udsævelse. Kun denne Urolighed, denne Misfornøielse med sig selv, er der, som styrter i Elendighed.

Elmire (bevægt).

Troer De det min Moder!

Olimpia.

Hvad er naturligere? Han vil vanke om, vil lide Mangel, vil komme i Nød og Elendighed, kummerligen fortiene sit Brød, og vil tilsidst tage Musketten paa Nakken.

Elmire.

Gud i Himmelen!

Olimpia.

Jeg forsikker dig til, naar man derude i den vide Verden kunde finde Digternes Paradiis, saa havde vi ikke indspærret os i Byer.

Elmi

Elmire (i Forlægenhed).

Ervin!

Olimpia.

Det var et elskværdigt ungt Menneske. Ellers saa stille, saa tilbageholden! Saa elsket ved Hove, hans Flittighed oprettede hans Mangel paa Formue. Havde han kunde biet! Han er af smuk Familie, det kunde ikke have feilet ham paa Befordring. Jeg begriber ikke hvad der har bragt ham til denne Beslutning — Hør Putte! Vil du ikke gaae med i Haven saa gaaer jeg allene. —

Elmire.

Tillader De min Moder. —

Olimpia.

Jeg vil ikke forstyrre dig. Kom efter naar du vil (hun gaaer ud).

Andet Optrin.

Elmire (allene).

Kiereste, beste Moder! Hvor mange Forældre misliende deres Børns Vel, og ere døve for deres meest martrende Følelser; og denne Moder er ikke i Stand til at hjælpe mig med al den sande Deel hun tager i mit inderste Hierte. Hvor er jeg! Hvad vil jeg? Hvorfor har jeg ikke forlang Tid siden fortroet hende min Kierlighed og ikke min Qual? Hvorfor ikke før? Stakkels Ervin! De veed ikke hvad der qvælede ham, de kiendte ikke hans Hierte! — Bee dig Elendige, som har bragt ham i Fortvivlelse. Hvor reen, hvor sm var hans

Kier-

Kierlighed! Var han ikke den beste af alle de der omgav mig, og elskede jeg ham ikke frem for alle? Og dog kunde jeg forurette ham, kunde omgaaes ham med Koldfindighed, med tilsyneladende Foragt, til hans Hierte bristede, til han, i et Anfald af den heftigste Smerte, forlod sin Moder, sine Venner og ah! maaskee og Verden — — Skrækkelige Tanke der vil koste mig mit Liv.

Ervin! o see, du høvnet bliver;
 Med mig ei nogen Medynk bær.
 Det Bryst min Stoltthed dig frariver,
 Som Døden nu kun er nær.
 Saa ung, undseelig at behage!
 Hans Kinder! hvilket muntert Blod!
 Og ah! hans Dine viiste Klage,
 I Guder han var from og god.

Tredie Optrin.

Bernardo. (Kommer)

Hvordan staaer det sig naadige Frøken? For Himmels Skyld hvad er det for en Mine! Lovede De mig ikke, at berolige Dem?

Elmire.

Har De Efterretning om ham Bernardo? Har De vel?

Bernardo.

Frøken!

Elmi-

Elmire.

Jeg seer det paa Dem, jeg føler at De har ingen, det er igien, de ufordragelige Gammeldags Ansigt De der gjør.

Bernardo.

Mit Ansigt var Dem dog ellers ikke saa ufordragelig, De syntes at sætte Priis, paa den Siæls Kollgøhed, der ledsagede mig.

Elmire.

Alle hvad man ikke har, sætter man Priis paa. Og hvor maae ikke et ungt kogende Hierte, misunde Dem det evige Solskin der hviler over Deres Dienbryne!

Bernardo.

Betyder det da slet intet?

Elmire.

Stille, du opbringer mig. Naar man lærer at kende dem, og dog seer at al deres Viisdom bestaaer i Mangel af Deeltagelse, og at de seer ned paa os med en medlidende Forbarmelse, fordi der mangler dem, hvad vi dog har. —

Bernardo.

Et allerkiereste Humeur!

Elmire.

Ervin?

Bernardo (tier).

Elmire.

Han er borte, og jeg for evig elendig!

Ber:

Bernardo.

Overlad De til Tiden at lindre denne Smerte. Erøe mig, alle Følelser blive efterhaanden svagere, og ligesom man forvojer et Saar, saa forsvinder og Siælens Kummer.

Elmire.

Affkyelig! Affkyelig!

Bernardo.

Hvori har jeg forseet mig, da De bliver vreed paa mig? Fordi jeg indaander Dem lidt Nød er De opbragt? Tager jeg ikke den største Deel i Ervins Skiebne, elsker jeg ikke det unge Menneske, som min egen Søn? — Nu, vi er til Slutning alle dødelige. —

Hen er hen,

Og død er død!

O! forgiaves er al Nød,

Den ei bringer ham igien.

Død er død!

Og hen er hen!

De beste Dage du bortgræder

Du nok en anden faaer, jeg vedder

Ung, skien og riig: det Nød ei har!

Hvor mange vilde sig betænke,

En anden Haand og Hierte skienke?

Saa værdig end den Første var!

Elmi-

Elmire

Jeg kiender dig ikke igien Bernardo. Det er for mine Dine som en tyk Taage. Saadan har jeg aldrig forhen seet dig. Har du noget i Hovedet? saa gaae og sværn din Ruus ud hos en Kammerpige.

Bernardo.

Det er min Sag Frøken!

Elmire.

Du seer jeg vilde gierne forsvare dig. Er du ikke den Mand, der i min spæde Ungdom aabnede mit Hierte for bedre Følelser, der ei allene var min franske Sprog-mester, men endog min Ven og Fortrolige? Du kommer for at spotte min Smerte, næsten som et riigt, vellystigt Esel, der ved saadan en Leilighed udkrammer hans uartige Bittighed.

Bernardo.

Skal jeg forderve Dem? Skal jeg smigre Dem med et tomt Haab? Handler jeg ikke efter min Samvittighed, naar jeg paa alle Maader søger at bevæge Dem til, at overgive Dem til Skiæbnen?

Elmire.

Naar han kun kunde begribe, at dette ikke kommer herved. Smertefulde Erindring, du er min Siels Lægedom. Havde han ikke været saa sædelig, saa god, saa ydmyg, havde jeg ikke elsket ham saa meget, og han ikke bleven ulykkelig; han har dog maattet mærket, at jeg ofte saae mig om efter ham, naar han traadde tilbage for en Sværm af ulidelige, forsængelige Tilbedere.

Mod.

Modtog jeg ikke med Behag hans Blomster, sviiste jeg ikke hans Frugter, — dog stedse overfalder det mig, overfalder mig uventet i det Dieblik, da jeg meest ængstelig søger at undskylde mig! Jeg har martret ham, jeg har gjort ham ulykkelig.

Bernardo.

Naar det saadan skal blive ved, saa vil jeg recommendere mig. Det er ikke at udstaae, saadan som De quæler Dem!

Elmire.

Og ham, har jeg ikke quælet ham? Har jeg ikke ved forsængelige letsindige Luner, indgravet den dybeste Fortrædelighed i hans Stel? Da han bragte mig de to Terstener, som han i saa lang Tid havde holdt et agtsomt Die med, dem et selv indpodet Træe bar for første Gang. Han bragte mig dem, Hiertet bankede i mig, jeg føelte hvad han troede at give mig, hvad han gav mig. Og dog havde jeg Letsindighed nok, ikke Letsindighed, Ondskab! nei, det udtrykker det heller ikke! Gud veed hvad jeg vilde, — jeg presenterede dem til det Selskab der var nærværende. Jeg saae ham vige tilbage blive bleg, jeg havde traadt hans Hierte med Fodderne.

Bernardo.

Han havde saadan en lille Sang, Frøken! en Sang, som han nok har gjort i saadant et Dieblik.

Elmire

Erindrer du mig paa den! Svæver den ikke stedse for min Stel! Synger jeg den ikke den heele Dag?

Og

Og hver Gang jeg ender den, er det som jeg havde ind-
 sugt en Giftdrik.

Paa Engen stod et Blomster smukt.

Skönt, ubekendt, af yndig Lugt,

Et allerkiærest' Blomster.

En ung Hyrdinde skion og from

Igiennem Engen munter kom;

Hun gif, hun gif,

Gik rundt omkring og sang.

Al tænkte Blomstret; gid jeg var

Det smukkeste Naturen bar,

For nogle Dieblikke!

Til Hun den Elskte plukket mig;

I hendes Bryst jeg glæded' mig

Al kun, al kun

Kun saa Minuter lang!

Men al! den kiære Pige kom,

Dg efter det ei saae sig om

Hun Blomsteret nedtraadde;

Det segner, døer, men glæder sig:

„Al døer jeg end, det skeer ved dig

Bed dig, ved dig

Bed dine Fødder dog.“

Bernardo.

Det var nu ret got og vel, jeg seer kun ingen
 Ende paa Sagen. - At De min Frøken har et smc

Kjærligt Hjerter, det veed jeg for lang Tid siden. At De kan skiule det under denne ligegyldige og ofte spottende udvortes! Mine, det er Deres Lykke; thi dette har reddet Dem fra mangen Bindbeutel, som! maaskee i Begyndelsen havde ved glimrende gode Egenskaber giort nogen Indtryk paa Dem; at den stakkels Ervin er nu bleven ulykkelig derover, kan De ei tilskrive Dem.

Elmire.

Jeg veed du har Uret, og jeg skan dog ei modsig dig; kalder man det ikke een Sophist Bernardo? Med alle dine smaae Fornufts slutninger, vil du dog ikke kunne overtale mit Hjerter til at tilgive mig.

Bernardo.

Got naar De ikke vil være absolvert fra mig, saa tag De Deres Tilflugt til en Skriftesader De har mere Fortrolighed til.

Elmire.

Spotter du? Jeg siger dig du Gamle, at i denne Sjælens Forsatning er Trøst ingenstæds at haabe, uden den Himlen forunder os ved sine hellige Tienere. Bøn, en taarefuld Bøn, som nedkaster mig paa mine Knæe, hvor jeg kan udøse mit heele Hjerter, er den eeneste Lægedom for mit qualte Hjerter, det eeneste trøstefulde Dreblik, jeg endnu nyder.

Bernardo.

Beste, ædleste Dige! mit heele Hjerter bliver nyt, mit Blod bevæger sig hastigere, naar jeg seer Dem, naar hører Deres Stemme. Jeg beder Dem, miskiend mig ikke. Alting i Verden hvor jeg finder God-

hed

Hed i Hjertet, Høihed i Sjælen erindrer mig om Dem. Jeg ønskede at deele med Dem enhver god Time. Al! hvor har jeg ikke tænkt paa Dem i Forgaars, hvor ønskede jeg ikke De havde været hos mig.

Elmire.

Er der da paa Deres Lysttour mødt Dem nogen behagelig Egn? Har De mødt noget Syn af en indtagende Uskyldighed, enkelt naturlig Lykke?

Bernardo.

O min Beste! Hvorledes skal jeg udtrykke det for Dem, hvorledes skal jeg fortælle Dem det? Jeg reed tidlig bort fra min Ven Præsten, for at være tidlig i Byen. Men strax efter Solens Opgang kom jeg i en skøn Dal, hvor en liden Flod raslede elskværdig hen i Morgen-Saaen; jeg reed over Badestædet, og skulde nu videre skævt hen min Vej. Men da jeg saae fremad blev det mig alt for skönt; jeg tænkte: du har Tid, du finder vel udaf den igien og saa videre, — reed jeg ganske rolig ned ad ved Floden.

Elmire.

Du ønskede vist jeg havde været hos dig; saadan en Morgen i Dalen!

Bernardo.

Hør nu Frøken! ja jeg tænkte paa Dem, paa Deres Sorg, og knurret hemmelig over Skiabnen, som har skabt de beste Hjertes til saadan Nød. Reed derpaa ind i en lille Skov, kom igien ved Floden, derpaa over Høien, vilde saa hen paa venstre Haand holde ind i min Vej igien, og fandt at jeg havde tabt min Di-

rektion. Jeg studeerte mig halvtossed efter Solen, steg af, førte min Hest igiennem Krattet hvor ingen Veie var, forrev mig i Buskene, snublede og stod inden jeg vidste et Ord deraf igien med Næsen lige for Floden der løber om i saadanne forunderlige Bøininger. Det blev mere bierget, steilere; jeg kunde hverken komme op eller ned, frem eller tilbage!

Elmire.

Stakkels Ridder!

Bernardo.

Harde De været i mit Sted, havde De vist ikke leed. Men hvordan blev jeg til Mode, da jeg hørde en Sang klinge med en venlig sørgende Stemme igiennem Buskene. Det var en stille andægtig Sang. Jeg raaber! jeg gaaer løs derpaa, jeg trækker min Hest derhen efter mig. Men hvad skeer, en Mand staaer for mig, fuld af Værdighed, ædelt Udseende, med et langt hvidt Skæg; Aarene og en sørgelig Erfaring har solt det hans Ansigts Træk i utallige betydnende Rynker.

Elmire.

Hvordan blev De til Mode ved dette Syn?

Bernardo.

Vel! meget Vel! jeg begyndte i dette Dieblik mere at troe paa Engle og Geister end forhen. Da han saae mig vildfarende, bad han mig ind i hans Hytte; jeg havde nogen Forfriskning nødvendig og han lovede mig, at vise mig Veien igiennem Krattet, som snart skulde føre mig til Byen og saa fulgte jeg med ham. O min Beste, hvilken Følelse oversaldt mig her! alt hvad vi har

har drømt om romantiske Egne, indeholder dette Sted tilsammen. Imellem Klipper, noget høiere end den indspærrede Flod en deilig opstigende Skov, lidt nedens for en Eng, og hans Have hvorfra man overseer alting, og hans Hytte, Redelighed, Fattigdom; hans Tilfredshed! — Hvad beskriver jeg! — Hvad fortæller jeg! De maae see ham selv.

Elmire.

Naar det var muelig.

Bernardo.

De skal! De maae! Aldrig vil det Udtryk udsettes i mit Hierte, som han indprentet deri. Jeg kan ikke igientage de gyldne Ord, der fløde af hans Mund. De skal høre ham selv, de skal blive henrykt, og vende tilbage beroliget i deres Hierte.

Elmire.

Du maae overtale min Moder, Bernardo. Men jeg vil allene med Dig gaae derhen! Vil derhen! At see Drømmens Virkelighed og det Haab, som jeg danser mig i mine eensomme Timer, saadan langt borte fra Verden, tilbagevendt i mig selv, at hengrøde mit Liv, og indsue i Naturens Barm, en venstkabelig Nær ring for min Kummer.

Jeg iiler til hans Bolig

At see den fiære Mand!

Bernardo.

Vær du kun still' og rolig,

Han dig vist trøste kan!

Elmire.

Jungen Trost kan lindre min Smerte,
Den nærer kun min Qual!

Bernardo.

Han glæde vil dit Hierte,
Trost du vist finde skal.

(Elmire gaaer ud.)

Fjerde Optrin.

Bernardo (allene).

Vi Gamle vi blive dog saa vel til Mode, naar vi har en lille Udfigt til at bringe et Par unge Folk sammen! Grød kun noget, fiere Barn! grød kun; det skal blive godt med dig. — Ham har jeg dog igjen, hendes Moder er fornøiet, naar jeg kun kan forskaffe ham et Embede; og det giver Ministeren ham gierne, naar jeg kun skaffer Ervin tilbage. Hun er i Stand til endnu at give ham et godt Udstyr oven i Kjøbet. Sagen er rigtig. Skion! Fortreffelig Skion, og skal man ikke biedrage alt sit til, naar det er to saadanne Skabninger om at gjøre at saae hverandre? Saa gammel som jeg er, er jeg som jeg var i Himmelen, hvor jeg seer Kiærlighed!

For Guder! hvad Scene
To Elskende at see!

Meer

Meer Glæde at foreene
 Paa Jorden, ei kan skee.
 Hvor de staae,
 Til hinanden gaae,
 I deres Dine,
 Spiller deres ganske Siel!
 I sværmende Henrykken
 Nærmed Haand sig Haand,
 Og en stille zittrend' Trykken
 Bandt et varigt Siælebaand.
 Alt hvad om dem er, bebuder
 Deres Siels Fornøielse!
 Det er Eders Præg, I Guder!
 I Guder, ja det er!

Femte Dyrin.

(En Hytte imellem Klipper, foran en Have. Ervin
 arbejdende i Haven, han bliver staaende for en
 Rosenbush, paa hvilken Bladene begynde at falde af.)

Ervin.

Søde Roser i hensalder,
 Eder ei min Elskte har.
 Blomstrer, af! snart jeg hensalder,
 Sorg mig snart fortæret har.
 Sørgend' tænker jeg de Dage,

Da jeg hos dig Engel sad;
 Tidlig da udi min Have
 Første Knop jeg skued glad.
 Smukke Blomster, Frugt jeg sanked'
 Og dem lagde for din Fod,
 Haab udi mit Hierte banked'
 Naar du mig for Dine stod.

Hvad har jeg gjort! Hvad for Beslutning har jeg taget! Hvad har jeg gjort! — Ikke at see hende mere! Læstreven fra hende! Og søler du ikke du Elændige, at den beste Deel af dit Liv endnu er tilbage, og det øvrige vil efterhaanden døe sørgelig hen! O mit Hierte! Hvor hen! Hvor driver du mig hen! Hvor vil du finde Noe, da du er udeløst fra den Himmel, der omgiver hende? Fortryl mig, Indbildning! velgjørende Herremesterinde, fortryl mig! Jeg seer hende her, hun er stedse nærværende for min Siæl. Den elskværdige Skabning svæver for mig Dag og Nat. Hendes Dine see paa mig! Hendes Dine! hvori jeg ofte troede at læse Godhed og Deeltagelse — og skulde jeg ikke ogsaa svæve for hende, skulde jeg, som hun saa ofte saae, ikke fremkomme i hendes Indbildningskraft i en tilfældig Forbindelse? — Elmire og du bryder dig ikke om denne Skygge? Holder du ham ikke venstabelig fast et Dieblik? Spørger du ikke: Hvad har du taget dig for? Ervin! hvor er du? Forgiæves, forgiæves! Iblandt Udspredeiserne i den flygtige Verden glemmer hun mig Fraskilte, der omgives af en evig kiædsom Qual, støvere og mere pinende end den

den der angreb mig i hendes Nærværelse. Afvejlende
Haab og Fortvivlelse bestorme min trøstløse Siel.

Judvortes Stemme
 Altid fornemme;
 Stedsse at haabe,
 Evig at raabe;
 Blandt Duffer søve,
 Døe og dog leve.
 Piinsler og Qual
 Nag uden Fal.

Siette Dyrtrin.

Bernardo (som kommer).

Ervin!

Ervin.

Bernardo! grusomme Bernardo! du vil ikke skaa
 ne mig med din Nærværelse! det er ikke nok du udspio-
 nerede min eensomme Boepæl, at jeg ikke kan forblive
 her mere rolig og eensom; du maae dog komme saa ofte
 igien, for at opvække hver en qual, hver en halv inddys-
 set Følelse, paa det meest menneske fiendlige Maade!
 Hvad vil du? Hvad har du med mig at gjøre? Lad
 mig være i Noe jeg beder dig!

Bernardo.

Stedsse endnu i dit Fængsel, endnu fast besluttet at
 frastige sig Verden?

Ervin.

Verden? Hvor kiært er det mig at jeg har reddet mig ud af den. Det har kostet mig meget; nu er jeg i Skiul. Min Smerte er Lægedo, imod det, jeg fra alle Sider havde at udstaae i det forbandede Nede.

Overalt og rundten om,
 Staaer man idel Fare!
 Maae sin smule Eiendom,
 Mod enhver forsvare.
 Rundt om paa Guds grønne Jord
 Er kun Hunger, Kummer, Mord,
 For dig at fordrive.

Bernardo.

Nød paa Jorden er ei Nød,
 Bær ei feig men rolig.
 Arbeid skaffer daglig Brød,
 Tag og Fag og Bolig.
 Rundt hvor Solens Straaler naae
 Kan du Ven og Pige faae,
 Best derfor at blive!

Ervin.

Meget lykkeligt! meget klogt!

Bernardo.

Ervin! Ervin! Dersom jeg ikke havde dig saa
 kiær. —

Ervin.

Ervin.

Har du mig kjær, saa skaan mig!

Bernardo.

Gid du blive forheret!

Ervin.

Kun at jeg ikke skal følge dig, at jeg skal vende tilbage. Jeg har foret paa, aldrig mere at vende tilbage igien!

Bernardo.

Nu videre?

Ervin.

Hav Medlidenhed med mig. Du veed hvorledes mit Hierte kæmper og banker, at Glæde og Fortvivelse uophørlig bestorme det. Ak! hvorfor er jeg saa sølsom, hvorfor er jeg saa tro?

Bernardo.

Skæld ei dit Hierte saadan ud, det vil gjøre din Lykke.

Ervin.

I denne Verden Bernardo?

Bernardo.

Naar jeg nu gaaer i Caution derfor?

Ervin.

Letsindige!

Bernardo.

Troe mig nu alle Fruentimmerne har en hiertelig Tilbuelighed til saadant et Hierte.

De synes at spøge,

Letsindigen vist;

Men

Men Elskov de søge
 Troe mig, det er List.
 Et Smil, som fornøiet!
 Et sørgende Blik!
 Strax Lykken for Diet
 De, ahnende fik.

Ervin.

Fruentimmerne! — Ha! hvad fiende, hvad sole
 de, deres Forsængelighed er det, der maaskee i det høieste
 lader dem tage nogen Deel i os. For at slæbe os op
 og ned paa deres Triumphvogn! — Naar de er fiend-
 sammelige, naar de ikke veed hvad de vil, da længes de
 vist efter noget; og da er en Elsker eller en Hund en
 velkommen Skabning. Den klapper de og lader have
 godt, til det falder dem ind at drille ham, og jage ham
 fra sig; indtil en lydelig Gisen forfører den arme Dæ-
 vel, at kratse med alle Fire, for igien paa det naadigste
 at blive antaget, derpaa falder dem en ganske anden
 Tanke ind, vips saa er det ude med det forrige, og saa
 er alting forglemt i hvad man og troede der laae dem
 nok saa nær om Hjertet.

Bernardo.

Vel talt.

Ervin.

Underholdt, amuseret vil de være, det er alt. De
 gjør dig ligesaa meget af et Menneske der en fatal Aften
 spiller Kort med dem, som af den der giver Liv og
 Blod hen for dem.

Ber:

Bernardo.

Vigtige Menneske! Hvad har du da endnu gjort for en Pige, at du tør beklage dig over hende? Tag dig en elskværdig Kone, forsørg hende og hendes Børn, deel Glæde og Sorg med hende i Livet; og jeg forsikrer dig, hun vil være taknemmelig, vil hver Dag falde dig om Halsen med nye Kierlighed og Troskab.

Ervin.

Nei! Nei! De ere kolde; de ere flygtige.

Bernardo.

Er det da ikke slemt nok for een, naar hun er varm, naar hun er bestandig; naar hun der, hvor en ung Herre søger Tidsfordriv hos hende for otte Dage, haaber en varig Forbindelse, troer løgnagtig Forblindelse, og indbilder sig at have for sig en Udsigt til den heele Lykke hun skal gjøre i sit Liv?

Ervin.

Jeg vil ikke høre noget! al din Wiisdom passer sig ikke paa mig. Jeg elskede hende for evig! Jeg gav mit heele Hierte bort. Men da jeg er fattig blev jeg foragtet. Og dog haabede jeg ved min Flid, saa anstændig at forsørge hende, som een af disse indsalvede Vindbeutler. — Jeg har gjort alting, for at besidde hende.

Bernardo.

Gjort alting? — Ja — iblandt andre brød du op og gif derfra.

Ervin.

Ervin.

Ja! i Fald jeg ikke vilde omkomme, ikke vilde
gjødes af min tilbagedrevne Sindslidelse!

Sit ganske Hierte bort at skienke,

Dg Guder sig foragtet see!

Kan man sig større Marter tænke?

Ei Helvedsqual er haardere.

Bernardo.

Her gielder nu just ikke, hvad man ellers pleier
at sige; at forliebte Folk har ligesaa fin en Følelse som
Sneglene i deres Horn, for at udforske om man vil
dem vel eller ikke.

Ervin.

Den hvis Hierte ei sagde ham det, den var —

Bernardo.

Kun intet Esel, ellers kom du i Fare for. —

Ervin.

Hvad?

Bernardo.

For at bære en Sæk til Møllen.

Ervin.

Jeg kan ikke sige: Farvel! thi jeg er hjemme.

Bernardo.

Altsaa om jeg i Naade recommenderede mig. —

Ervin.

Bernardo —

Bernardo.

Tog du det ikke ilde op.

Ervin.

Ervin.

Menneske uden Følelse! som kommer her, og med
folde Spisfindigheder og Spot vanærer denne Hellig-
dom for min Smerte, her hvor en vedligeholdende reent
Sorg svæver om, der opholder og fortærer mig. —

Bernardo.

Og dermed at vi kan faae Ende paa alt dette Løi.
— Trak han ikke Hovedet tilbage fra Dødens sorte
Hul, naar een rykkede i ham og sagde: Hun elsker dig?

Ervin.

Det er Løgn!

Bernardo.

Sit ganske Hierte bort at skænke
Dg sig igien at elsket see;
Kan man sig større Glæde tænke?
Ei Guders Lyst er sødere.

Ervin.

Sit ganske Hierte bort at skænke
Dg Guder! sig foragtet see!
Kan man sig større Marter tænke?
Ei Helvedqual er haardere.

Bernardo.

Ervin.

Ervin.

Bernardo!

Bernardo.

See engang paa mig!

Ervin.

Ervin.

Nei!

Bernardo.

Ikke vild, ikke forstyrret! see stift paa mig, og godt og fast. — Kiender du din Bernardo igien?

Ervin.

Hvad vil du med mig?

Bernardo.

Vær rolig og see paa mig! — Er jeg Bernardo, der havde din heele Fortrolighed, dit ganske Hjerter? Er jeg Bernardo, som aldrig bedrog dig, aldrig spottede over din Følelse aldrig bedrog den, — vil du troe mig?

Ervin.

Hvo kan imodstaae denne Stemme, dette Udtryk fra det ædelste Hjerter! Tal Bernardo! Tal!

Bernardo.

Ervin! — Hun elsker dig.

Ervin

(bortvædende sig i den yderste Bevægelse).

Nei! Nei!

Bernardo.

Hun elsker dig.

Ervin

(faldende ham om Halsen).

Jeg beder dig lad mig døe!

(Efter en Pause hører man langt fra Elmire synge, Ervin farer op).

Bernardo.

Hør!

Ervin.

Ervin.

Jeg forgaaer! — Det er hendes Røst! Hvor den
 Lød igiennemtrænger alle mine Sandser! Tal! Tal! —
 Det er hende!

Bernardo.

Hun kommer.

Ervin.

Vee mig! Hvorhen? Hvorhen?

Bernardo.

Gesvindt ind i Høtten. Du skal høre med egne
 Øren, see med egne Øine, Vantro! (han løfter en
 Pukke op, som han i Begyndelsen af Scenen har fast
 ved et Træ.) Her har jeg bragt din Masque med. Kom
 hellige Mand. Forfrisk dig, du er uden for dig selv.

(Han fører Ervin bort, som følger ham i største
 Forvirrelse.)

Syvende Optrin.

Elmire

(kommer syngende igiennem Dalen.)

Med fulde Vandedrette
 Natur jeg aander dig,
 Din Glæde kan ei mætte.
 Hvor slaaer,
 Hiertet i mig.
 Venlig ledsage
 Mig Zephirers Dufsten,

E

Bort:

Bortföundne Dage,
 Al! suse i Luften,
 Ryste det bævende
 Hævende Bryst.
 Himmelske Lieder!
 Al! hvorfor saa hastig!
 Fødes og glimrer
 Og svinder al Lyst!
 Du smiler kiære Dal,
 Og du o Soel i al din Glæde,
 Lad! Foraarsglæder uden Tal
 End i mit Bryst paa nye faae Sæde
 Bee mig! før! var min Siæl saa reen
 saa glad,
 Mød din Betsignelse saa trolig.
 Skiul dig o Soel! jeg før tilbad
 Bliv vild, Natur og storm,
 Storm mod mit Bryst urolig!
 Bildt Binden suser
 Fælt Bølgen bruser,
 Og Blæde rasle
 I Dalen ned.
 Paa steile Stæder,
 Paa nøgne Klipper,
 Jeg ligger, græder

J bundløs Sne,
 Slud, Storm og Regnbue,
 Jeg flyer og flyer,
 Og søger dog Dval!

Attende Optrin.

Bernardo.

Å! er De der min Frøken?

Elmire.

Jeg vandrede Dalen saadan igennem, som du vist
 har have det.

Bernardo.

Hvordan er det fat? Hvordan er det med Dem?

Elmire (fattende sig lidet).

Godt, ret godt. — Som i Paradiis! — og
 Hytten — den er der! Kan jeg saae ham at see! —
 En Kystelse overfalder mig, naar jeg skal nærme mig
 til ham.

Bernardo.

Strax. Han kommer snart — Jeg fandt ham i
 Begreb med hans Andagt; — men hvilken Ulykke er
 der paa Færde: han gav mig med Tegn at forstaae at
 han havde giort et Løfte, ikke at tale et Ord paa nogle
 Maaneder.

Elmire.

Nu just da vi kommer her?

Bernardo.

Trød De imidlertid fiæk hen til ham, og aabne Deres Hierte for ham. Han vil føle Deres Lidelser, og hans Stiltienhed selv, hans Nærværelse vil være Dem Trost. Naaskee han skrifelig giver Dem et lille trøstende Ord, og naar vi besøger ham endnu en Gang, saa er Bekiendtskabet giort.

Niende Optrin.

Ervin.

(S en lang Kiøle, med hvidt Skiæg, træder ud af Hytten.)

Bernardo.

Han kommer, jeg forlader Dem.

Elmire

Himmel og Jord forgaaer mig ved hans Afsyn.

Ervin.

(Træder nærmere; hun hilser ham; han er i den yderste Forlægenhed, som han søger at skjule.)

Elmire.

Du en Synderinde her,
 Hellige for Dine seer,
 Angest, Kummer stedse var
 Det mit Hierte qvælet har.
 Uforstilt ubi mig see,
 Helgen! her den Skyldigste.

Han

Han var et uskyldigt Blod,
 Var saa kjærlig var saa god;
 Al! oprigtig elsket mig;
 Al! saa stille quælte sig!
 Du en Synderinde her,
 Hellige! for Dine seer.
 Jeg fornam hans stumme Graad,
 Tænkte ei paa hiølsomt Raad;
 Nægted' mig al Følelse,
 Aldrig lod ham mild mig see,
 Uforstilt udi mig see
 Helgen! her den Skyldigste!
 Al! han var i alt min Ven,
 Og nu er den Stakkell hen!
 Svæver udi Kummer, Nød;
 Er nu borte, maaskee død!
 Du en Synderinde her
 Hellige! for Dine seer!

(Ervin trækker en Skrivertavle frem, skriver nogle Ord med en zittrende Haand, folder den sammen og giver hende den. Hun vil tage den op, han forhindreder hende deri, og giver hende et Tegnetegn at gaae til Side.)

Elmire.

Jeg forstaaer dig, værdige Dødelige; jeg skal gaae bort, skal overlade dig til dine hellige Følelser, skal ikke

aabne dette i din Nærværelse. Naar maae jeg nu gjøre det? Naar tør jeg see, kysse og indsuge i mig disse hellige Træk?

Ervin

(betyder hende et Stykke derfra.)

Elmire.

Naar jeg kommer til den høie Lind, som staaer
helt henne ved Veien, tæt ved Floden?

Ervin (nikker).

Elmire.

Lev vel! for deene Gang vel! du føler at mit
Hierte bliver tilbage hos dig.

(bort)

Tiende Optrin.

(Ervin seer stumt efter hende nogle Dieblikke med ud-
strakte Arme, han kaster derpaa Masquen og
Kappen tilside og Musikken falder ind.)

Hun mig elsker;

Mig elsker!

Ha! Skræk mig angriber;

Jeg mig ei føler!

Er jeg i Live?

Hun mig elsker;

Alting forandret!

Ha! Soel skue min Glæde!

End

End staaer du Hytte?
 Deeler min Glæde!
 Den beste Siæl!
 Hun mig elsker,
 Hun elsker mig.

Ellevte Optrin.

Bernardo

(i det han træder frem.)

Hun dig elsker,
 Hun elsker dig!
 For dig det Hierte
 Bedrøvet var!
 Længe hun Smerte
 For dig prøvet har.

Ervin.

Jeg er saa munter,
 Føler nu Livet!
 Guder selv Guder
 Har mig nu tilgivet.

Bernardo.

Aldrig giengjælde
 Kan du den Qual.

Ervin.

For at giengjælde
Doe glad jeg skal.
Hun mig elsker.

Bernardo.

Ja! hun elsker dig! hvor er hun nu?

Ervin.

Jeg har bedet hende gaae lit hen af Veien, for ikke at blive Dødsens af Følelse og Glæde; jeg skrev for hende paa en lille Seddel; Han er dig nær.

Bernardo.

Hun kommer! for et Dieblif gaaer jeg ind her i Buskene. (De skule sig begge.)

Solvte Optrin.

Elmire.

Han er dig nær!
Hvor jeg ham nu finder?
Han er dig nær!
Al Sands mig forsvinder.
O Lykke, o Haab!
Hvor gaaer jeg?
Hvor jeg ham nu finder?
O Himle bønher mig

O! hør dog mit Raab.
Ervin! Ervin!

Trettende Optrin.

Ervin (springer frem.)

Elmire.

Elmire.

Bee mig.

Ervin (ved hendes Fodder.)

Jeg selv.

Elmire

(i det hun falder ham om Halsen.)

Du selv.

Bernardo.

J Guder! vor Klage
Bort Uheld forsvandt!
Tag hende tilbage
Tag ham du nu sandt.

Ervin.

Dig fik jeg tilbage
Mit Uheld forsvandt.
Forbi er min Klage,
Min Kummer forsvandt.

Elmire.

Dig fik jeg tilbage,
Min Elskte jeg sandt.

Ervin og Elmire.

Min Længsel min Klage,
Min Kummer forsvandt.

Bernardo.

Føler mine Børn, den heele Bægt af Eders Lyksalighed! Dette Dieblif har læget Deres Hjertes Saar; Verden bliver nu nye igien for Eder, og I seer ien grændseløs tilkommende Tid af klare Glæder i Næde.

Ervin.

Min Fader! Her holder jeg hende i mine Arme! hun er min.

Elmire.

Jeg har en Moder en kærslig Moder; dog mon hun vil give sit Minde til denne vor Lykke?

Ervin.

Kan jeg synes hende værdig nok?

Bernardo.

Vær ubekymret for det! det er og var hende lige; saa meget om at gisre at bringe Jer smaae Narre sammen. Vi har og begge med største Omhyggelighed bragt Jeres huuslige og politiske Tilstand i Orden hvorimod sliige idealiske Folk gierne pleier at støde an.

Ervin.

Himmel og Jord! hvad skal jeg sige?

Bernardo.

Intet! Det er det sikkerste Tegns at du er fornøiet, at du er taknemmelig! Kommer nu! Vores Vogn holder

der et Stykke herfra hen i Dalen. Jeg bringer Jer til Jeres Moders Hierte, hvilken Jubel for denne retskafne elskværdige Kone.

Ervin.

Kom!

(De gaae, Ervin staaer paa eengang stille, og vender sig mod Hytten.)

Jeg gaaer og seer mig ikke om til dig! takker dig ikke! ærer dig ikke! Siger dig intet Farvel, du venstabeligste Bertinde i min Elendighed. — (henrykt til Elmire) O Viger hvad kommer I os ikke til at glemme,

(Til Hytten.)

Min Hast du tilgiver,

Jeg bliver

Ei længer her;

Tillad mig!

Jeg her dig

Bevidner du var kjær.

(Til Elmire.)

Himmelske Engel!

Dine Undigheder

Lykke mig bereder,

Mit Liv jeg skylder dig!

(Til Hytten.)

Tillad mig!

Jeg her dig

Bevidner du var kjær.

Elmi-

Elmire.

Ne! nu frit jeg aander
 Du har mig tilgivet
 Kan jeg vel i Livet,
 Det giengiælde dig?

Bernardo.

Oste, ofte vandrer,
 Til de elskte Stæder
 Føler alle Glæder,
 Eder Livet spaaer.

Ervin.

Himmelske Engel
 Dine Yndigheder,
 Lykke mig bereder,
 Mit Liv jeg skylder dig.

Ende paa Syngestykket.

